

คู่มือ

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนครราชบุรี

พ.ศ. ๒๕๕๙

คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี
พ.ศ. ๒๕๕๙

คู่มือ

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี

พ.ศ.๒๕๕๙

(ดร.เพลินตา พรหมบัวศรี)

ผู้อนุมัติ

14 / พ.ย. / 59

คำนำ

คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี พ.ศ. ๒๕๕๙ ฉบับนี้ เป็นฉบับปรับปรุงเนื้อหา เพื่อให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของกฎกระทรวงว่า ด้วยระบบหลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา รายละเอียดมาตรฐานตามเกณฑ์คุณภาพที่กำหนด ในการประเมินคุณภาพภายในของสถาบันพระบรมราชชนก รายละเอียดมาตรฐานตามเกณฑ์คุณภาพ ของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) สำนักงานรับรองมาตรฐาน และสภาการพยาบาล รวมทั้งมีการพัฒนาตัวบ่งชี้ของวิทยาลัย โดยยึดแนวทางของคณะกรรมการการอุดมศึกษา เพื่อเตรียมความพร้อมในการรับการประเมินคุณภาพการศึกษา ทั้งสามารถพัฒนาวิทยาลัย ให้มีคุณภาพสามารถเทียบเคียงกับสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ ได้อย่างเต็มศักยภาพ

กลุ่มยุทธศาสตร์และประกันคุณภาพ วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี หวังเป็นอย่างยิ่งว่า คู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของวิทยาลัยฉบับนี้ จะเป็นประโยชน์ต่อบุคลากรของวิทยาลัยทุกระดับ และสร้างความเข้าใจในมาตรฐานตัวบ่งชี้คุณภาพ และเกณฑ์การประเมินให้เป็นที่ไปในทิศทางเดียวกัน

กลุ่มยุทธศาสตร์และประกันคุณภาพ

สารบัญเนื้อหา

เนื้อหา		หน้า
คำนำ		๐-๓-๖
สารบัญ		๐-๔-๖
ส่วนที่ ๑	บทนำ	๑-๑-๑๑
	▪ หลักการและวัตถุประสงค์ในการประกันคุณภาพการศึกษา	๑-๓-๑๑
	▪ แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี ราชบุรี	๑-๔-๑๑
	▪ นโยบายด้านการประกันคุณภาพ	๑-๕-๑๑
	▪ ระบบการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพภายใน	๑-๖-๑๑
	▪ กลไกการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีนี ราชบุรี	๑-๙-๑๑
ส่วนที่ ๒	กระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	๒-๑-๑๔
	▪ ความหมายของการประกันคุณภาพการศึกษา	๒-๒-๑๔
	▪ เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา	๒-๓-๑๔
	▪ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา	๒-๔-๑๔
	▪ การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	๒-๘-๑๔
ส่วนที่ ๓	องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้ และค่าเป้าหมาย	๓-๑-๖
	▪ องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และค่าเป้าหมาย	๓-๒-๖
ส่วนที่ ๔	ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินตามองค์ประกอบคุณภาพ	๔-๑-๘๘
	▪ นิยามศัพท์ที่ใช้ในตัวบ่งชี้	๔-๓-๘๘
	▪ การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร	๔-๑๐-๘๘
	▪ การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ	๔-๔๘-๘๘
	▪ การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน	๔-๗๑-๘๘
ส่วนที่ ๕	ตัวอย่างแนวทางปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานด้าน กระบวนการ	๕-๑-๓๓
	▪ ตัวอย่างแนวทางปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานด้าน กระบวนการ	๕-๒-๑๓
	▪ แนวทางการวิเคราะห์และสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน	๕-๑๐-๑๓
ส่วนที่ ๖	มาตรฐานและตัวบ่งชี้ของการพิจารณาการรับรองสถาบันการศึกษา วิชาการพยาบาลและการผดุงครรภ์	๖-๑-๔๕
ส่วนที่ ๗	รายนามคณะทำงาน	๗-๑-๒

ส่วนที่ บทนำ ๑

บทนำ

ตามที่กระทรวงสาธารณสุขได้ประกาศนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษา ของวิทยาลัยสังกัด กระทรวงสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๔๒ โดยกำหนดให้ วิทยาลัยพยาบาลซึ่งเป็นสถาบันการศึกษา ระดับอุดมศึกษา จัดให้มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายในวิทยาลัย เพื่อเป็นหลักประกันในการผลิตบุคลากรให้มีคุณภาพ อันจะนำไปสู่การให้บริการทางสุขภาพที่มีคุณภาพแก่ ประชาชน ประกอบกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๒ มาตรา ๔๘ กำหนดให้ สถานศึกษาดำเนินการจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา และให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา ที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพ และมาตรฐานการศึกษา เพื่อรองรับการประเมินคุณภาพภายใน พัฒนาเกณฑ์ วิธีประเมินคุณภาพ ภายนอก และทำการประเมินผลการจัดการศึกษา เพื่อให้มีการตรวจสอบคุณภาพของสถานศึกษา โดย กำหนดว่าสถานศึกษาทุกแห่งต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอก จากสำนักงานรับรองมาตรฐานและ ประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ทุก ๕ ปี รวมทั้งกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการ ประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓ กำหนดว่าระบบการประกันคุณภาพภายใน เพื่อการพัฒนา คุณภาพการศึกษาและพัฒนามาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ต้องประกอบด้วย (๑) การประเมินคุณภาพ ภายใน (๒) การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา (๓) การพัฒนาคุณภาพการศึกษา และระบบการ ประกันคุณภาพภายนอกเพื่อรับรองมาตรฐานและมุ่งพัฒนาคุณภาพการศึกษาทุกระดับ ต้องประกอบด้วย (๑) การประเมินคุณภาพภายนอก (๒) การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา โดยให้สถานศึกษา ดำเนินการประกันคุณภาพภายในอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปีโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ด้วยการ สนับสนุนจากหน่วยงานต้นสังกัดและการมีส่วนร่วมของชุมชน

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี เป็นสถาบันอุดมศึกษาด้านการผลิตพยาบาล ในสังกัด กระทรวงสาธารณสุข จึงจำเป็นต้องจัดให้มีระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เพื่อเป็น หลักประกันในการผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ และเตรียมพร้อมในการรับการตรวจประเมินจากภายนอก โดย มีการดำเนินงานดังนี้

- ๑) พัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในร่วมกับบุคลากรของวิทยาลัย
- ๒) กำหนดหลักการและแนวปฏิบัติในการประกันคุณภาพภายใน
- ๓) สนับสนุน ส่งเสริม ดำเนินการประกันคุณภาพภายใน เพื่อเตรียมพร้อมรับการ

ประเมินคุณภาพภายนอก

๔) กรณีที่ผลการประเมินคุณภาพภายในของวิทยาลัยไม่ได้มาตรฐาน หน่วย งานประกัน คุณภาพการศึกษาของวิทยาลัย จะเป็นผู้กำกับดูแลดำเนินการให้มีการพัฒนาปรับปรุงแก้ไขจนบรรลุผล ภายในระยะเวลาที่กำหนด

ดังนั้น วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี จึงตระหนักถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษา และถือเป็นเครื่องมือการบริหารงานของผู้บริหารสถานศึกษา โดยนำผลการประเมินคุณภาพภายในทั้งในระดับการประเมินตนเอง การประเมินโดยเครือข่าย และสถาบันพระบรมราชชนก รวมทั้งผลการประเมินคุณภาพภายนอกโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) และสภาการพยาบาล มาพิจารณากำหนดแนวทางการพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษา โดยอยู่บนพื้นฐานของความช่วยเหลือเกื้อกูล ซึ่งจะทำให้วิทยาลัยมีการพัฒนาคุณภาพไปอย่างต่อเนื่อง

หลักการและวัตถุประสงค์ในการประกันคุณภาพการศึกษา

หลักการในการประกันคุณภาพการศึกษา

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี ได้พัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของวิทยาลัยให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษา และมาตรฐานของวิชาชีพมาเป็นลำดับ โดยในเบื้องต้นได้พยายามพัฒนาคุณภาพขององค์ประกอบต่างๆ ที่มีผลต่อคุณภาพของผู้สำเร็จการศึกษา เช่น หลักสูตร วิธีการจัดการเรียน การสอน อาจารย์ นักศึกษา และปัจจัยเกื้อหนุนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักศึกษา เป็นต้น เนื่องจากเชื่อว่าสิ่งต่างๆ เหล่านี้ ถ้ามีคุณภาพมาตรฐานแล้ว ย่อมทำให้ผู้สำเร็จการศึกษามีคุณภาพตามมาด้วย สำหรับการจัดการศึกษาของวิทยาลัย ได้นำกรอบมาตรฐานคุณวุฒิการศึกษาแห่งชาติ (TQF) และเกณฑ์มาตรฐานการจัดการศึกษาของสภาการพยาบาล เกี่ยวกับข้อบังคับการจัดการศึกษาพยาบาล การรับรองวิทยฐานะของสถาบัน และการออกไปประกอบวิชาชีพแก่ผู้สำเร็จการศึกษา โดยวิทยาลัยต้องดำเนินการจัดการศึกษาให้ได้มาตรฐานและได้รับการรับรองคุณภาพของสถาบันจากสภาการพยาบาล และสามารถผลักดันให้นักศึกษาสอบขึ้นทะเบียนประกอบวิชาชีพการพยาบาลผ่าน ซึ่งจากข้อกำหนดมาตรฐานการจัดการศึกษาต่างๆ ส่งผลดีต่อการดำเนินการจัดการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลโดยตรง เนื่องจากเป็นการส่งเสริมให้อาจารย์ของวิทยาลัย มีความตื่นตัวในการพัฒนาตนเองและร่วมกันพัฒนาคุณภาพด้านต่างๆ ของสถาบันอย่างสม่ำเสมอและต่อเนื่อง

วิทยาลัยได้ดำเนินงานในรูปแบบต่างๆ เพื่อสนับสนุนให้การศึกษาระดับวิทยาลัยเป็นไปอย่างมีคุณภาพมาตรฐาน เช่น การสนับสนุนงบประมาณและวัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ ที่เอื้อต่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษา การพัฒนาบุคลากรทั้งในประเทศและต่างประเทศ การให้ความเป็นอิสระทางวิชาการและการบริหารจัดการแก่บุคลากรของวิทยาลัย เพื่อความมีคุณภาพของการศึกษาอย่างเต็มที่ การจัดดำเนินโครงการต่างๆ ที่จะช่วยให้การจัดการศึกษาของวิทยาลัยให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐาน รวมทั้งการปรับเปลี่ยนวิธีการสอบคัดเลือกนักศึกษาให้มีมาตรฐานเดียวกันกับสถาบัน อุดมศึกษาอื่นๆ เป็นต้น ซึ่งจากการศึกษาผลการประเมินจัดการศึกษาของวิทยาลัย พบว่า ระดับคุณภาพการดำเนินงานตามมาตรฐานของวิทยาลัย แต่ละมาตรฐานและแต่ละกิจกรรมยังคงมีความแตกต่างกัน ซึ่งชี้ให้เห็นว่ามาตรฐานการศึกษาด้านต่างๆ นั้น บุคลากรของวิทยาลัยยังมีความรู้และความเข้าใจที่แตกต่างกันมาก จึงจำเป็นต้องพัฒนาคุณภาพ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ของวิทยาลัย ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับเกณฑ์การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่ทบวงมหาวิทยาลัยและองค์การวิชาชีพกำหนดไว้

วัตถุประสงค์คุณภาพ

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี นำระบบคุณภาพ BCNR QM และ KPI มาใช้ในการประกันคุณภาพการศึกษา และกำหนดให้ทุกหน่วยงานภายในองค์การดำเนินการวิเคราะห์และประเมินตนเองตามตัวชี้วัดประสิทธิผล เพื่อบรรลุวัตถุประสงค์ต่อไปนี้

๑. ผลิตบัณฑิตพยาบาลที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ตรงตามความต้องการของผู้เกี่ยวข้องและสังคม
๒. วิจัยและสร้างองค์ความรู้ใหม่อย่างต่อเนื่องได้มาตรฐาน เป็นที่ยอมรับในระดับ ประเทศ
๓. พัฒนาบุคลากรสาธารณสุขให้มีสมรรถนะตรงตามความต้องการของผู้รับบริการและ/หรือหน่วยงานต้นสังกัด
๔. ให้บริการวิชาการแก่สังคมที่ตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการ
๕. ทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมเพื่อดำรงไว้ซึ่งเอกลักษณ์ของชาติ
๖. บริหารงานอย่างมีประสิทธิภาพ
๗. พัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องและสอดคล้องกับความต้องการของผู้เกี่ยวข้อง

แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี

การประกันคุณภาพการศึกษา เป็นกระบวนการบริหารจัดการที่มีการพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาระบบการศึกษาให้มีคุณภาพอย่างต่อเนื่อง ซึ่งจะเป็นการสร้างเชื่อมั่นให้แก่ผู้รับบริการทางการศึกษาโดยตรงได้แก่ นักศึกษา ผู้ปกครอง และผู้รับบริการทางอ้อม ได้แก่ สถานประกอบการ ประชาชน และสังคม ซึ่งระบบการประกันคุณภาพภายในเพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและพัฒนามาตรฐานการศึกษา มีแนวคิดในการดำเนินงาน ประกอบด้วย

๑. การประเมินคุณภาพภายใน
๒. การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา
๓. การพัฒนาคุณภาพการศึกษา

ซึ่งวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี ได้จัดดำเนินการประกันคุณภาพภายในอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปีโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ด้วยการสนับสนุนจากสถาบันพระบรมราชชนก และการมีส่วนร่วมของชุมชน โดยมีข้อตกลงว่าให้มีการประเมินภายในของตนเองไขว่กันทุกปี ให้เครือข่ายวิทยาลัยเข้าประเมินทุกปีในปีใดที่จะประเมินภายนอกสถาบันพระบรมราชชนก ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดจะเข้าประเมินเอง และในปีนั้นเครือข่ายวิทยาลัยจะไม่เข้าประเมิน

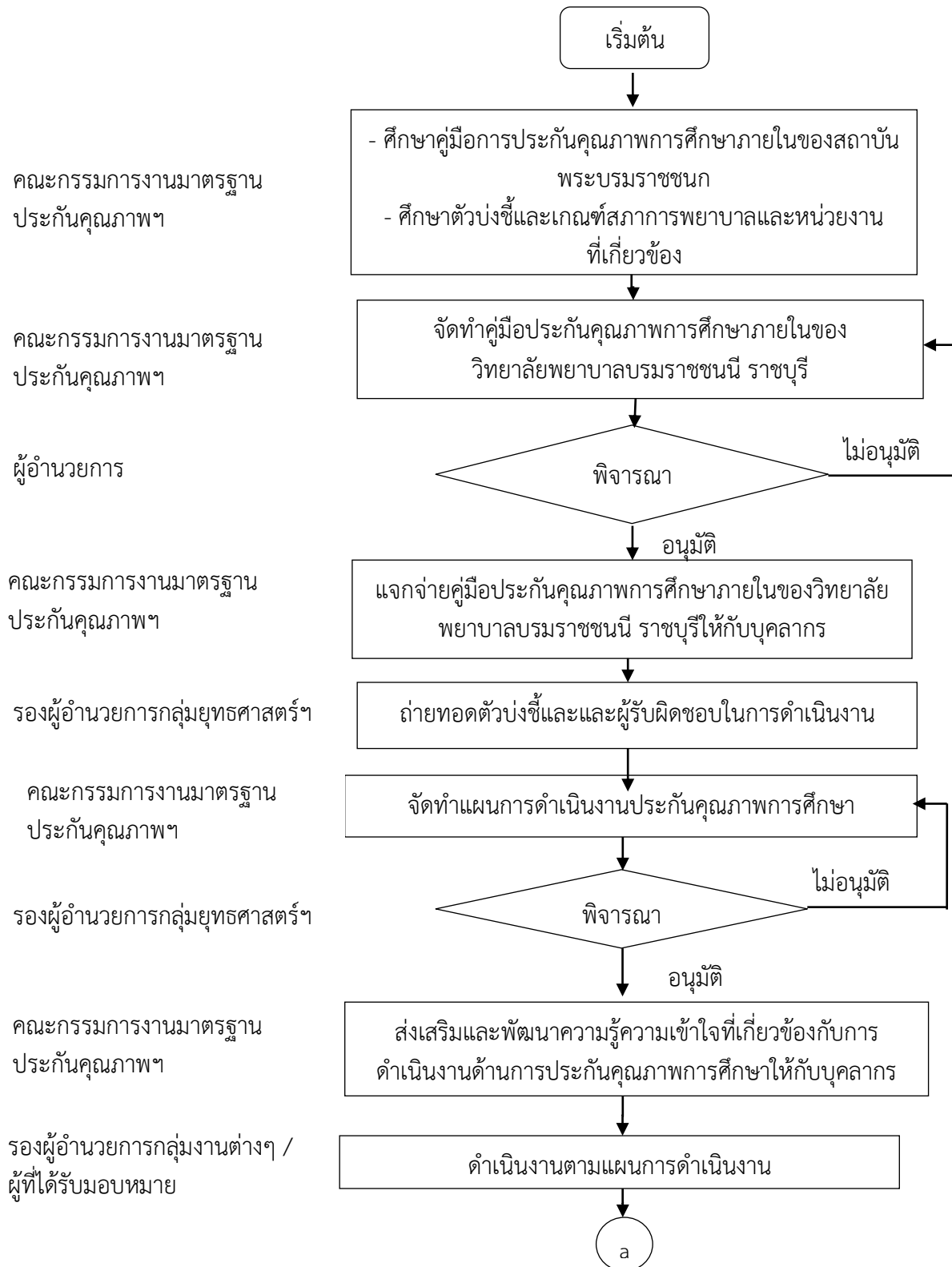
มีการจัดทำรายงานประจำปี ที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายใน เสนอต่อคณะกรรมการบริหารวิทยาลัย สถาบันพระบรมราชชนก และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาและเปิดเผยรายงานต่อสาธารณชน รวมทั้งนำผลการประเมินคุณภาพทั้งภายในและภายนอกไปจัดทำแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยฯ

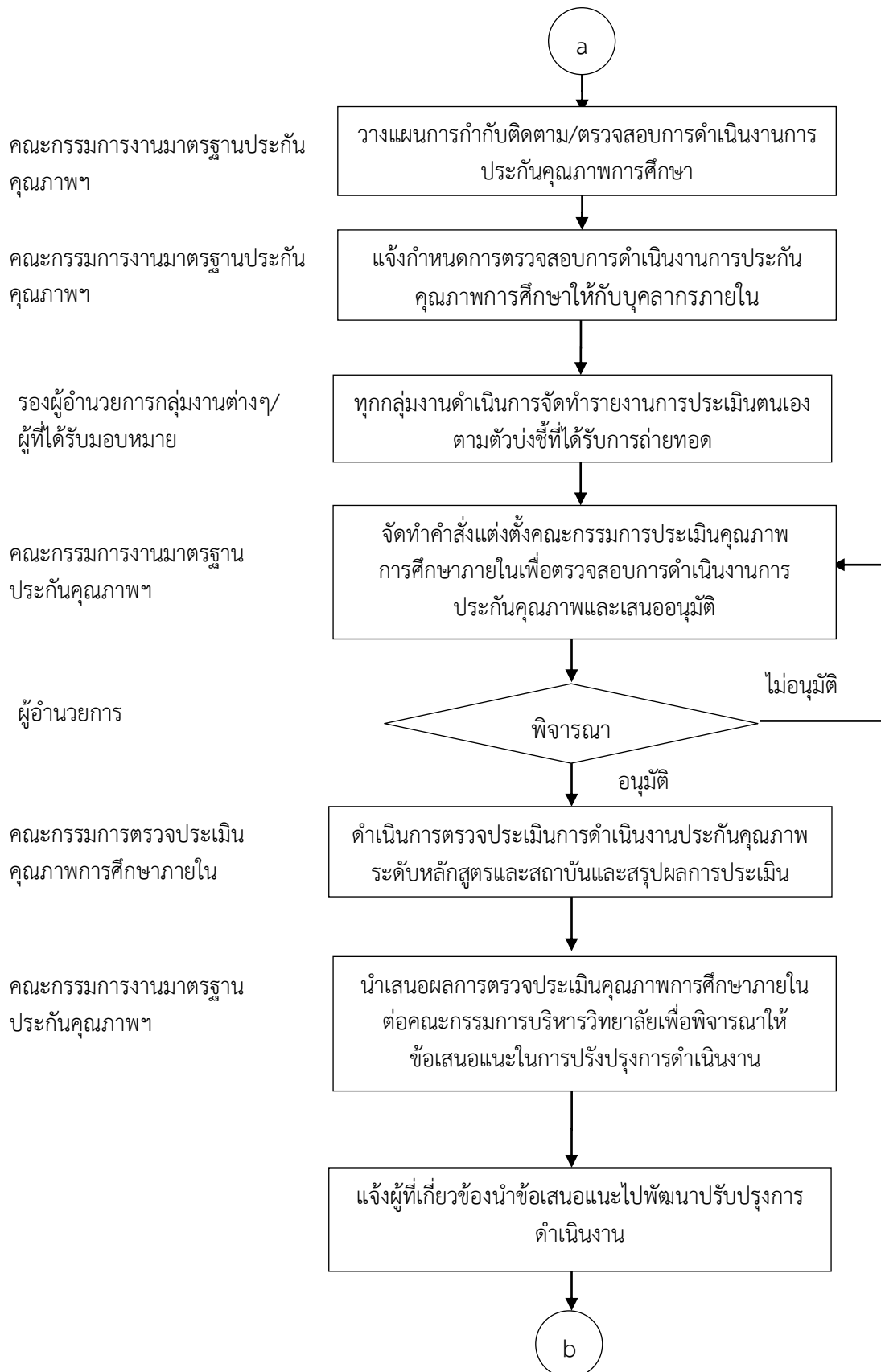
นโยบายด้านการประกันคุณภาพ

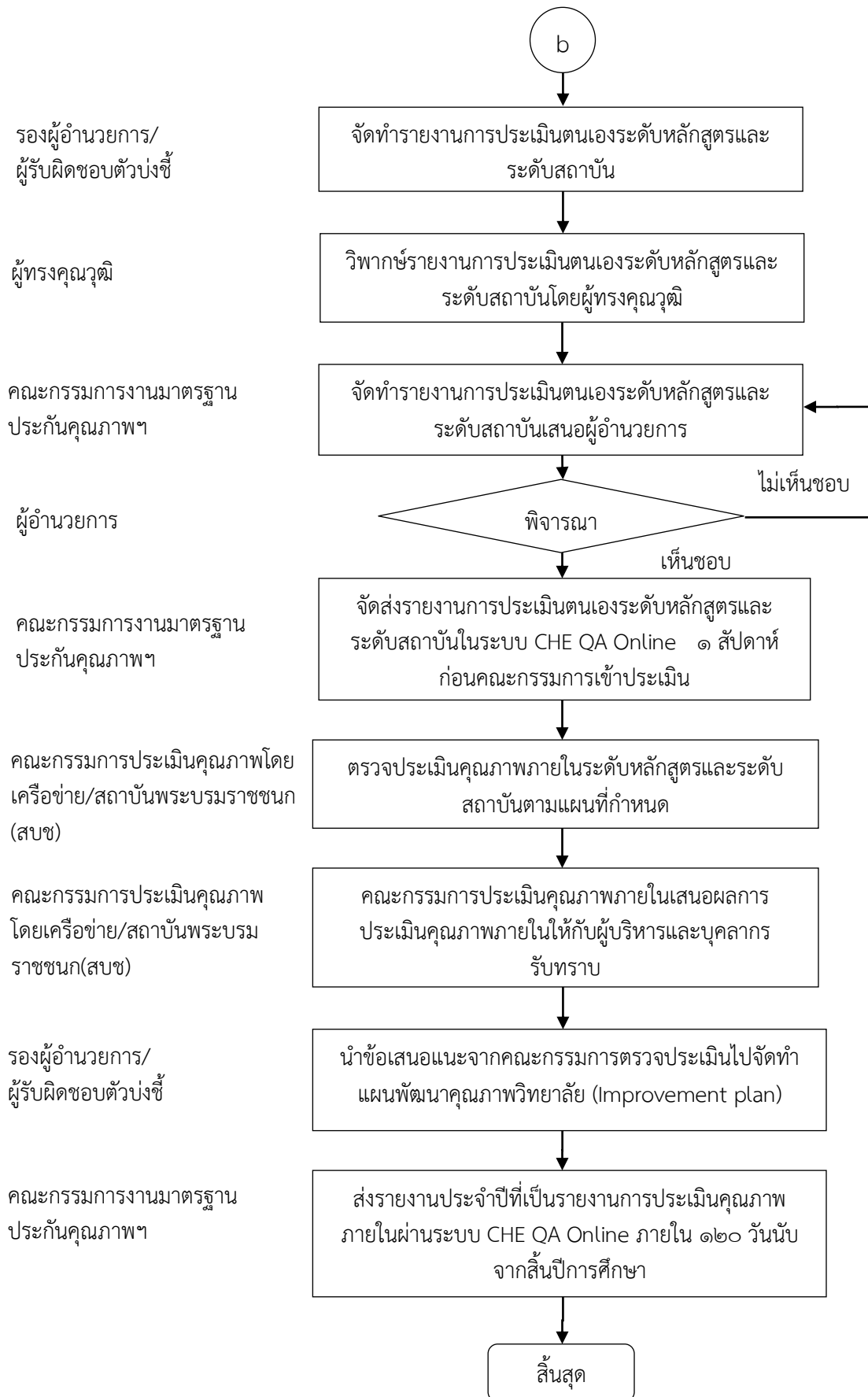
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี มีเป้าหมายที่จะจัดบริการการศึกษาพยาบาลตามพันธกิจของสถาบัน เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้เกี่ยวข้อง โดยพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องด้วยความมุ่งมั่น และสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อให้การดำเนินการด้านคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยเป็นไปอย่างมีระบบและกลไกที่มีประสิทธิภาพบรรลุเป้าหมายที่กำหนด วิทยาลัยจึงกำหนดนโยบายด้านการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อเป็นแนวปฏิบัติสำหรับบุคลากรทุกคนของวิทยาลัย ดังนี้

- ๑) บริหารงานโดยใช้หลักธรรมาภิบาล และการมีส่วนร่วมของบุคลากรทั้งองค์กร
- ๒) ส่งเสริมการดำเนินงานโดยใช้วงจรคุณภาพ (PDCA) อย่างต่อเนื่อง และเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา โดยการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วนทั้งภายในและภายนอกองค์กร
- ๓) สนับสนุนการมีส่วนร่วมกับเครือข่าย เพื่อการแลกเปลี่ยนเรียนรู้การปฏิบัติที่ดีด้านการประกันคุณภาพการศึกษา

ระบบการดำเนินงานการประกันคุณภาพภายใน

กลไกการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี

กลไกการประกันคุณภาพของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนีราชบุรี ผู้ที่มีความสำคัญส่งผลให้การดำเนินงานประสบความสำเร็จ และนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องคือ คณะกรรมการต่างๆ ที่วิทยาลัยฯ ได้จัดตั้งขึ้นในการขับเคลื่อนระบบการประกันคุณภาพการศึกษาให้ไปสู่เป้าหมาย รวมทั้งส่งเสริมสนับสนุนการดำเนินงานให้มีการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง เป็นไปตามระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา สอดคล้องกับเกณฑ์มาตรฐานการประเมินคุณภาพ ซึ่งวิทยาลัยฯ ให้ความสำคัญกับกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา โดยแบ่งเป็นหลายระดับตามหน้าที่และความสำคัญ ดังนี้

๑. คณะกรรมการบริหารวิทยาลัย โดยมีผู้บริหารสูงสุดของสถาบัน คือ ผู้อำนวยการวิทยาลัยพยาบาล เป็นประธาน รองผู้อำนวยการทุกกลุ่มงาน ผู้แทนหัวหน้าภาคฯ/หัวหน้างาน ผู้แทนอาจารย์ ผู้แทนข้าราชการ/ลูกจ้าง เป็นกรรมการ

๒. คณะกรรมการบริหารคุณภาพ แต่งตั้งโดยผู้อำนวยการวิทยาลัย คณะกรรมการมีองค์ประกอบดังนี้ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเป็นประธาน มีรองผู้อำนวยการวิทยาลัย ตัวแทนจากกลุ่มวิชาหรือกลุ่มงานที่มีประสบการณ์ในการสอนสาขาพยาบาลศาสตร์ ไม่ต่ำกว่า ๕ ปี ผู้แทนแหล่งฝึก ผู้ใช้บัณฑิต ศิษย์เก่า ผู้แทนนักศึกษา ร่วมเป็นกรรมการ หัวหน้างานประกันคุณภาพการศึกษาเป็นเลขานุการ คณะกรรมการงานประกันคุณภาพเป็นผู้ช่วยเลขานุการ โดยมีหน้าที่ดังนี้

๑) ให้คำแนะนำหรือความเห็นในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

๒) ให้คำแนะนำหรือความเห็นต่อหัวหน้างานประกันคุณภาพการศึกษาในการกำหนดตัวชี้วัด หรือหลักเกณฑ์หรือแนวทางปฏิบัติในเรื่องต่างๆ ให้สอดคล้องกับนโยบาย กฎหมาย และระเบียบแบบแผนของการประกันคุณภาพการศึกษาของทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง

๓) ทบทวนและพิจารณาระบบและหลักการการประกันคุณภาพการจัดการศึกษาของวิทยาลัย

๔) ให้คำแนะนำการดำเนินงานบริหารคุณภาพ

๕) ให้ข้อเสนอแนะการจัดทำแผนและดำเนินการการประกันคุณภาพการศึกษาภายในทุกระดับ

๖) ให้ข้อเสนอแนะการจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพการจัดการศึกษาของวิทยาลัยให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์และเป้าประสงค์ขององค์กร

๗) เสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการดำเนินงาน

๓. คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัย แต่งตั้งโดยผู้อำนวยการวิทยาลัย คณะกรรมการมีองค์ประกอบดังนี้ ผู้อำนวยการวิทยาลัยเป็นประธาน มีรองผู้อำนวยการกลุ่มยุทธศาสตร์เป็นรองประธาน หัวหน้างานประกันคุณภาพการศึกษาเป็นกรรมการและเลขานุการ มีรองผู้อำนวยการ หัวหน้าภาค และหัวหน้างานร่วมเป็นกรรมการ โดยมีหน้าที่ดังนี้

๑) พัฒนา บริหาร ติดตามการดำเนินการประกันคุณภาพภายใน ตลอดจนประสานกับหน่วยงานภายนอก เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการจัดการศึกษาจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

๒) พัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในเพื่อใช้กำกับ ติดตาม ตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพ ภายใต้กรอบนโยบายหลักการที่สำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา และข้อเสนอแนะของ สบช. สมศ. และสภาการพยาบาล

๓) รับผิดชอบและประสานงานด้านการประกันคุณภาพ เพื่อผลักดันให้มีการประกันคุณภาพเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่ระดับสถาบัน ภาควิชา / งาน จนถึงระดับผู้ปฏิบัติแต่ละบุคคล

๔) จัดทำคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษา และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง และประกาศวันเริ่มใช้

๕) กำหนดมาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพที่เหมาะสม

๖) กำหนดแผนปฏิบัติการด้านการประกันคุณภาพ สอดคล้องกับปณิธาน พันธกิจของวิทยาลัยฯ

๗) ดำเนินการตามระบบการประกันคุณภาพภายใน และแผนปฏิบัติการด้านการประกันคุณภาพ

๘) ประเมินตนเองและจัดทำรายงานประจำปีไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทุกสิ้นปีการศึกษา ทั้งในระบบเอกสาร และ CHE QA Online

๙) นำผลการประเมินคุณภาพไปจัดทำแผนการพัฒนาคู่มือการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบัน ติดตามการดำเนินงานตามแผนการพัฒนา

๑๐) งานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและได้รับมอบหมาย

๔. คณะกรรมการงานประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีหัวหน้างานประกันคุณภาพการศึกษา เป็นประธานคณะกรรมการ และผู้แทนคณาจารย์เป็นคณะกรรมการ โดยมีหน้าที่ดังนี้

๑) ดำเนินการเกี่ยวกับการให้ได้ว่าซึ่งการรับรองวิทยฐานะขององค์กร (Accreditation) โดยการควบคุมคุณภาพทุกส่วนของระบบการศึกษา

๒) วางแผนปฏิบัติการ ติดตามกำกับกับการปฏิบัติ และสรุปแผนปฏิบัติการประจำปี และรายงานผลคณะกรรมการบริหารวิทยาลัย และผู้อำนวยการ

๓) ประสานงานกับคณะกรรมการที่เกี่ยวข้องกับการบริหารคุณภาพ เพื่อพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในอย่างต่อเนื่อง

๔) ดำเนินการ/ควบคุมกำกับให้มีการดำเนินการตรวจติดตามคุณภาพภายในตามแผนและประเมินผลการดำเนินการ และรายงานต่อผู้อำนวยการ

๕) ควบคุมเอกสารเกี่ยวกับระบบประกันคุณภาพการศึกษา กำหนดเอกสารคุณภาพระดับต่าง ๆ ได้แก่ คู่มือคุณภาพ คู่มือการปฏิบัติงาน เอกสารวิธีการทำงาน และเอกสารอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบการปฏิบัติงานการบริหารคุณภาพการจัดการศึกษาของวิทยาลัยพยาบาลฯ ทั้งระบบให้เป็นปัจจุบันสมัยอย่างต่อเนื่อง

๖) จัดทำรายงานการประเมินตนเอง รายงานผลการปฏิบัติงานประจำปี รายงานที่เกี่ยวข้องเพื่อการขอรับรองสถาบัน

๗) ถ่ายทอด ชี้แจงและทำความเข้าใจกับบุคลากรถึงความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา ตัวชี้วัดการประเมินคุณภาพการศึกษาทั้งระดับองค์กรและระดับบุคคล

๘) สนับสนุนให้บุคลากรในวิทยาลัยดำเนินงานตามระบบบริหารคุณภาพ

๙) จัดทำแผนและดำเนินการการประกันคุณภาพภายในทุกระดับ จัดทำแผนพัฒนาคุณภาพ

การจัดการศึกษาของวิทยาลัยฯ ให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์และเป้าประสงค์องค์การ

๑๐) เสนอแนวทางในการแก้ไขปัญหาและอุปสรรคที่พบจากการดำเนินงาน และข้อร้องเรียน

๑๑) กำหนดและทบทวนลักษณะงานของบุคลากร และคุณสมบัติเฉพาะงาน

๑๒) ดำเนินการบริหารความเสี่ยงในงานที่รับผิดชอบ

๑๓) ดำเนินงานตามขั้นตอนให้เป็นไปตามระเบียบวิธีปฏิบัติต่าง ๆ และบูรณาการตัวบ่งชี้ที่

เกี่ยวข้องตามระบบประกันคุณภาพ ให้สอดคล้องกับการปฏิบัติงานประจำ และปรับปรุงพัฒนาให้มีมาตรฐานสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง

๑๔) ปฏิบัติภารกิจอื่น ๆ ตามที่ผู้บังคับบัญชามอบหมาย

๔. คณะกรรมการตรวจติดตามคุณภาพภายใน

ประกอบด้วยรองผู้อำนวยการทุกกลุ่มงาน ผู้แทนหัวหน้าภาค หัวหน้างาน อาจารย์ข้าราชการ และเจ้าหน้าที่ โดยมีหน้าที่ดังนี้

๑) ก่อนการตรวจเยี่ยม คณะผู้ประเมินทำการศึกษา วิเคราะห์รายงานการประเมินตนเองของกลุ่มงานและภาควิชา ข้อมูลตามมาตรฐานและตัวบ่งชี้ของสถาบันพระบรมราชชนก และเอกสารข้อมูลอื่น ๆ

๒) คณะผู้ประเมินประชุมปรึกษาหารือ กำหนดประเด็นและรายงานข้อมูลที่จะต้องตรวจสอบระหว่างการตรวจเยี่ยมว่าจะต้องรวบรวมข้อมูลอะไรบ้าง จากแหล่งใด ด้วยวิธีการอย่างไร ทั้งนี้เพื่อให้มีหลักฐานครบถ้วนเพียงพอในการสรุปผลการประเมินอย่างถูกต้องชัดเจนและร่วมกันวางแผนการตรวจเยี่ยมและวางแผนการประเมิน กำหนดตารางการปฏิบัติงาน

๓) ในวันตรวจเยี่ยม ประชุมชี้แจงแก่คณะผู้บริหารและบุคลากรของสถานศึกษา เพื่อให้รับทราบกระบวนการและวัตถุประสงค์ในการประเมิน/ตรวจเยี่ยม รวมทั้งเพื่อแจ้งให้ทราบเกี่ยวกับแผนและตารางการปฏิบัติงานของคณะผู้ประเมิน

๔) ระหว่างการตรวจเยี่ยม คณะผู้ประเมินจะทำการประเมินคุณภาพของกลุ่มงานและภาควิชาตามขอบข่ายและประเด็นที่ได้กำหนดไว้ โดยตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลจากเอกสารต่าง ๆ รวมทั้งหลักฐานอื่น ๆ ที่สะท้อนสภาพความเป็นจริงอื่น ๆ

๕) เมื่อได้ข้อมูลครบถ้วน คณะผู้ประเมินนำข้อค้นพบหรือข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาอภิปรายร่วมกัน เพื่อวิเคราะห์สรุปผลการตรวจและข้อเสนอแนะ และเขียนรายงานผลการตรวจประเมิน

๖) นำเสนอผลการตรวจประเมินต่อผู้บริหาร คณาจารย์ และบุคลากร ด้วยวาจา เพื่อรับฟังความคิดเห็นและตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลต่าง ๆ และให้โอกาสกลุ่มงาน และภาควิชา ชี้แจงในกรณีที่ เห็นว่าข้อสังเกตยังไม่ถูกต้อง ไม่ชัดเจนหรือไม่ครอบคลุมบางประเด็น

๗) หน้าที่อื่น ๆ ตามที่ได้รับมอบหมาย

ส่วนที่ ๒
กระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ส่วนที่ ๒ กระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ความหมายของการประกันคุณภาพการศึกษา

เพื่อให้บุคลากรทุกระดับของวิทยาลัยฯ มีความเข้าใจตรงกันถึงความหมายของคำศัพท์ที่ใช้ในการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของวิทยาลัยฯ จึงได้รวบรวมคำศัพท์ต่างๆ ไว้ดังนี้

การประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา หมายถึง การมีระบบและกลไกในการควบคุม ตรวจสอบ และประเมินการดำเนินงานในแต่ละองค์ประกอบคุณภาพตามดัชนีบ่งชี้ที่กำหนด เพื่อเป็นหลักประกันแก่ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องและสาธารณชนได้มั่นใจว่าสถาบันนั้นๆ สามารถให้ผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพ

การประกันคุณภาพการศึกษา (Quality Assurance) หมายถึง การทำกิจกรรม หรือ การปฏิบัติการหลักอย่างมีระบบตามแบบแผนที่กำหนดไว้ โดยมีการควบคุมคุณภาพ (QUALITY CONTROL) การตรวจสอบคุณภาพ (QUALITY AUDITING) และการประเมินคุณภาพ (QUALITY ASSESSMENT) จนทำให้เกิดความมั่นใจในคุณภาพและมาตรฐานของดัชนีชี้วัด ระบบและกระบวนการผลิตผลผลิตและผลลัพธ์ ของการจัดการศึกษา ประกอบด้วย การประกันคุณภาพภายใน และการประกันคุณภาพภายนอก

การควบคุมคุณภาพการศึกษา (Quality Control) หมายถึง การศึกษาอาจไม่ชัดเจนเหมือนกลุ่มอุตสาหกรรมหรือกิจการโรงงาน ซึ่งทบวงมหาวิทยาลัยได้นิยามคำศัพท์นี้ว่า หมายถึงการมีระบบและกลไกในแต่ละองค์ประกอบคุณภาพ เพื่อกำกับการดำเนินงานของสถาบันให้ได้ผลตามดัชนีบ่งชี้คุณภาพที่กำหนด โดยขั้นตอนนี้คือจุดที่สถาบันกำหนดรายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบคุณภาพ อาทิเช่น บุคลากรควรมีลักษณะอย่างไร ทรัพยากรควรมีน้อยเพียงใด มาตรการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องเป็นอย่างไร ซึ่งเชื่อว่าหากดำเนินการให้เป็นไปตามรายละเอียดดังกล่าว จะทำให้สถาบันบรรลุตามดัชนีคุณภาพ

การตรวจสอบคุณภาพการศึกษา (Quality Auditing) หมายถึง กระบวนการในการศึกษา วิเคราะห์ว่าสถาบันมีระบบและกลไกกำกับและควบคุมคุณภาพและได้ปฏิบัติ ตลอดจนมีผลการปฏิบัติตามระบบและกลไกดังกล่าว หรืออาจจะอธิบายได้ว่าเป็น กระบวนการเพื่อจะตัดสินใจว่าหน่วยงานได้มีการจัดระบบและกลไก ตามที่แจ้งไว้ว่าจะทำและทำได้หรือไม่

การประเมินคุณภาพการศึกษา (Quality Assessment) หมายถึง การประเมินคุณภาพการศึกษาเป็นกระบวนการที่ต่อเนื่องมาจากการตรวจสอบคุณภาพ แต่ทั้งนี้จะเน้นการวิเคราะห์ผลเปรียบเทียบการดำเนินงานของสถาบัน กับดัชนีคุณภาพในทุกองค์ประกอบของคุณภาพ ว่าการดำเนินงานเป็นไปตามเกณฑ์และมาตรฐานการศึกษามากน้อยเพียงใด โดยภาพรวมเมื่อได้มีการใช้ระบบประกันคุณภาพแล้ว สถาบันได้มีการเปลี่ยนแปลงในเชิงคุณภาพมากน้อยเพียงใด

จากกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓

การประเมินคุณภาพภายใน หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาการติดตาม และการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด

สำหรับการประกันคุณภาพภายใน ซึ่งกระทำโดยบุคลากรของสถานศึกษานั้นหรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษา

การประเมินคุณภาพภายนอก หมายความว่า การประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาการติดตามและการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา ซึ่งกระทำโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือผู้ประเมินภายนอก

การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา หมายความว่า กระบวนการติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าของการปฏิบัติตามแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และจัดทำรายงานการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา พร้อมทั้งเสนอแนะมาตรการเร่งรัดการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

การพัฒนาคุณภาพการศึกษา หมายความว่า กระบวนการพัฒนาการศึกษาเข้าสู่คุณภาพที่สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยมีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา การจัด ระบบและโครงสร้างการวางแผนและการดำเนินงานตามแผน รวมทั้งการสร้างจิตสำนึกให้เห็นว่าการพัฒนาคุณภาพการศึกษาจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกคน

เหตุผลและความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา ระดับอุดมศึกษา

๑. ความจำเป็นของการประกันคุณภาพการศึกษา

ภารกิจหลักที่สถาบันอุดมศึกษาจะต้องปฏิบัติมี ๔ ประการ คือ การผลิตบัณฑิต การวิจัย การให้บริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม การดำเนินการตามภารกิจทั้ง ๔ ประการดังกล่าว มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการพัฒนาประเทศทั้งระยะสั้นและระยะยาว ปัจจุบันมีปัจจัยภายใน และภายนอกหลายประการที่ทำให้การประกันคุณภาพการศึกษาในระดับอุดมศึกษาเป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องเร่งดำเนินการ ปัจจัยดังกล่าวคือ

๑) คุณภาพของสถาบันอุดมศึกษาและบัณฑิตภายในประเทศแนวโน้มแตกต่างกันมากขึ้น ซึ่งจะก่อให้เกิดผลเสียแก่สังคมโดยรวมของประเทศในระยะยาว

๒) ความท้าทายของโลกาภิวัตน์ต่อการอุดมศึกษา ทั้งในประเด็นการบริการการศึกษาข้ามพรมแดน และการเคลื่อนย้ายนักศึกษาและบัณฑิต การประกอบอาชีพของบัณฑิตในอนาคต อันเป็นผลจากการรวมตัวของประเทศในภูมิภาคอาเซียน ซึ่งทั้งสองประเด็นต้องการการรับประกันของคุณภาพการศึกษา

๓) สถาบันอุดมศึกษามีความจำเป็นที่จะต้องสร้างความมั่นใจแก่สังคมว่าสามารถพัฒนาองค์ความรู้และผลิตบัณฑิต ตอบสนองต่อยุทธศาสตร์ การพัฒนาประเทศให้มากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขันระดับสากล การพัฒนาภาคการผลิตจริงทั้งอุตสาหกรรมและบริการ การพัฒนาอาชีพ คุณภาพชีวิต ความเป็นอยู่ระดับท้องถิ่นและชุมชน

๔) สถาบันอุดมศึกษาจะต้องให้ข้อมูลสาธารณะ (public information) ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทั้งนักศึกษา ผู้จ้างงาน ผู้ปกครอง รัฐบาล และประชาชนทั่วไป

๕) สังคมต้องการระบบอุดมศึกษาที่เปิดโอกาสให้ผู้มีส่วนได้ส่วนเสียมีส่วนร่วม (participation) มีความโปร่งใส (transparency) และมีความรับผิดชอบซึ่งตรวจสอบได้ (accountability) ตามหลักธรรมาภิบาล

๖) พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายใน รวมถึงให้มีสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษาทำหน้าที่ประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประเมินผลการจัดการศึกษาของสถานศึกษา

๗) คณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศใช้มาตรฐานการอุดมศึกษา เมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๕๙ เพื่อเป็นกลไก กำกับมาตรฐานระดับกระทรวง ระดับคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระดับหน่วยงาน โดยทุกหน่วยงานระดับอุดมศึกษาจะได้ใช้เป็นกรอบการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา

๘) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๒ และคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ประกาศแนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๒ เพื่อให้การจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อการประกันคุณภาพของบัณฑิตในแต่ละระดับคุณวุฒิและสาขาวิชา

๙) กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่องมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษาเมื่อวันที่ ๒๔ เมษายน ๒๕๕๔ เพื่อเป็นกลไกส่งเสริมและกำกับให้สถาบันอุดมศึกษาจัดการศึกษาให้มีมาตรฐานตามประเภทหรือกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ๔ กลุ่ม

๒. วัตถุประสงค์ของการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา

สถาบันอุดมศึกษาร่วมกับต้นสังกัดจำเป็นต้องพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษา โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

๑. เพื่อให้สถาบันได้มีพัฒนามุ่งสู่วิสัยทัศน์ และยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขัน โดยระบบดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ. และเป็นไปตามกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาวมาตรฐานระดับชาติ และนานาชาติ

๒. เพื่อตรวจสอบและประเมินผลการดำเนินงานตั้งแต่ระดับหลักสูตร คณะวิชา หรือหน่วยงานเทียบเท่า และสถาบันอุดมศึกษาในภาพรวม ตามระบบคุณภาพกลไกที่สถาบันนั้นๆ กำหนดขึ้น โดยวิเคราะห์เปรียบเทียบผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบคุณภาพต่างๆ ว่าเป็นไปตามเกณฑ์และได้มาตรฐาน

๓. เพื่อให้หลักสูตร คณะวิชาหรือหน่วยงานเทียบเท่าและสถาบันอุดมศึกษาทราบสถานภาพของตนเองอันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางในการพัฒนาคุณภาพไปสู่เป้าหมาย (targets) และเป้าหมาย (goals) ที่ตั้งไว้ตามจุดเน้นของตนเอง

๔. เพื่อให้ได้ข้อมูลที่สะท้อนจุดแข็ง จุดที่ควรปรับปรุง ตลอดจนข้อเสนอแนะในการพัฒนาการดำเนินงานเพื่อนำไปปรับปรุงผลการดำเนินงานในแต่ละระดับอย่างต่อเนื่อง เพื่อยกระดับขีดความสามารถของสถาบัน

๕. เพื่อให้ข้อมูลสาธารณะที่เป็นประโยชน์ต่อผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย ทำให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพและได้มาตรฐานตามที่กำหนด

๖. เพื่อให้หน่วยงานต้นสังกัดของสถาบันอุดมศึกษาและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มีข้อมูลพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการส่งเสริมสนับสนุนการจัดการอุดมศึกษาในแนวทางที่เหมาะสม

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา

๑. พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ที่เกี่ยวข้องกับ การประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้กำหนด จุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาที่มุ่งเน้นคุณภาพและมาตรฐาน โดยกำหนดรายละเอียดได้ในหมวด ๖ มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย “ระบบการประกัน

คุณภาพภายใน” และ “ระบบการประกันคุณภาพภายนอก ” เพื่อใช้เป็นกลไกในการผดุงรักษาคุณภาพและมาตรฐานของ สถาบันอุดมศึกษา

การประกันคุณภาพภายใน เป็นการสร้างระบบและกลไกในการพัฒนา ติดตามตรวจสอบและประเมินการดำเนินงาน ของสถานศึกษาให้เป็นไปตามนโยบาย เป้าหมายและระดับคุณภาพตามมาตรฐานที่กำหนดโดยสถานศึกษาและหรือหน่วยงานสังกัด โดยหน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษากำหนดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง มีการจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพ ภายในเสนอต่อสภาสถาบัน หน่วยงานต้นสังกัดและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาและเปิดเผยต่อ สาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

การประกันคุณภาพภายนอก เป็นการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาเพื่อให้มีการติดตาม และตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา โดยคำนึงถึงความมุ่งหมาย หลักการ และแนวการจัดการศึกษาในแต่ละระดับ ซึ่งประเมินโดย “สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือเรียกชื่อย่ออย่างย่อว่า “สมศ.” พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกอย่างน้อย ๑ ครั้งในรอบ ๕ ปี นับตั้งแต่การประเมินครั้งสุดท้าย และเสนอผลการประเมินต่อหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องและสาธารณชน

๒. กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๕๑ -๒๕๖๕) และแผนพัฒนาการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙)

กรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๕๑-๒๕๖๕) ได้กำหนดแนวทางการพัฒนาและ แก้ไขปัญหาอุดมศึกษาที่ไร้ทิศทาง ข้ำซ้อน ขาดคุณภาพ และขาดประสิทธิภาพ โดยใช้กลไกการประเมิน คุณภาพและมาตรฐานการศึกษาเป็นกลไกหลักในการดำเนินการ กล่าวคือ ให้มีการสร้างกลไก การประเมิน คุณภาพสถาบันอุดมศึกษาตามพันธกิจของสถาบันในแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีพื้นที่บริการและจุดเน้นระดับการศึกษา ที่ต่างกัน รวมทั้งมีพันธกิจและบทบาทในการพัฒนาสังคมและเศรษฐกิจของประเทศต่างกันตามความ หลากหลาย ทั้งการพัฒนาฐานราก สังคม เศรษฐกิจรวมถึงการกระจายอำนาจในระดับท้องถิ่น การขับเคลื่อน ภาคการผลิตในชนบท ท้องถิ่นและระดับประเทศ จนถึงการแข่งขันในโลกาภิวัตน์ ซึ่งระบบอุดมศึกษาแต่ละ กลุ่มเหล่านี้ จะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงอุดมศึกษา และส่งผลกระทบต่อประเทศอย่างมี นัยสำคัญ อาทิ สามารถสร้างความเป็นเลิศได้ตามพันธกิจของตัวเอง สามารถตอบสนองต่อ ยุทธศาสตร์การ พัฒนาประเทศดีขึ้น ส่งผลเชิงบวกต่อการผลิต พัฒนาและการทำงานของอาจารย์ สามารถปรับจำนวนของ บัณฑิตในสาขาที่เป็นความต้องการของสังคม ลดการว่างงาน โดยที่สถาบันอุดมศึกษาในกลุ่มเหล่านี้มีกลไก ร่วมกันในการประกันคุณภาพ เพื่อให้นักศึกษาสามารถต่อยอด ถ่ายโอนแลกเปลี่ยนกัน ได้ระหว่างกลุ่ม และ ในระยะยาวการประเมินคุณภาพควรนำไปสู่ระบบรับรองวิทยฐานะ (accreditation) ที่นักศึกษาและสาธารณะ ให้ความเชื่อถือ เป็นฐานและเงื่อนไขในการจัดสรรงบประมาณของรัฐ และการสนับสนุนจากภาคเอกชน รวมทั้งการโอนย้ายหน่วยกิต

จากกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ดังกล่าว กระทรวงศึกษาธิการได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ในปี ๒๕๕๑ กำหนดประเภทหรือกลุ่มสถาบันศึกษาเป็น ๔ กลุ่ม คือ

กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน หมายความว่าถึง สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับต่ำกว่าปริญญาตรี จัดฝึกอบรมสนองตอบความต้องการของท้องถิ่น เพื่อเตรียมกำลังคนที่มีความรู้เข้าสู่ภาคการผลิตจริงในชุมชน สถาบันสนับสนุนรองรับการเปลี่ยนอาชีพพื้นฐาน เช่น แรงงานที่ออกจากภาคเกษตร เป็นแหล่งเรียนรู้ ที่ส่งเสริมให้ประชาชนได้มีโอกาสเรียนรู้ตลอดชีวิต อันจะนำไปสู่ความเข้มแข็งของชุมชน และการพัฒนาที่ยั่งยืน

กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี หมายความว่าถึง สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับปริญญาตรี เพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีความรู้ความสามารถเป็นหลักในการขับเคลื่อนการพัฒนาและการเปลี่ยนแปลงในระดับภูมิภาค สถาบันมีบทบาทในการสร้างความเข้มแข็งให้กับหน่วยงาน ธุรกิจ และบุคคลในภูมิภาค เพื่อรองรับการดำรงชีพ สถาบันอาจมีการจัดการเรียนการสอนในระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาโทด้วยก็ได้

กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง หมายความว่าถึง สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตเฉพาะทางหรือเฉพาะกลุ่มสาขาวิชา ทั้งสาขาวิชาทางวิทยาศาสตร์กายภาพ วิทยาศาสตร์ชีวภาพ สังคมศาสตร์หรือมนุษยศาสตร์ รวมทั้งสาขาวิชาชีพเฉพาะทาง สถาบันอาจเน้นการทำวิทยานิพนธ์หรือการวิจัย หรือเน้นการผลิตบัณฑิตที่มีความรู้ ความสามารถ ทักษะและสมรรถนะในการประกอบอาชีพระดับสูง หรือเน้นทั้งสองด้าน รวมทั้งสถาบันอาจมีบทบาทในการพัฒนาภาคการผลิตจริงทั้งอุตสาหกรรมและบริการ สถาบันในกลุ่มนี้อาจจำแนกได้เป็น ๒ ลักษณะคือ ลักษณะที่ ๑ เป็นสถาบันที่เน้นระดับบัณฑิตศึกษา และลักษณะที่ ๒ เป็นสถาบัน ที่เน้นระดับปริญญาตรี

กลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก หมายความว่าถึง สถาบันที่เน้นการผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะระดับปริญญาเอก และเน้นการทำวิทยานิพนธ์และการวิจัยรวมถึงการวิจัยหลังปริญญาเอก สถาบันเน้นการผลิตบัณฑิตที่เป็นผู้นำทางความคิดของประเทศ สถาบันมีศักยภาพในการขับเคลื่อนอุดมศึกษาไทยให้อยู่ในแนวหน้าระดับสากล มุ่งสร้างองค์ความรู้ทฤษฎี และข้อค้นพบใหม่ทางวิชาการ

ดังนั้น การประกันคุณภาพการศึกษาจึงต้องสร้างกลไกการประเมินคุณภาพให้สอดคล้องกับการแบ่งกลุ่มสถาบันอุดมศึกษา ๔ กลุ่มดังกล่าว

แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๕๙) กำหนดให้อุดมศึกษาไทยในช่วงปี ๒๕๕๕-๒๕๕๙ ต้องมีการพัฒนาอย่างก้าวกระโดด เพื่อเป็นแหล่งความรู้ที่ตอบสนองการแก้ไขปัญหาวิกฤตและชี้้นำการพัฒนาอย่างยั่งยืนของชาติ และท้องถิ่นโดยเร่งสร้างภูมิคุ้มกันในประเทศให้เข้มแข็งขึ้นภายใต้หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง และต้องส่งเสริมการพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันได้ในประชาคมอาเซียนและประชาคมโลก โดยให้ความสำคัญกับการพัฒนาคนและสังคมไทยให้มีคุณภาพ ผลิตกำลังคนที่มีศักยภาพตรงตามความต้องการของตลาดแรงงาน สามารถทำงานเพื่อดำรงชีพตนเอง และเพื่อช่วยเหลือสังคม มีคุณธรรม มีความรับผิดชอบ และมีสุขภาวะทางกายและจิตใจ รวมทั้งพัฒนาอาจารย์ให้เป็นมืออาชีพ และผู้เชี่ยวชาญมืออาชีพให้เป็นอาจารย์ พัฒนาวิชาชีพอาจารย์ให้เป็นที่ยอมรับของสังคมมีการจัดการเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจ ของประเทศไทยโดยใช้ความรู้ เทคโนโลยี และนวัตกรรม ความคิดสร้างสรรค์บนพื้นฐานการผลิตและการบริโภคที่เป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งจะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อประโยชน์สุขที่ยั่งยืนของประเทศไทย ทั้งนี้โดยอาศัยการบริหารจัดการอุดมศึกษาเชิงรุก และพระราชบัญญัติอุดมศึกษา เป็นเครื่องมือสำคัญในการขับเคลื่อนวิสัยทัศน์ ปี ๒๕๕๙ “อุดมศึกษาเป็นแหล่งองค์ความรู้และพัฒนากำลังคนระดับสูงที่มีคุณภาพเพื่อการพัฒนาชาติอย่างยั่งยืน สร้างสังคมการเรียนรู้ตลอดชีวิต ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕-๒๕๕๙) บนพื้นฐาน

ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีบทบาทสูงในสังคมประชาคมอาเซียนและมุ่งสู่คุณภาพอุดมศึกษานานาชาติ”

๓. มาตรฐานการอุดมศึกษา

ที่ปรากฏตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๔๙ ประกอบด้วยมาตรฐาน ๓ ด้าน ได้แก่ มาตรฐานด้านคุณภาพบัณฑิต มาตรฐานด้านการบริหารจัดการการอุดมศึกษา และ มาตรฐานด้านการสร้างและพัฒนาสังคมฐานความรู้และสังคมแห่งการเรียนรู้ มาตรฐานย่อยทั้ง ๓ ด้านนี้ อยู่ในมาตรฐานการศึกษาของชาติที่ประกอบด้วยมาตรฐานย่อย ๓ มาตรฐานเช่นกัน คือ มาตรฐานที่ ๑ คุณลักษณะของคนไทยที่พึงประสงค์ ทั้งในฐานะพลเมืองและพลโลก มาตรฐานที่ ๒ แนวการจัดการศึกษา มาตรฐานที่ ๓ แนวการสร้างสังคมแห่งการเรียนรู้/สังคมแห่งความรู้ แต่ละมาตรฐานย่อยของมาตรฐานการอุดมศึกษาจะมีความสอดคล้องและสัมพันธ์กับมาตรฐานย่อยของมาตรฐานการศึกษาของชาติ เพื่อให้การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาบรรลุตามจุดมุ่งหมายและหลักการของการจัดการศึกษาของชาติ

นอกเหนือจากมาตรฐานการอุดมศึกษาที่เป็นมาตรฐานแม่บทแล้ว คณะกรรมการการอุดมศึกษา ได้จัดทำ **มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา** ตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อนำไปสู่การพัฒนา สถาบันอุดมศึกษาตามกลุ่มสถาบันที่มีปรัชญา วัตถุประสงค์ และพันธกิจในการจัดตั้งที่แตกต่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ประกอบด้วยมาตรฐานหลัก ๒ ด้าน คือ มาตรฐานด้านศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษา และมาตรฐานด้านการดำเนินการตามภารกิจของสถาบันอุดมศึกษา และกำหนดกลุ่มสถาบันอุดมศึกษาเป็น ๔ กลุ่ม ได้แก่ กลุ่ม ก วิทยาลัยชุมชน กลุ่ม ข สถาบันที่เน้นระดับปริญญาตรี กลุ่ม ค สถาบันเฉพาะทาง และกลุ่ม ง สถาบันที่เน้นการวิจัยขั้นสูงและผลิตบัณฑิตระดับบัณฑิตศึกษา โดยเฉพาะระดับปริญญาเอก นอกจากนี้ ยังได้จัดทำ **กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ** พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษาและเพื่อเป็นการประกันคุณภาพบัณฑิตในแต่ละระดับ คุณวุฒิและสาขาวิชา โดยกำหนดให้คุณภาพของบัณฑิตทุกระดับคุณวุฒิและสาขาวิชาต้องเป็นไปตามมาตรฐานผลการเรียนรู้อย่างน้อย ๕ ด้าน คือ ด้านคุณธรรม จริยธรรม ด้านความรู้ ด้านทักษะทางปัญญา ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

๔. กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา

หลังจากที่พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ มีผลบังคับใช้ สำนักงานคณะกรรมการ การอุดมศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัยเดิม) ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดที่ทำหน้าที่กำกับดูแลสถาบันอุดมศึกษา ได้เสนอระบบการประกันคุณภาพการศึกษาให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาเพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์แห่ง พระราชบัญญัติฉบับดังกล่าว ซึ่งคณะรัฐมนตรีในการประชุมเมื่อวันที่ ๒๑ มีนาคม ๒๕๔๓ ได้มีมติเห็นชอบกับ ระบบประกันคุณภาพการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (ทบวงมหาวิทยาลัยเดิม) ซึ่งต่อมาได้จัดทำเป็น **ประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง ระบบ หลักเกณฑ์และวิธีการประกันคุณภาพ การศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๕** เพื่อใช้เป็นแนวปฏิบัติ สาระสำคัญของประกาศฉบับนี้ระบุ ให้ทบวงมหาวิทยาลัยสนับสนุนและส่งเสริมสถาบันอุดมศึกษาจัดทำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล รวมทั้งให้มีการประเมินผล และติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาจากภายใน หรือโดยหน่วยงาน ต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถาบันการศึกษาเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการประเมินคุณภาพจาก ภายนอก รวมถึงสนับสนุนให้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาขึ้นในแต่ละ คณะวิชาหรือสถาบันอุดมศึกษา เพื่อกำหนดนโยบาย

หลักเกณฑ์ แนวทาง วิธีการตรวจสอบและประเมิน ระบบกลไกและประเมินผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของแต่ละคณะวิชาหรือ สถาบันอุดมศึกษา

หลังจากดำเนินการตามประกาศฉบับปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ไประยะหนึ่ง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงได้จัดทำ**กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๖** เพื่อให้เป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ ในมาตรา ๕ และมาตรา ๔๗ วรรคสอง โดยสาระสำคัญเกี่ยวกับระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของกฎกระทรวงฉบับนี้ยังคงไว้ตามประกาศทบวงมหาวิทยาลัยฯ พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาได้ถือปฏิบัติมาอย่างต่อเนื่องต่อมาในปี ๒๕๕๓ กระทรวงศึกษาธิการได้ออก**กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓** แทนฉบับเดิม โดยรวมการประกันคุณภาพภายในและภายนอกของการศึกษาทุกระดับไว้ในฉบับเดียวกัน โดยมีการปรับให้คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาทำหน้าที่หลัก ๒ ประการคือ ๑) วางระเบียบหรือออกประกาศกำหนดหลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา เพื่อส่งเสริมสนับสนุนและพัฒนาการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการการอุดมศึกษา และ ๒) เสนอแนะแนวทางปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพ การศึกษาแก่สถานศึกษา โดยนำผลการประเมินคุณภาพทั้งภายในและภายนอกไปปรับปรุงคุณภาพการศึกษาอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ ยังมีการปรับเปลี่ยนให้ระบบการประกันคุณภาพภายในประกอบด้วย การประเมินคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ และกำหนดให้หน่วยงานต้นสังกัดจัดให้มีการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาอย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปีและแจ้งผลให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

ก่อนมีประกาศพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ ทบวงมหาวิทยาลัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการประกันคุณภาพการศึกษาและได้จัดทำประกาศทบวงมหาวิทยาลัย เรื่อง นโยบายและแนวปฏิบัติในการประกันคุณภาพการศึกษาระดับอุดมศึกษามาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อเป็นแนวทางในการประกันคุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษาตามหลักการสำคัญ ๓ ประการ คือ การให้เสรีภาพทางวิชาการ (academic freedom) ความมีอิสระในการดำเนินการของสถาบัน (institutional autonomy) และความพร้อม ของสถาบันที่จะรับการตรวจสอบคุณภาพจากภายนอกตามหลักการของความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้ (accountability)

ต่อมาพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๕ และ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ ได้ระบุให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๔๖ และกฎกระทรวงแบ่งส่วนราชการ กำหนดให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา มีหน้าที่พิจารณา เสนอนโยบาย และพัฒนา และมาตรฐาน การอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษาแห่งชาติ สนับสนุน ทรัพยากร ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระ และความเป็นเลิศทางวิชาการของสถานศึกษาระดับปริญญาตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งสถานศึกษาแต่ละแห่งและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง สำนักงาน

คณะกรรมการการอุดมศึกษาจึงมีหน้าที่ร่วมกับสถานศึกษาในการจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑. แนวทางการพัฒนาระบบและกลไกการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

๑.๑ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา

ด้วยกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓ ข้อ ๓๓ ให้สถาบันอุดมศึกษาพัฒนาระบบประกันคุณภาพ โดยยึดหลักเสรีภาพทางวิชาการ และ ความมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง และเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก สถาบันจึงมีอิสระในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในที่เหมาะสมสอดคล้องกับระดับการพัฒนาของสถาบัน โดยอาจเป็นระบบประกันคุณภาพที่ใช้กันแพร่หลายในระดับชาติหรือนานาชาติ หรือเป็น ระบบเฉพาะที่สถาบันพัฒนาขึ้นเอง แต่ไม่ว่าจะเป็นระบบคุณภาพแบบใด จะต้องมีกระบวนการทำงานที่ เริ่มต้นจากการวางแผน การดำเนินงานตามแผน การตรวจสอบประเมิน และการปรับปรุงพัฒนา ทั้งนี้ เพื่อให้ การดำเนินการกิจของสถาบันบรรลุเป้าประสงค์และมีพัฒนาการอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันก็เป็น หลักประกันแก่สาธารณชนให้มั่นใจว่าสถาบันอุดมศึกษาสามารถสร้างผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพ หลักการที่สำคัญในการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพและตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา

หลักการสำคัญในการพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษามีดังต่อไปนี้

๑) ส่งเสริมพันธกิจหลักและพันธกิจสนับสนุนของการอุดมศึกษาภายใต้ความสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓

๒) เป็นระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่ครอบคลุมปัจจัยนำเข้า และกระบวนการซึ่งสามารถส่งเสริมและนำไปสู่ผลลัพธ์ของการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ

๓) ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับอุดมศึกษา รอบใหม่ ประกอบด้วย การประกันคุณภาพระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยจะเริ่มใช้ในปีการศึกษา ๒๕๕๗

- ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินฯ จะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

- ระบบการประกันคุณภาพภายในระดับคณะและระดับสถาบัน เป็นการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่คณะและสถาบันพัฒนาระบบประกันคุณภาพ โดยยึดหลักเสรีภาพทางวิชาการและความมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา ซึ่งจะประเมินตามระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่คณะและสถาบันต้องการให้คณะและสถาบันพัฒนาตามศักยภาพและประเภทของกลุ่มสถาบัน ซึ่งเป็นการประเมินความเข้มแข็งทางวิชาการ

๔) ให้อิสระกับสถาบันอุดมศึกษาในการออกแบบระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

๕) เชื่อมโยงกับระบบคุณภาพอื่นที่กำหนดและเป็นนโยบายของ กกอ. โดยเฉพาะเรื่องกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และการเชื่อมโยงกับการประกันคุณภาพภายนอกของ สมศ. เพื่อไม่ให้เป็นการทำงานซ้ำซ้อนเกินความจำเป็นหรือสร้างภาระการทำงานของหน่วยงาน

๑.๒ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ประเมินคุณภาพ

มาตรฐานเป็นกรอบสำคัญในการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา คือ มาตรฐานการอุดมศึกษา ในขณะที่เดียวกันสถาบันอุดมศึกษาต่างๆ ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามมาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่นๆ ที่เกี่ยวข้องอีกมาก เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา มาตรฐานเพื่อการประเมินคุณภาพ ภายนอกของ สมศ. หรือกรอบการปฏิบัติราชการตามมิติด้านต่างๆ ของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (ก.พ.ร.) ในกรณีมหาวิทยาลัยของรัฐ เป็นต้น

กำหนดตัวบ่งชี้เป็น ๒ ประเภท คือตัวบ่งชี้เชิงปริมาณ และตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพ ดังนี้

๑) ตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพจะระบุเกณฑ์มาตรฐานเป็นข้อๆ กำหนดเกณฑ์การประเมินตัวบ่งชี้เป็น ๕ ระดับ มีคะแนนตั้งแต่ ๑ ถึง ๕ การประเมินเชิงคุณภาพนี้จะมีทั้งการนับจำนวนข้อและระบุว่าผลการดำเนินงานได้กี่ข้อ ได้คะแนนเท่าใด กรณีที่ไม่ดำเนินการใดๆ หรือดำเนินไม่ครบที่จะได้ ๑ คะแนน ให้ถือว่าได้ ๐ คะแนน และการประเมินโดยกำหนดการให้คะแนนตามที่ได้คณะหรือสถาบันดำเนินการ และกรรมการประเมิน (peer review) จะพิจารณาผลการดำเนินการนั้นๆ ร่วมกันก่อนที่จะบันทึกคะแนน โดยมีระดับคะแนนอยู่ระหว่าง ๐ - ๕

๒) ตัวบ่งชี้เชิงปริมาณอยู่ในรูปของร้อยละหรือค่าเฉลี่ย กำหนดเกณฑ์การประเมินเป็นคะแนนระหว่าง ๑ ถึง ๕ โดยเป็นค่าต่อเนื่อง (มีจุดทศนิยม) สำหรับการแปลงผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ (ซึ่งอยู่ในรูปร้อยละหรือค่าเฉลี่ย) เป็นคะแนนทำโดยการเทียบบัญญัติไตรยางศ์ โดยที่แต่ละตัวบ่งชี้จะกำหนดค่าร้อยละหรือค่าเฉลี่ยที่คิดเป็นคะแนนเต็ม ๕ ไว้

คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา ได้กำหนดให้มีระบบประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษาต่างๆ นำไปใช้เป็นแนวทาง (Guideline) ในการจัดทำระบบการประกันคุณภาพภายในของแต่ละสถาบันตามความสมัครใจภายใต้การกำกับดูแลของสภาสถาบัน โดยระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในจะครอบคลุมพันธกิจหลัก ๔ ประการของการอุดมศึกษา และพันธกิจด้านการบริหารจัดการ ได้แก่ (๑) พันธกิจด้านการผลิตบัณฑิต (๒) พันธกิจด้านการวิจัย (๓) พันธกิจด้านการบริการวิชาการ (๔) พันธกิจด้านการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และการบริหารจัดการ สำหรับการประกันคุณภาพระดับหลักสูตรจะเน้นพันธกิจในด้านการผลิตบัณฑิตเป็นสำคัญ ส่วนพันธกิจด้านอื่นๆ จะเป็นการบูรณาการเข้าไว้ด้วยกัน หากเป็นตัวบ่งชี้ในระดับคณะและสถาบัน จะครอบคลุมพันธกิจหลักของการอุดมศึกษารวมทั้งการบริหารจัดการได้ทั้งหมด ซึ่งสามารถชี้วัดคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามมาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานและหลักเกณฑ์อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพันธกิจเหล่านั้นได้ทั้งหมด ในบทที่ ๔ ถึงบทที่ ๖ ของคู่มือฉบับนี้จึงได้พัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน เพื่อให้สถาบันอุดมศึกษานำไปเป็นกรอบในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตั้งแต่ระดับหลักสูตร ระดับคณะและระดับ สถาบัน การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินจะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไป ตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ และตัวบ่งชี้ที่พัฒนาขึ้นควรเชื่อมโยงหรือเป็นเรื่องเดียวกันกับการประเมินคุณภาพภายนอก โดยการประกันคุณภาพการศึกษาภายในเน้นที่ปัจจัยนำเข้า และ กระบวนการ ซึ่งภายใต้ตัวบ่งชี้ที่เป็นกระบวนการให้สามารถสะท้อนผลลัพธ์ของการดำเนินการตาม กระบวนการดังกล่าวด้วย

๑.๓ กลไกการประกันคุณภาพ

ในด้านของกลไกการประกันคุณภาพ ผู้ที่มีความสำคัญส่งผลให้การดำเนินงาน ประสบความสำเร็จและนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่องคือ คณะกรรมการระดับนโยบายและผู้บริหารสูงสุดของสถาบันที่จะต้องให้ความสำคัญและกำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจนและเข้าใจร่วมกันทุกระดับ โดยมอบหมายให้หน่วยงานหรือคณะกรรมการรับผิดชอบในการติดตาม ตรวจสอบ ประเมิน และกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาคุณภาพอย่างต่อเนื่อง หน้าที่สำคัญประการหนึ่งของคณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้ คือ การจัดระบบประกันคุณภาพพร้อมทั้งกำหนดตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพที่เหมาะสมสำหรับคณะและสถาบัน ระบบประกันคุณภาพที่ใช้ต้องสามารถเชื่อมโยงให้เกิดคุณภาพของการปฏิบัติงาน ตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร ระดับคณะวิชา ไปจนถึงระดับสถาบัน โดยอาจจำเป็นต้องจัดทำคู่มือคุณภาพในแต่ละระดับเพื่อกำกับการดำเนินงาน แต่ที่สำคัญคณะกรรมการหรือหน่วยงานนี้ต้องประสานงาน และผลักดันให้เกิดระบบฐานข้อมูลและสารสนเทศที่มีประสิทธิภาพซึ่งสามารถใช้งานร่วมกันได้ในทุกระดับ

๑.๔ ระบบฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศ

การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานเป็นสิ่งจำเป็นในกระบวนการประกันคุณภาพ การวัดและวิเคราะห์ผลการดำเนินงานจะไม่สามารถทำได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพหากปราศจากฐานข้อมูลและระบบสารสนเทศที่เป็นจริง ถูกต้องตรงกันทุกระดับตั้งแต่ระดับบุคคล ระดับหลักสูตร คณะวิชา และสถาบัน ตลอดจนเป็นข้อมูลที่สามารถเรียกใช้ได้อย่างรวดเร็ว ดังนั้น ระบบสารสนเทศที่ดี มีประสิทธิภาพ จึงเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งที่จะส่งผลต่อความสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษา และส่งผลต่อคุณภาพในทุก ขั้นตอนการดำเนินงานตั้งแต่การวางแผน การปฏิบัติงาน การตรวจสอบประเมิน ตลอดจนถึงการปรับปรุงและพัฒนา

การประกันคุณภาพการศึกษาภายในรอบใหม่ (พ.ศ. ๒๕๕๗ – ๒๕๖๑)

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาโดยคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา ได้ตระหนักถึงความสำคัญของหน่วยย่อยของการอุดมศึกษาที่ทำหน้าที่ผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ จึงได้กำหนดกรอบแนวทางการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา โดยให้พิจารณาเพิ่มเติมในสาระที่เกี่ยวข้องในกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๕๑ – ๒๕๖๕) แผนพัฒนาการศึกษาระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ – ๒๕๕๙) มาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ รวมทั้งกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ ทั้งนี้ ได้กำหนดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ๓ ระดับ คือ ระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยมีองค์ประกอบ การประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามพันธกิจ ๔ ด้าน ของสถาบันอุดมศึกษา และเพิ่มเติมด้านอื่นๆ ที่จำเป็น สำหรับการพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในทั้งระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน ดำเนินไปพร้อมกัน หากเป็นตัวบ่งชี้ที่เน้นกระบวนการจะต้องมีการประเมินผลลัพธ์ภายใต้การดำเนินการตามตัวบ่งชี้กระบวนการดังกล่าวด้วย (process performance) ซึ่งได้กำหนดหลักการพัฒนาไว้ดังนี้

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต องค์ประกอบที่ ๓ นักศึกษา องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์ องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตรการเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และองค์ประกอบที่ ๖ สิ่ง

สนับสนุนการเรียนรู้ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรครอบคลุมเรื่อง การส่งเสริม พัฒนานักศึกษา การวางระบบกระบวนการจัดการเรียนการสอน จำนวนอาจารย์ต่อนักศึกษา ในระดับบัณฑิตศึกษา (โดยเฉพาะการคณาจารย์ให้เป็นที่ไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร) ผลงานทาง วิชาการ ผลงานวิจัยของคณาจารย์ สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุดและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ การ ดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งคุณภาพบัณฑิต ซึ่งจะพิจารณาจาก การมีงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ คุณภาพผลงานตีพิมพ์และเผยแพร่ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ ประกอบด้วย ๕ องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม และองค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ ตัวบ่งชี้และ เกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะให้ครอบคลุมการดำเนินงานของคณะ เพื่อสนับสนุน การจัดการเรียนการสอนของแต่ละหลักสูตรที่คณะดูแล รวมทั้ง กิจกรรมนักศึกษา การบริการนักศึกษา การ ให้บริการทางวิชาการ การวิจัย การบริหารจัดการและการประเมินคุณภาพของคณะ

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน ประกอบด้วย ๕ องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ ตัวบ่งชี้และ เกณฑ์การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน พิจารณาให้เป็นที่ไปตามมาตรฐาน สถาบันอุดมศึกษา ได้แก่ **มาตรฐานด้านศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษา** ประกอบด้วยด้าน กายภาพ ด้านวิชาการ ด้านการเงิน ด้านการบริหารจัดการ **มาตรฐานด้านการดำเนินการตามภารกิจของ สถาบัน** ประกอบด้วยด้านการผลิตบัณฑิต ด้านการวิจัย ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ด้านการ ทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ทั้งนี้ ควรมุ่งเน้นการประกันคุณภาพการดำเนินการของสถาบันเพื่อ สนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของแต่ละคณะ โดยครอบคลุมในด้านกายภาพและภารกิจของสถาบัน รวมถึงการประกันคุณภาพในภาพรวม

จุดมุ่งหมายของการประกันคุณภาพการศึกษาภายในแต่ละระดับ เพื่อการควบคุมคุณภาพ การ ติดตามตรวจสอบคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ การจัดการศึกษาในระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับ สถาบัน ให้ได้ข้อมูลที่ใช้ผลการบริหารจัดการหลักสูตรที่ได้คุณภาพตามมาตรฐานการอุดมศึกษาของแต่ละ คณะและภาพรวมของสถาบันอันจะนำไปสู่การกำหนดแนวทางและพัฒนาคุณภาพตามเกณฑ์และมาตรฐาน ที่ตั้งไว้อย่างต่อเนื่อง เพื่อจัดทำรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายในต่อ สกอ. ทุกปี การศึกษา ตลอดจนเพื่อรองรับการติดตาม ตรวจสอบ อย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปีตามกฎกระทรวงฯ รวมทั้งการสร้างเชื่อมั่นต่อสังคมในเรื่องคุณภาพบัณฑิตโดยผู้เรียนมีงานทำ ผู้เรียนมีคุณภาพตามกรอบ มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติและเพื่อประกอบการพิจารณาขึ้นทะเบียนหลักสูตรตามกรอบ มาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒

อย่างไรก็ตาม ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในรอบใหม่นี้จะมุ่งเน้นที่การประกัน คุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรให้มีการดำเนินการตั้งแต่การวางระบบคุณภาพ การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ การประเมินคุณภาพและการพัฒนาคุณภาพ เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้ใช้ บัณฑิตและส่งเสริม สนับสนุน กำกับติดตามการดำเนินงานของคณะและสถาบันให้เป็นที่ไปตามมาตรฐานและ วิสัยทัศน์ที่สถาบันอุดมศึกษากำหนด โดยให้สะท้อนผลการจัดการศึกษาได้อย่างมีคุณภาพ มีการควบคุม คุณภาพในทุกขั้นตอนของการผลิตบัณฑิตในแต่ละปีการศึกษาโดยคณะกรรมการประจำหลักสูตร มีการ ตรวจสอบติดตามคุณภาพผลการผลิตบัณฑิตโดยคณะกรรมการประจำคณะและคณะกรรมการระดับสถาบัน

ในทุกปีการศึกษา มีความเชื่อมโยงกับระบบการประเมินคุณภาพภายนอกที่จะมีการรับรองคุณภาพศึกษาระดับชาติ รวมทั้งมีการประเมินคุณภาพเพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่สะท้อนผลการผลิตบัณฑิตในแต่ละปีการศึกษา เพื่อสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพของบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาจากสถาบันอุดมศึกษา

อนึ่ง คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาได้ออกประกาศ เรื่อง หลักเกณฑ์และแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๗ โดยระบุให้สถาบันอุดมศึกษามีอิสระในการเลือกพัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายใน โดยยึดหลักเสรีภาพทางวิชาการ และ ความมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง สอดคล้องกับบริบทของสถาบันอุดมศึกษา และเป็นไปตามมาตรฐานการอุดมศึกษา เกณฑ์มาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องและเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก ทั้งนี้ ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในที่สถาบันอุดมศึกษาเลือกใช้ ต้องสนองต่อเจตนารมณ์ของสถาบันอุดมศึกษาและกฎกระทรวงว่าด้วยระบบหลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓ อาจเป็นระบบที่คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาพัฒนาขึ้น หรือเป็นระบบที่เป็นที่ยอมรับในระดับสากลที่สามารถประกันคุณภาพได้ตั้งแต่ระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน เช่น ระบบ AUN-QA หรือ ระบบ EdPEX หรือเป็นระบบที่สถาบันอุดมศึกษาพัฒนาขึ้นเอง จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา และรายงานผลการประเมินคุณภาพภายในต่อต้นสังกัด เพื่อพิจารณาและเปิดเผยต่อสาธารณะ เพื่อให้เป็นไปตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๘ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๕ และ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๓ และข้อ ๖ แห่งกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๓๓

กระบวนการและวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน (ปีการศึกษา ๒๕๕๗ - ๒๕๖๑)

เพื่อให้การประกันคุณภาพการศึกษาเกิดประโยชน์ จึงควรมีแนวทางการจัดกระบวนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามวงจรคุณภาพ ประกอบด้วย ๔ ขั้นตอน คือ การวางแผน (Plan) การดำเนินงานและเก็บข้อมูล (Do) การประเมิน คุณภาพ (Check / Study) และการเสนอแนวทางการปรับปรุง (Act) โดยมีรายละเอียดดังนี้

P = เริ่มกระบวนการวางแผนการประเมินตั้งแต่ต้นปีการศึกษา โดยนำผลการประเมินปีก่อนหน้ามาใช้เป็นข้อมูลในการวางแผนโดยต้องเก็บข้อมูลตั้งแต่มิถุนายน กรณีใช้ระบบเปิด-ปิดภาคเรียนแบบเดิม หรือ ตั้งแต่เดือนสิงหาคม กรณีใช้ระบบเปิด-ปิดภาคการศึกษาตามอาเซียน

D = ดำเนินงานและเก็บข้อมูลบันทึกผลการดำเนินงานตั้งแต่ต้นปีการศึกษา คือ เดือนที่ ๑ - เดือนที่ ๑๒ ของปีการศึกษา (เดือนมิถุนายน - พฤษภาคม ปีถัดไป หรือ เดือนสิงหาคม - กรกฎาคม ปีถัดไป)

C/S = ดำเนินการประเมินคุณภาพในระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน ระหว่างเดือนมิถุนายน - สิงหาคม หรือ เดือนสิงหาคม - ตุลาคม ของปีการศึกษาถัดไป

A = วางแผนปรับปรุงและดำเนินการปรับปรุงตามผลการประเมิน โดยคณะกรรมการบริหารระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยนำข้อเสนอแนะและผลการประเมินของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในมาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภามหาวิทยาลัย) มาจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปี และเสนอตั้งงบประมาณปีถัดไป หรือจัดทำโครงการพัฒนาและเสนอใช้งบประมาณกลางปีหรืองบประมาณพิเศษก็ได้

วิธีการประกันคุณภาพภายใน กำหนดไว้ดังนี้

- ๑) สถาบันวางแผนการประกันคุณภาพการศึกษาภายในประจำปีการศึกษาใหม่
 - ๒) สถาบันเก็บข้อมูลระยะ ๑๒ เดือนตามตัวบ่งชี้ที่ได้ประกาศใช้บนระบบ CHE QA Online และให้มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายในเป็นประจำทุกปีทั้งระดับหลักสูตร คณะวิชา และสถาบัน
 - ๓) หลักสูตรเตรียมการประเมินตนเองระดับหลักสูตรและจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับหลักสูตรผ่านระบบ CHE QA Online
 - ๔) คณะหรือหน่วยงานเทียบเท่า นำผลการประเมินระดับหลักสูตรมาจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับคณะ
 - ๕) คณะหรือหน่วยงานเทียบเท่าประเมินตนเองบนระบบ CHE QA Online และยืนยันผลการประเมินหลักสูตรที่ได้ประเมินไปแล้ว
 - ๖) สถาบันนำผลการประเมินระดับหลักสูตร ผลการประเมินระดับคณะวิชา มาจัดทำรายงานการประเมินตนเองระดับสถาบัน
 - ๗) สถาบันประเมินตนเองบนระบบ CHE QA Online และยืนยันผลการประเมินตนเองระดับหลักสูตร คณะวิชา พร้อมนำผลการประเมินเสนอสภาสถาบันเพื่อพิจารณาวางแผนพัฒนาสถาบันในปีการศึกษาถัดไป
 - ๘) ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษานำผลการประเมินและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในที่สถาบันแต่งตั้ง (รวมทั้งข้อเสนอแนะของสภาสถาบัน) มาวางแผนปรับปรุงการดำเนินงาน แผนปฏิบัติการประจำปี และแผนกลยุทธ์
 - ๙) ส่งรายงานประจำปีที่เป็นรายงานการประเมินคุณภาพภายใน ผ่านระบบ CHE QA Online ภายใน ๑๒๐ วันนับจากสิ้นปีการศึกษา
- สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการประเมินตนเองตามตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในทุกปี การศึกษา ทั้งระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน ตามลำดับโดยสถาบันอุดมศึกษาเป็นผู้แต่งตั้ง คณะกรรมการประเมิน และส่งผลการประเมินให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาทราบผ่านระบบฐานข้อมูลด้านการประกันคุณภาพ (CHE QA Online)
- ภายใน ๓ ปี สถาบันอุดมศึกษาต้องจัดให้มีการประเมินคุณภาพหลักสูตรให้ครบทุกหลักสูตรที่สภาสถาบันอนุมัติ/เห็นชอบ ให้เปิดดำเนินการจัดการเรียนการสอนตามเกณฑ์ที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนด ทั้งนี้ คณะกรรมการประเมินคุณภาพภายในระดับหลักสูตร ๑ ชุด อาจประเมินได้มากกว่าหนึ่งหลักสูตรหากเป็นหลักสูตรในสาขาวิชาการเดียวกัน เช่น หลักสูตรสาขาวิชาเดียวกันทั้งในระดับปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา
- จากนั้น สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะดำเนินการติดตามตรวจสอบความก้าวหน้าของการปฏิบัติตามแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา อย่างน้อยหนึ่งครั้งในทุกสามปี และแจ้งผลให้สถานศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน เพื่อให้เป็นไปตามข้อ ๓๖ แห่งกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษา พ.ศ. ๒๕๕๓

ส่วนที่ ๓

องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และ
คำเป้าหมาย

ส่วนที่ ๓ การพัฒนาการประเมินคุณภาพการศึกษา ของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี

องค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้ และค่าเป้าหมายของวิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี

ตารางที่ ๓.๑ แสดงองค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และค่าเป้าหมายของวิทยาลัยพยาบาล
บรมราชชนนี ราชบุรี ตามเกณฑ์การประเมิน สกอ

องค์ประกอบคุณภาพและตัวบ่งชี้	เกณฑ์การประเมิน	ค่าเป้าหมาย
ระดับหลักสูตร		
องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน		
ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยสกอ.	๔ ข้อ / ผ่าน	๔ ข้อ / ผ่าน
องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต		
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	๕ คะแนน	๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้ออกประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี	ร้อยละ ๑๐๐ / ๕ คะแนน	ร้อยละ ๑๐๐ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๓ นักศึกษา		
ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การรับนักศึกษา	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒ การส่งเสริมและพัฒนาการศึกษา	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ ผลที่เกิดกับนักศึกษา	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์		
ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ การบริหารและพัฒนาอาจารย์	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ คุณภาพอาจารย์	๕ คะแนน	๕ คะแนน
๑) ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	≥ ร้อยละ ๒๐ / ๕ คะแนน	≥ ร้อยละ ๒๐ / ๕ คะแนน
๒) ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	ไม่ขอประเมิน	ไม่ขอประเมิน
๓) ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร	≥ ร้อยละ ๒๐ / ๕ คะแนน	ไม่รับการประเมิน
ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน		
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ สารของรายวิชาในหลักสูตร	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน

องค์ประกอบคุณภาพและตัวบ่งชี้	เกณฑ์การประเมิน	ค่าเป้าหมาย
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ การประเมินผู้เรียน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	ร้อยละ ๑๐๐ / ๕ คะแนน	ร้อยละ ๑๐๐ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้		
ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ระดับคณะ		
องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต		
ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	๕ คะแนน (ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินหลักสูตร)	๕ คะแนน (ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินหลักสูตร)
ตัวบ่งชี้ ๑.๒ อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	≥ ร้อยละ ๔๐ / ๕ คะแนน	≥ ร้อยละ ๔๐ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ ๑.๓ อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	≥ ร้อยละ ๖๐ / ๕ คะแนน	≥ ร้อยละ ๖๐ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ ๑.๔ จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่ากับจำนวนอาจารย์ประจำ	≤ ร้อยละ ๑๐ / ๕ คะแนน	≤ ร้อยละ ๑๐ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ ๑.๕ การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ ๑.๖ กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย		
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	≥ ๕๐,๐๐๐ บาท / ๕ คะแนน	≥ ๕๐,๐๐๐ บาท / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย	≥ ร้อยละ ๓๐ / ๕ คะแนน	≥ ร้อยละ ๓๐ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ		
ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม		
ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม	๖-๗ ข้อ / ๕ คะแนน	๖-๗ ข้อ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ		
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ	๗ ข้อ / ๕ คะแนน	๗ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ ระบบการกำกับและการประกันคุณภาพหลักสูตร	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน

องค์ประกอบคุณภาพและตัวบ่งชี้	เกณฑ์การประเมิน	ค่าเป้าหมาย
ระดับสถาบัน		
องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต		
ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม	๕ คะแนน (ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินหลักสูตร)	๕ คะแนน (ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินหลักสูตร)
ตัวบ่งชี้ ๑.๒ อาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	≥ ร้อยละ ๔๐ / ๕ คะแนน	≥ ร้อยละ ๔๐ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ ๑.๓ อาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	ไม่ขอประเมิน	ไม่ขอประเมิน
ตัวบ่งชี้ ๑.๔ การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ ๑.๕ กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย		
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	≥ ๕๐,๐๐๐ บาท / ๕ คะแนน	≥ ๕๐,๐๐๐ บาท / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย	≥ ร้อยละ ๓๐ / ๕ คะแนน	≥ ร้อยละ ๓๐ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ		
ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม		
ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	๖-๗ ข้อ / ๕ คะแนน	๖-๗ ข้อ / ๕ คะแนน
องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ		
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ การบริหารของสถาบันเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ	๗ ข้อ / ๕ คะแนน	๗ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ ระบบกำกับประกันคุณภาพหลักสูตรและคณะ	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน

ตารางที่ ๓.๒ แสดงองค์ประกอบคุณภาพ ตัวบ่งชี้และค่าเป้าหมายของวิทยาลัยพยาบาล
บรมราชชนนี ราชบุรี ตามเกณฑ์การประเมินของสภาการพยาบาล

มาตรฐานและตัวบ่งชี้	เกณฑ์การประเมิน	ค่าเป้าหมาย
มาตรฐานด้านองค์กรและการบริหารองค์กร		
ตัวบ่งชี้ที่ ๑ การบริหารองค์กร	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒ คุณสมบัติผู้บริหารสถาบันการศึกษาพยาบาล	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๓ ระบบบริหารความเสี่ยง	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๔ ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารและการตัดสินใจ	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน
มาตรฐานด้านอาจารย์		
ตัวบ่งชี้ที่ ๕ คุณสมบัติอาจารย์พยาบาลประจำ	≥ ร้อยละ ๘๕ / ๑๐ คะแนน	≥ ร้อยละ ๘๕ / ๑๐ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๖ คุณสมบัติอาจารย์พยาบาลประจำ	๑๐ คะแนน (คะแนนเอก + โท)	๑๐ คะแนน (คะแนนเอก + โท)
คุณสมบัติปริญญาเอก	≥ ร้อยละ ๓๕ / ๕ คะแนน	≥ ร้อยละ ๓๕ / ๕ คะแนน
คุณสมบัติปริญญาโท	≥ ร้อยละ ๖๕ / ๕ คะแนน	≥ ร้อยละ ๖๕ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๗ อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษา เต็มเวลาเทียบเท่า	๑ : ๖ / ๑๐ คะแนน	๑ : ๖ / ๑๐ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๘ ภาระงานสอนของอาจารย์พยาบาลประจำ	ร้อยละ ๑๐๐ / ๕ คะแนน	ร้อยละ ๑๐๐ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๙ การพัฒนาอาจารย์	๒ ข้อ / ๕ คะแนน	๒ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๐ การประเมินผลการสอนของอาจารย์	๔ ข้อ / ๕ คะแนน	๔ ข้อ / ๕ คะแนน
มาตรฐานด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน และผลการเรียนรู้ของนักศึกษา		
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๑ การบริหารหลักสูตร	๕ ข้อ / ๑๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๑๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๒ ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิต ใหม่ต่อคุณภาพหลักสูตร	๕ คะแนน	๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๓ แผนการสอนรายวิชาในหมวดวิชาชีพ	ร้อยละ ๑๐๐ / ๑๐ คะแนน	ร้อยละ ๑๐๐ / ๑๐ คะแนน
มาตรฐานด้านนิสิต/นักศึกษาและการพัฒนา		
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๔ การพัฒนานักศึกษา	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๕ ระบบการดูแลและให้คำปรึกษานักศึกษา	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
มาตรฐานด้านแหล่งฝึกปฏิบัติการพยาบาล		
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๖ แหล่งฝึกปฏิบัติการพยาบาล	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๗ อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อ นักศึกษาในการจัดการเรียนการสอนภาคปกติ	ร้อยละ ๑๐๐ / ๑๕ คะแนน	ร้อยละ ๑๐๐ / ๑๕ คะแนน

มาตรฐานและตัวบ่งชี้	เกณฑ์การประเมิน	ค่าเป้าหมาย
มาตรฐานด้านการประเมินและผลลัพธ์ของหลักสูตร		
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๘ ร้อยละของผู้สอบความรู้ข้อขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ผ่านครั้งแรก	ร้อยละ ๑๐๐ / ๑๕ คะแนน	ร้อยละ ๑๐๐ / ๑๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๑๙ ผลการประเมินการเรียนรู้ตามมาตรฐาน ๖ ด้านของบัณฑิตโดยผู้ใช้บัณฑิต	๕ คะแนน (ค่าเฉลี่ยคะแนนประเมิน)	๕ คะแนน (ค่าเฉลี่ยคะแนนประเมิน)
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๐ ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษา	ร้อยละ ๙๐ / ๕ คะแนน	ร้อยละ ๙๐ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๑ การประเมินคุณภาพภายในของสถาบันการศึกษา	๒ ข้อ / ๑๐ คะแนน	๒ ข้อ / ๑๐ คะแนน
มาตรฐานด้านการวิจัยและการบริการวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม		
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๒ ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่ออาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมด	ร้อยละ ๒๐ / ๑๕ คะแนน	ร้อยละ ๒๐ / ๑๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๓ ผลงานวิชาการ	ร้อยละ ๑๐ / ๑๐ คะแนน	ร้อยละ ๑๐ / ๑๐ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๔ การบริการวิชาการ	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๕ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือภูมิปัญญาไทย	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
มาตรฐานด้านการจัดหาคูคลากรและการสนับสนุนด้านทรัพยากรทางการศึกษา		
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๖ บุคลากรสายสนับสนุน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน	๕ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๗ การจัดการทรัพยากรการศึกษา	๖ ข้อ / ๕ คะแนน	๖ ข้อ / ๕ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๘ ห้องปฏิบัติการพยาบาล	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน
ตัวบ่งชี้ที่ ๒๙ หนังสือ ตำรา วารสารวิชาชีพและระบบสืบค้น	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน	๕ ข้อ / ๑๐ คะแนน

ส่วนที่ ๔

ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์
การประเมินตามองค์ประกอบคุณภาพ

ส่วนที่ ๔ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินตามองค์ประกอบคุณภาพ

วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี ได้พัฒนาคุณภาพการศึกษา ให้มีมาตรฐานตามเกณฑ์คุณภาพที่กำหนดตามเกณฑ์การประเมินคุณภาพภายใน ของสถาบันพระบรมราชชนก (สบช.) และสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) มีการพัฒนาตัวบ่งชี้ใหม่ โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาโดยคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา ได้กำหนดกรอบแนวทางการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาใน ระดับอุดมศึกษา โดยให้พิจารณาเพิ่มเติมในสาระที่เกี่ยวข้องในกรอบแผนอุดมศึกษาระยะยาว ๑๕ ปี ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๕๑ - ๒๕๖๕) แผนพัฒนาการศึกษา ระดับอุดมศึกษา ฉบับที่ ๑๑ (พ.ศ. ๒๕๕๕ - ๒๕๕๙) มาตรฐานการอุดมศึกษา มาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ รวมทั้งกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษา แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ ทั้งนี้ ได้กำหนดให้มีการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ๓ ระดับ คือ ระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับสถาบัน โดยมีองค์ประกอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามพันธกิจ ๔ ด้าน ของสถาบันอุดมศึกษา และเพิ่มเติมด้านอื่นๆ ที่จำเป็น สำหรับการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในทั้งระดับหลักสูตร คณะ และสถาบัน ดำเนินไปพร้อมกัน หากเป็นตัวบ่งชี้ที่เน้น กระบวนการจะต้องมีการประเมินผลลัพธ์ภายใต้การดำเนินการตามตัวบ่งชี้กระบวนการดังกล่าวด้วย (process performance) ซึ่งได้กำหนดหลักการพัฒนาไว้ดังนี้

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประกอบด้วย ๖ องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต องค์ประกอบที่ ๓ นักศึกษา องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์ องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตรการเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และองค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตรครอบคลุมเรื่อง การส่งเสริม พัฒนานักศึกษา การวางระบบกระบวนการจัดการเรียนการสอน จำนวนอาจารย์ต่อนักศึกษาใน ระดับบัณฑิตศึกษา (โดยเฉพาะการคุมวิทยานิพนธ์ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร) ผลงานทาง วิชาการ ผลงานวิจัยของคณาจารย์ สื่ออุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุดและแหล่งการเรียนรู้ต่างๆ การ ดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งคุณภาพบัณฑิต ซึ่งจะพิจารณาจาก การมีงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ คุณภาพผลงานตีพิมพ์และเผยแพร่ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ ประกอบด้วย ๕ องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ ๑ การ ผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุ บำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และองค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประกันคุณภาพ การศึกษาภายในระดับคณะให้ครอบคลุมการดำเนินงานของคณะ เพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของ แต่ละหลักสูตรที่คณะดูแล รวมทั้ง กิจกรรมนักศึกษา การบริการนักศึกษา การให้บริการทางวิชาการ การวิจัย การบริหารจัดการและการประเมินคุณภาพของคณะ

การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับสถาบัน ประกอบด้วย ๕ องค์ประกอบ ได้แก่ องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต องค์ประกอบที่ ๒ การวิจัย องค์ประกอบที่ ๓ การบริการวิชาการ องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ การประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน พิจารณาให้เป็นไปตามมาตรฐานสถาบันอุดมศึกษา ได้แก่

มาตรฐานด้านศักยภาพและความพร้อมในการจัดการศึกษา ประกอบด้วยด้านกายภาพ ด้านวิชาการ ด้านการเงิน ด้านการบริหารจัดการ มาตรฐานด้านการดำเนินการตามภารกิจของสถาบัน ประกอบด้วยด้านการผลิตบัณฑิต ด้านการวิจัย ด้านการให้บริการทางวิชาการแก่สังคม ด้านการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ทั้งนี้ ครอบคลุมเน้นการประกันคุณภาพการดำเนินการของสถาบันเพื่อสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนของแต่ละคณะ โดยครอบคลุมในด้านกายภาพและภารกิจของสถาบัน รวมถึงการประกันคุณภาพในภาพรวม

นิยามศัพท์ที่ใช้ในตัวบ่งชี้

นิยามศัพท์ที่ใช้ในตัวบ่งชี้

การจัดการความรู้ (Knowledge Management : KM) หมายถึง การรวบรวมองค์ความรู้ที่มีอยู่ในองค์กรซึ่งกระจัดกระจายอยู่ในตัวบุคคล หรือเอกสาร มาพัฒนาให้เป็นระบบ เพื่อให้ทุกคนในองค์กรสามารถเข้าถึงความรู้และพัฒนาตนเองให้เป็นผู้รู้ รวมทั้งปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ อันจะนำส่งผลให้องค์กรมีความสามารถในเชิงแข่งขันสูงสุด โดยที่ความรู้มี ๒ ประเภท คือ

๑. ความรู้ที่ฝังอยู่ในคน (Tacit Knowledge) เป็น ความรู้ที่ได้จากประสบการณ์ พรสวรรค์ หรือสัญชาตญาณของแต่ละบุคคลในการทำความเข้าใจในสิ่งต่างๆ เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือลายลักษณ์อักษรได้โดยง่าย เช่น ทักษะในการทำงาน งานฝีมือ หรือการคิดเชิงวิเคราะห์ บางครั้งจึงเรียกว่าเป็นความรู้แบบนามธรรม

๒. ความรู้ที่ชัดเจน (Explicit Knowledge) เป็น ความรู้ที่สามารถรวบรวม ถ่ายทอดได้ โดยผ่านวิธีต่างๆ เช่น การบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษร ทฤษฎี คู่มือต่างๆ และบางครั้งเรียกว่าเป็นความรู้แบบรูปธรรม

นพ.วิจารณ์ พานิช ได้ให้ความหมายของคำว่า “การจัดการความรู้” คือ เครื่องมือเพื่อการบรรลุเป้าหมายอย่างน้อย ๔ ประการไปพร้อมๆ กัน ได้แก่ บรรลุเป้าหมายของงาน บรรลุเป้าหมายการพัฒนาคน บรรลุเป้าหมายการพัฒนางานไปเป็นองค์กรเรียนรู้ และบรรลุความเป็นชุมชน เป็นหมู่คณะ ความเอื้ออาทรระหว่างกันในที่ทำงาน

การจัดการความรู้เป็นการดำเนินการอย่างน้อย ๖ ประการต่อความรู้ ได้แก่

- (๑) การกำหนดความรู้ที่จำเป็นหรือสำคัญต่องานหรือกิจกรรมของกลุ่มหรือองค์กร
- (๒) การเสาะหาความรู้ที่ต้องการ
- (๓) การปรับปรุง ดัดแปลง หรือสร้างความรู้บางส่วนให้เหมาะต่อการใช้งานของตน
- (๔) การประยุกต์ใช้ความรู้ในกิจการงานของตน
- (๕) การนำประสบการณ์จากการทำงาน และการประยุกต์ใช้ความรู้มาแลกเปลี่ยนเรียนรู้ และสกัด “ขุมความรู้” ออกมาบันทึกไว้
- (๖) การจัดบันทึก “ขุมความรู้” และ “แก่นความรู้” สำหรับไว้ใช้งาน และปรับปรุงเป็นชุดความรู้ที่ครบถ้วน ลุ่มลึกและเชื่อมโยงมากขึ้น เหมาะต่อการใช้งานมากยิ่งขึ้น

โดยที่การดำเนินการ ๖ ประการนี้บูรณาการเป็นเนื้อเดียวกัน ความรู้ที่เกี่ยวข้องเป็นทั้งความรู้ที่ชัดเจนอยู่ในรูปของตัวหนังสือหรือรหัสอย่างอื่นที่เข้าใจได้ทั่วไป (Explicit Knowledge) และความรู้ฝังลึกอยู่ในสมอง (Tacit Knowledge) ที่อยู่ในคน ทั้งที่อยู่ในใจ (ความเชื่อ ค่านิยม) อยู่ในสมอง (เหตุผล) และอยู่ในมือและส่วนอื่นๆ ของร่างกาย (ทักษะในการปฏิบัติ) การจัดการความรู้เป็นกิจกรรมที่คนจำนวนหนึ่งทำร่วมกัน ไม่ใช่กิจกรรมที่ทำโดยคนคนเดียว

การตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หมายถึง การตีพิมพ์ผลงานวิชาการฉบับสมบูรณ์ในลักษณะของรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการ วารสารวิชาการ หรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการในระดับมหาวิทยาลัยหรือระดับคณะ และต้องเป็นผลงานที่ผ่านการกลั่นกรอง (Peer review) โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมเป็นกรรมการพิจารณาด้วย

การเทียบเคียงผลการดำเนินงาน (Benchmarking) หมายถึง วิธีการในการวัดและเปรียบเทียบผลผลิต บริการและวิธีการปฏิบัติกับองค์กรที่สามารถทำได้ดีกว่า เพื่อนำผลการเปรียบเทียบมาใช้ในการปรับปรุงองค์กรของตนเพื่อมุ่งสู่ความเป็นเลิศทางธุรกิจ

การบูรณาการ (Integration) หมายถึง การผสมกลมกลืนของแผน กระบวนการ สารสนเทศ การจัดสรรทรัพยากร การปฏิบัติการ ผลลัพธ์ และการวิเคราะห์ เพื่อสนับสนุนเป้าประสงค์ที่สำคัญของสถาบัน (organization-wide goal) การบูรณาการที่มีประสิทธิผล เป็นมากกว่าความสอดคล้องไปในแนวทางเดียวกัน (alignment) ซึ่งการดำเนินการของแต่ละองค์ประกอบภายใน ระบบการจัดการ ผลการดำเนินการมีความเชื่อมโยงกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างสมบูรณ์

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ หมายถึง โครงการร่วมมือระหว่างประเทศไทยกับประเทศอื่น

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับนานาชาติ หมายถึง การเผยแพร่ที่เปิดกว้างสำหรับทุกประเทศ (อย่างน้อย ๕ ประเทศที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มอาเซียน)

การเผยแพร่งานสร้างสรรค์ในระดับภูมิภาคอาเซียน หมายถึง การเผยแพร่เฉพาะในกลุ่มอาเซียน ๑๐ ประเทศ (อย่างน้อย ๕ ประเทศนับรวมประเทศไทยด้วย) และการให้คะแนนตามแหล่งเผยแพร่ ไม่จำเป็นต้องไปแสดงในต่างประเทศ

อาเซียน หมายถึง สมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Association of South East Asian Nations) มี ๑๐ ประเทศ ได้แก่ บรูไน กัมพูชา อินโดนีเซีย สปป.ลาว มาเลเซีย พม่า ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ ไทย และเวียดนาม

การเผยแพร่ผลงานในประชุมวิชาการระดับชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัยในที่ประชุมวิชาการและบทความฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม (Proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานการประชุม หรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้นๆ นอกจากสถาบันเจ้าภาพ อย่างน้อยร้อยละ ๒๕ โดยต้องมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้นด้วย และมีบทความที่มาจากหน่วยงานภายนอกสถาบันอย่างน้อย ๓ หน่วยงาน และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕

การเผยแพร่ผลงานวิจัยในที่ประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง การนำเสนอบทความวิจัย ในที่ประชุมวิชาการ และบทความฉบับสมบูรณ์ (Full paper) ได้รับการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุม (Proceedings) โดยมีกองบรรณาธิการจัดทำรายงานฯ หรือคณะกรรมการจัดประชุม ประกอบด้วย ศาสตราจารย์ หรือผู้ทรงคุณวุฒิระดับปริญญาเอก หรือผู้ทรงคุณวุฒิที่มีผลงานเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชานั้น ๆ จากต่างประเทศอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ และมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น ๆ จากต่างประเทศอย่างน้อยร้อยละ ๒๕ และมีผู้ประเมินบทความที่เป็นผู้เชี่ยวชาญในสาขานั้น และบทความที่มาจากต่างประเทศอย่างน้อย ๓ ประเทศ และรวมกันแล้วไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๕

** บทความในการประชุมวิชาการทั้งระดับชาติและนานาชาติ ที่นำเสนอให้กองบรรณาธิการหรือคณะกรรมการจัดประชุมพิจารณาคัดเลือก ต้องเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และได้รับการตีพิมพ์แล้ว ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

งานวิจัย หมายถึง กระบวนการที่มีระเบียบแบบแผนในการค้นหาคำตอบของปัญหา หรือการเสาะแสวงหาความรู้ใหม่ ตลอดจนถึงการประดิษฐ์คิดค้นที่ผ่านกระบวนการศึกษา ค้นคว้าหรือทดลอง วิเคราะห์ และตีความข้อมูล ตลอดจนสรุปผลอย่างมีระบบ

งานสร้างสรรค์ หมายถึง ผลงานศิลปะและสิ่งประดิษฐ์ทางศิลปะประเภทต่างๆ ที่มีความเป็นนวัตกรรม โดยมีการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบที่เหมาะสมตามประเภทของงานศิลปะซึ่งมีแนวทางการทดลองหรือการพัฒนาจากแนวคิดสร้างสรรค์เดิมเพื่อเป็นต้นแบบหรือความสามารถในการบุกเบิกศาสตร์อันก่อให้เกิดคุณค่าทางสุนทรีย์และคุณประโยชน์ที่เป็นที่ยอมรับในวงวิชาชีพตามการจัดกลุ่มศิลปะของอาเซียน งานสร้างสรรค์ทางศิลปะ ได้แก่ (๑) ทัศนศิลป์ (Visual Art) ประกอบด้วย ผลงานด้านจิตรกรรม ประติมากรรม ภาพพิมพ์ ภาพถ่าย ภาพยนตร์ สื่อประสม สถาปัตยกรรมและงานออกแบบประเภทอื่นๆ (๒) ศิลปะการแสดง (Performance Arts) ประกอบด้วย ดุริยางคศิลป์ นาฏยศิลป์ รวมทั้งการแสดงรูปแบบต่างๆ และ (๓) วรรณศิลป์ (Literature) ซึ่งประกอบด้วยบทประพันธ์และกวีนิพนธ์รูปแบบต่างๆ

แนวปฏิบัติที่ดี หมายถึง วิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติที่ทำให้สถาบันประสบความสำเร็จ หรือสู่ความเป็นเลิศตามเป้าหมาย เป็นที่ยอมรับในวงวิชาการหรือวิชาชีพนั้นๆ มีหลักฐานของความสำเร็จปรากฏชัดเจน โดยมีการสรุปวิธีปฏิบัติ หรือขั้นตอนการปฏิบัติ ตลอดจนความรู้และประสบการณ์ บันทึกเป็นเอกสาร เผยแพร่ให้หน่วยงานภายในหรือภายนอกสามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้

ประสบการณ์ด้านการทำวิจัย หมายถึง มีประสบการณ์ด้านการทำวิจัยเป็นผลสำเร็จมาแล้วโดยมีหลักฐานเป็นผลงานที่นำเสนอในที่ประชุมวิชาการที่มีรายงานการประชุม (Proceeding) ที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือตีพิมพ์ในวารสารหรือสิ่งพิมพ์ทางวิชาการที่มีกรรมการภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (Peer Review) หรือเป็นผลงานที่เป็นรูปเล่มซึ่งนำเสนอแหล่งทุนวิจัยหรือนำเสนอผู้ว่าจ้างในการทำวิจัยนั้นๆ และเป็นผลงานที่แหล่งทุนวิจัยหรือผู้ว่าจ้างวิจัยได้ตรวจรับงานเรียบร้อยแล้ว ซึ่งเป็นผลงานที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญาของอาจารย์ประจำหลักสูตร โดยให้รายงานผลงานวิจัยของอาจารย์ประจำหลักสูตรทุกคนไว้ในเอกสารหลักสูตร ทั้งนี้ การรายงานผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์ให้รายงานในลักษณะของการเขียนบรรณานุกรม หรือการเขียนเอกสารอ้างอิงทางวิชาการ กล่าวคือ ระบุชื่อเจ้าของผลงาน ชื่อผลงาน ปีที่พิมพ์และแหล่งที่พิมพ์ เผยแพร่ผลงาน

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือ บทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่มีชื่อปรากฏอยู่ในฐานข้อมูล Thai-Journal Citation Index Centre (TCI) หรือวารสารวิชาการระดับชาติตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ หมายถึง บทความจากผลงานวิจัยหรือ บทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ (Journal) ที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล ได้แก่ ฐานข้อมูลการจัดอันดับวารสาร SJR (SCImago Journal Rank : www.scimagojr.co) หรือฐานข้อมูล ISI Web of Science (Science Citation Index Expanded, Social Science Citation Index, Art and Humanities Citation Index) หรือฐานข้อมูล Scopus หรือวารสารวิชาการระดับนานาชาติตามประกาศของคณะกรรมการการอุดมศึกษา

แผนกลยุทธ์ หมายถึง แผนระยะยาวของสถาบันโดยทั่วไปมักใช้เวลา ๕ ปี เป็นแผนที่กำหนดทิศทางการพัฒนาของสถาบัน แผนกลยุทธ์ประกอบไปด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ เป้าประสงค์ วัตถุประสงค์ ผลการวิเคราะห์จุดแข็ง จุดอ่อน โอกาส และภัยคุกคาม กลยุทธ์ต่างๆ ของสถาบันครอบคลุมทุกภารกิจของสถาบันซึ่งต้องมีการกำหนดตัวบ่งชี้ความสำเร็จของแต่ละกลยุทธ์และค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้เพื่อวัดระดับความสำเร็จของการดำเนินงานตามกลยุทธ์ โดยสถาบันนำแผนกลยุทธ์มาจัดทำแผนดำเนินงานหรือ แผนปฏิบัติการประจำปี

แผนกลยุทธ์ทางการเงิน หมายถึง แผนระยะยาวที่ระบุที่มาและใช้ไปของทรัพยากรทางการเงินของสถาบันที่สามารถผลักดันแผนกลยุทธ์ของสถาบันให้สามารถดำเนินการได้ แผนกลยุทธ์ทางการเงินจะสอดคล้องไปกับแผนกลยุทธ์ของสถาบัน สถาบันควรประเมินความต้องการทรัพยากรที่ต้องจัดหาสำหรับการดำเนินงานตามกลยุทธ์แต่ละกลยุทธ์และประเมินมูลค่าของทรัพยากรออกมาเป็นเงินทุนที่ต้องการใช้ ซึ่งจะเป็นความต้องการเงินทุนในระยะยาวเท่ากับเวลาที่สถาบันใช้ในการดำเนินการให้กลยุทธ์นั้นบังเกิดผล จากนั้นจึงจะ

กำหนดให้เห็นอย่างชัดเจนถึงที่มาของเงินทุนที่ต้องการใช้ว่าสามารถจัดหาได้จากแหล่งทุนใด เช่น รายได้ค่าธรรมเนียมการศึกษา งบประมาณแผ่นดินหรือเงินอุดหนุนจากรัฐบาล เงินทุนสะสมของหน่วยงานเงินบริจาคจากหน่วยงานภายนอก หรือศิษย์เก่า หรือสถาบันจะต้องมีการระดมทุนด้วยวิธีการอื่นๆ อีกเพิ่มเติม เช่น การแปลงทรัพย์สินทางปัญญาเป็นมูลค่า รวมทั้งมีการวิเคราะห์ต้นทุนของการดำเนินงานด้วย เช่น ต้นทุนต่อหน่วยในการผลิตบัณฑิตในแต่ละหลักสูตร โดยที่ระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ทางการเงินจะเท่ากับระยะเวลาของแผนกลยุทธ์ของสถาบัน

แผนปฏิบัติราชการประจำปี หมายถึง แผนระยะสั้นที่มีระยะเวลาในการดำเนินงานภายใน ๑ ปี เป็นแผนที่ถ่ายทอดแผนกลยุทธ์ลงสู่ภาคปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการดำเนินงานจริงตามกลยุทธ์ ประกอบด้วย โครงการหรือกิจกรรมต่างๆ ที่จะต้องดำเนินการในปีนั้นๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามแผนกลยุทธ์ ตัวบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการหรือกิจกรรม ค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้เหล่านั้น รวมทั้งมีการระบุผู้รับผิดชอบหลักหรือหัวหน้าโครงการ งบประมาณในการดำเนินงาน รายละเอียดและทรัพยากรที่ต้องใช้ในการดำเนินโครงการที่ชัดเจน

พหุวิทยาการ หรือ สหวิทยาการ หลักสูตรพหุวิทยาการ

พหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หรือ สหวิทยาการ (Interdisciplinary) หมายถึง การใช้ องค์ความรู้หลายสาขาวิชา หลายศาสตร์หรือหลายอนุศาสตร์ มาผสมผสานใช้ในการวิเคราะห์ วิจัยและ สังเคราะห์ขึ้นเป็นองค์ความรู้ใหม่ และพัฒนาเป็นศาสตร์ใหม่ขึ้น

หลักสูตรพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) หมายถึง วิธีการที่นำเอาความรู้หลายศาสตร์หรือ หลายอนุศาสตร์เข้ามาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อประโยชน์ในการวิเคราะห์ วิจัย จนกระทั่งผู้เรียนสามารถ พัฒนาความรู้ องค์ความรู้เป็นศาสตร์ใหม่ขึ้นหรือเกิดอนุศาสตร์ใหม่ขึ้น

- ตัวอย่างหลักสูตรที่เป็นพหุวิทยาการ เช่น วิศวกรรมชีวการแพทย์ (วิศวกรรมศาสตร์+แพทย ศาสตร์) ภูมิศาสตร์สารสนเทศ (ภูมิศาสตร์+เทคโนโลยีสารสนเทศ) วิศวกรรมนาโน (วิศวกรรมศาสตร์+ วิทยาศาสตร์-เคมี)

- ตัวอย่างหลักสูตรที่ไม่ใช่พหุวิทยาการ เช่น คอมพิวเตอร์ธุรกิจ การศึกษาเพื่อการพัฒนา

(ที่มา : คณะอนุกรรมการปรับปรุงเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๔๙ เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๙)

พิชญพิจารณา (Peer Review) หมายถึง การตรวจเยี่ยมโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์ ซึ่งสามารถให้ข้อสังเกตและข้อเสนอแนะเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษาในการพัฒนา กระบวนการจัดการเรียนการสอนอย่างมีคุณภาพและสอดคล้องตามเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนด โดยมี วัตถุประสงค์เพื่อให้ข้อเสนอแนะในเชิงพัฒนาแก่สถาบันอุดมศึกษา

ระบบและกลไก

ระบบ หมายถึง ขั้นตอนการปฏิบัติงานที่มีการกำหนดอย่างชัดเจนว่าต้องทำอะไรบ้างเพื่อให้ได้ผล ออกมาตามที่ต้องการ ขั้นตอนการปฏิบัติงานจะต้องปรากฏให้ทราบโดยทั่วกันไม่ว่าจะอยู่ในรูปของเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือโดยวิธีการอื่นๆ องค์ประกอบของระบบ ประกอบด้วย ปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลิตผล และข้อมูลป้อนกลับ ซึ่งมีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน

กลไก หมายถึง สิ่งที่ทำให้ระบบมีการขับเคลื่อนหรือดำเนินอยู่ได้ โดยมีการจัดสรรทรัพยากร มีการ จัดองค์การ หน่วยงาน หรือกลุ่มบุคคลเป็นผู้ดำเนินงาน

สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน หมายถึง สาขาวิชาตามคุณวุฒิหรือตำแหน่งทางวิชาการที่สัมพันธ์กับศาสตร์ ที่เปิดสอน มิใช่สัมพันธ์กับรายวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตร เช่น เป็นศาสตร์ในกลุ่มสาขาวิชา (Field of Education) เดียวกัน ตาม ISCED ๒๐๑๓ (กกอ. ในการประชุมครั้งที่ ๑๒/๒๕๕๔ เมื่อ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๔ หนังสือเวียนที่ ศธ ๐๕๐๖(๒)/ว๕๐๖ ลงวันที่ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๔)

หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติ หมายถึง หน่วยงานภายนอกสถาบันระดับกรมหรือเทียบเท่าขึ้นไป (เช่น ระดับจังหวัด) หรือรัฐวิสาหกิจ หรือองค์การมหาชน หรือบริษัทมหาชนที่จดทะเบียนในตลาด หลักทรัพย์ หรือองค์กรกลางระดับชาติทั้งภาครัฐและเอกชน (เช่น สภาอุตสาหกรรม สภาหอการค้า สภา วิชาชีพ)

หลักธรรมาภิบาล¹ หมายถึง การปกครอง การบริหาร การจัดการ การควบคุม ดูแลกิจการต่างๆ ให้เป็นไปในครรลองธรรม นอกจากนี้ ยังหมายถึงการบริหารจัดการที่ดี ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้ทั้งภาครัฐและเอกชน ธรรมที่ใช้ในการบริหารนี้มีความหมายอย่างกว้างขวาง กล่าวคือ หาได้มีความหมายเพียงหลักธรรมทางศาสนาเท่านั้น แต่รวมถึงศีลธรรม คุณธรรม จริยธรรม และความถูกต้องชอบธรรมทั้งปวง ซึ่งวิญญูชนพึงมี และพึงประพฤติปฏิบัติ อาทิ ความโปร่งใสตรวจสอบได้ การปราศจากการแทรกแซงจากองค์การภายนอก เป็นต้น

หลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance) ที่เหมาะสมจะนำมาปรับใช้ในภาครัฐมี ๑๐ องค์ประกอบ ดังนี้²

๑) หลักประสิทธิภาพ (Effectiveness) คือ ผลการปฏิบัติราชการที่บรรลุวัตถุประสงค์และเป้าหมายของแผนการปฏิบัติราชการตามที่ได้รับงบประมาณมาดำเนินการ รวมถึงสามารถเทียบเคียงกับส่วนราชการหรือหน่วยงานที่มีภารกิจคล้ายคลึงกันและมีผลการปฏิบัติงานในระดับชั้นนำของประเทศเพื่อให้เกิดประโยชน์สุขต่อประชาชนโดยการปฏิบัติราชการจะต้องมีทิศทางยุทธศาสตร์ และเป้าประสงค์ที่ชัดเจน มีกระบวนการปฏิบัติงานและระบบงานที่เป็นมาตรฐาน รวมถึงมีการติดตามประเมินผลและพัฒนา ปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง และเป็นระบบ

๒) หลักประสิทธิภาพ (Efficiency) คือ การบริหารราชการตามแนวทางการกำกับดูแลที่ดีที่มีการออกแบบกระบวนการปฏิบัติงานโดยใช้เทคนิคและเครื่องมือการบริหารจัดการที่เหมาะสมให้องค์กรสามารถใช้ทรัพยากรทั้งด้านต้นทุน แรงงานและระยะเวลาให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการพัฒนาขีดความสามารถในการปฏิบัติราชการตามภารกิจเพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนและผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่ม

๓) หลักการตอบสนอง (Responsiveness) คือ การให้บริการที่สามารถดำเนินการได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด และสร้างความเชื่อมั่น ความไว้วางใจ รวมถึงตอบสนองความคาดหวังหรือความต้องการของประชาชนผู้รับบริการ และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่มีความหลากหลายและมีความแตกต่าง

๔) หลักการรับผิดชอบ (Accountability) คือ การแสดงความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่และผลงานต่อเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยความรับผิดชอบนั้นควรอยู่ในระดับที่สนองต่อความคาดหวังของสาธารณะ รวมทั้งการแสดงถึงความสำนึกในการรับผิดชอบต่อปัญหาสาธารณะ

๕) หลักความโปร่งใส (Transparency) คือ กระบวนการเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมา ชี้แจงได้เมื่อมีข้อสงสัยและสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารอันไม่ต้องห้ามตามกฎหมายได้อย่างเสรี โดยประชาชนสามารถรู้ทุกขั้นตอนในการดำเนินกิจกรรมหรือกระบวนการต่างๆ และสามารถตรวจสอบได้

๖) หลักการมีส่วนร่วม (Participation) คือ กระบวนการที่ข้าราชการ ประชาชน และผู้มีส่วนได้ส่วนเสียทุกกลุ่มมีโอกาสได้เข้าร่วมในการรับรู้ เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ร่วมแสดงทัศนะ ร่วมเสนอปัญหา หรือประเด็นที่สำคัญที่เกี่ยวข้อง ร่วมคิดแนวทาง ร่วมการแก้ไขปัญหา ร่วมในกระบวนการตัดสินใจ และร่วมกระบวนการพัฒนาในฐานะหุ้นส่วนการพัฒนา

๗) หลักการกระจายอำนาจ (Decentralization) คือ การถ่ายโอนอำนาจการตัดสินใจ ทรัพยากร และภารกิจจากส่วนราชการส่วนกลางให้แก่หน่วยการปกครองอื่นๆ (ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น) และภาคประชาชนดำเนินการแทนโดยมีอิสระตามสมควร รวมถึงการมอบอำนาจและความรับผิดชอบในการตัดสินใจ

¹ ดูเพิ่มเติม “คู่มือนโยบายกำกับดูแลองค์กรที่ดี” สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงาน ก.พ.ร.)

² ดูเพิ่มเติม “คู่มือการจัดระดับการกำกับดูแลองค์กรภาครัฐตามหลักธรรมาภิบาลของการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี (Good Governance Rating)” สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ (สำนักงาน ก.พ.ร.)

และการดำเนินการให้แก่บุคลากร โดยมุ่งเน้นการสร้างควมพึงพอใจในการให้บริการต่อผู้รับบริการและผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย การปรับปรุงกระบวนการ และเพิ่มผลผลิตภาพเพื่อผลการดำเนินงานที่ดีของส่วนราชการ

๘) หลักนิติธรรม (Rule of Law) คือ การใช้อำนาจของกฎหมาย กฎระเบียบ ข้อบังคับในการบริหารราชการด้วยความเป็นธรรม ไม่เลือกปฏิบัติ และคำนึงถึงสิทธิเสรีภาพของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

๙) หลักความเสมอภาค (Equity) คือ การได้รับการปฏิบัติและได้รับการอย่างเท่าเทียมกันโดยไม่มีการแบ่งแยกด้าน ชายหรือหญิง ถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ ความพิการ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจและสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษา การฝึกอบรม และอื่นๆ

๑๐) หลักมุ่งเน้นฉันทามติ (Consensus Oriented) คือ การหาข้อตกลงทั่วไปภายในกลุ่มผู้มีส่วนได้ส่วนเสียที่เกี่ยวข้อง ซึ่งเป็นข้อตกลงที่เกิดจากการใช้กระบวนการเพื่อหาข้อคิดเห็นจากกลุ่มบุคคลที่ได้รับประโยชน์และเสียประโยชน์ โดยเฉพาะกลุ่มที่ได้รับผลกระทบโดยตรงซึ่งต้องไม่มีข้อคัดค้านที่ยุติไม่ได้ในประเด็นที่สำคัญ โดยฉันทามติไม่จำเป็นต้องหมายความว่าเห็นพ้องโดยเอกฉันท์

อาจารย์ หมายถึง คณาจารย์ ซึ่งจะมีตำแหน่งทางวิชาการที่ประกอบด้วย อาจารย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์

อาจารย์ประจำ หมายถึง บุคลากรในสถาบันอุดมศึกษาที่มีหน้าที่หลักทางด้านการสอน และการวิจัย และปฏิบัติหน้าที่เต็มเวลาตามภาระงานที่รับผิดชอบในหลักสูตรที่เปิดสอน (มิใช่เต็มเวลาตามเวลาทำการ) (ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริการเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘)

สำหรับอาจารย์ที่สถาบันจ้างเข้ามาเป็นอาจารย์ประจำด้วยเงินรายได้หน่วยงานจะต้องมีสัญญาจ้างที่มีการระบุระยะเวลาการจ้างอย่างชัดเจนและไม่น้อยกว่า ๙ เดือน ในสัญญาจ้างจะต้องระบุหน้าที่ ภาระงานให้ ชัดเจนไม่น้อยกว่าหน้าที่ของอาจารย์ประจำตามที่กำหนดตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง แนวทางการบริการเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘

การนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย ให้นับระยะเวลาการทำงานสำหรับอาจารย์ที่บรรจุใหม่ในปีที่ประเมิน ดังนี้

๙-๑๒ เดือน	คิดเป็น ๑ คน
๖ เดือนขึ้นไปแต่ไม่ถึง ๙ เดือน	คิดเป็น ๐.๕ คน
น้อยกว่า ๖ เดือน	ไม่สามารถนำมานับได้

อาจารย์ประจำหลักสูตร หมายถึง อาจารย์ประจำเต็มเวลาที่มีภาระหน้าที่ในการบริหารหลักสูตร และจัดการเรียนการสอน โดยวางแผน ติดตาม ทบทวนการดำเนินงานหลักสูตร และปฏิบัติงานประจำหลักสูตรนั้นตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น มีคุณสมบัติตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เปิดสอนไม่น้อยกว่า ๕ คน และทุกคนเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า ๑ หลักสูตรในเวลาเดียวกันไม่ได้ ยกเว้น อาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาโท และเอกในสาขาวิชาเดียวกันได้ หรือเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรในหลักสูตรพหุวิทยาการได้อีก ๑ หลักสูตร โดยต้องเป็นหลักสูตรที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่ได้ประจำอยู่แล้ว (กกอ. ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๔๙ วันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๙) ทั้งนี้อาจารย์แต่ละท่านจะเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรได้มากที่สุดเพียง ๒ หลักสูตร

หากมีการเปลี่ยนแปลงอาจารย์ประจำหลักสูตร ขอให้เสนอโดยดำเนินการเช่นเดียวกับการนำเสนอหลักสูตรปรับปรุงเล็กน้อย โดยนำเสนอต่อสภาสถาบันเพื่อพิจารณาอนุมัติหรือให้ความเห็นชอบ และเสนอให้ สกอ.รับทราบตามแบบฟอร์ม สมอ.๐๘ ภายใน ๓๐ วัน

การประกันคุณภาพภายในระดับหลักสูตร

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

ในการผลิตบัณฑิตเพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะพึงประสงค์และเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพการดำเนินงานและการบริหารงานระดับหลักสูตรถือว่าสำคัญที่สุด ซึ่งควรมีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร ซึ่งมีหลักการดังต่อไปนี้

1. การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร เป็นการประกันคุณภาพการจัดการศึกษาว่าหลักสูตรได้ดำเนินการเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยให้พิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ การกำกับมาตรฐาน บัณฑิต นักศึกษา อาจารย์ หลักสูตรการเรียนการสอนและการประเมินผู้เรียน และสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ เพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ

2. ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ให้เชื่อมโยงกับตัวบ่งชี้การดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ เพื่อประโยชน์ในการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐาน ซึ่ง สกอ. ได้กำหนดแนวทางการเผยแพร่หลักสูตรไว้ในประกาศคณะกรรมการการอุดมศึกษา เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒

3. ตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร เป็นข้อมูลพื้นฐานในส่วนที่เกี่ยวข้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา และตัวบ่งชี้เชิงปริมาณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณวุฒิตำแหน่งทางวิชาการ และผลงานทางวิชาการของอาจารย์ สำหรับตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพที่เน้นกระบวนการ จะประเมินในลักษณะของพิชญ์พิจารณา (peer review) ซึ่งจะมีรายละเอียดของคำถามที่จะเป็นแนวทางให้แก่ผู้ประเมินเพื่อให้สามารถนำไปพิจารณาตามบริบทของสถาบันได้ และได้กำหนดแนวทางในการให้คะแนนในแต่ละระดับสำหรับผู้ประเมินและผู้รับการประเมินได้ใช้ในการพิจารณา

4. สถาบันอุดมศึกษาสามารถจัดทำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร โดยมีการดำเนินงานได้ตามมาตรฐานเทียบเคียงกับมาตรฐานของ สกอ. ทั้งนี้ ทุกระบบต้องได้รับการเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา (กกอ.) และให้มีการจัดส่งผลการประเมินพร้อมข้อมูลพื้นฐานให้กับ สกอ. เพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณะ ตัวอย่างการประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับ หลักสูตรที่เทียบเคียงได้ เช่น ผลการประเมินหลักสูตรของ AUN QA ผลการประเมินหลักสูตรวิชาชีพที่ได้รับการรับรองจากองค์การวิชาชีพระดับนานาชาติ เช่น AACSB (สำหรับหลักสูตรทางด้านบริหารธุรกิจ) ABET (สำหรับหลักสูตรทางด้านวิศวกรรมศาสตร์) และหลักสูตรที่ได้รับการตรวจประเมินเป็นประจำและผ่านการรับรองโดยสภาวิชาชีพ

กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร	ตัวบ่งชี้	อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
๑. การกำกับมาตรฐาน	๑.๑ การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ.	- ผลการบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ปริญญาตรี เกณฑ์ ชี ๔๓ บัณฑิตศึกษา เกณฑ์ ๑๗ ๑๒
๒. บัณฑิต	๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	- ผลประเมินคุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (โดยผู้ใช้บัณฑิต/ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย)
	๒.๒ การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา	- ผลบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ - ผลงานของนักศึกษาปริญญาโท/เอกที่ตีพิมพ์และหรือเผยแพร่
๓. นักศึกษา	๓.๑ การรับนักศึกษา	- การรับนักศึกษา - การเตรียมความพร้อมก่อนเข้าศึกษา
	๓.๒ การส่งเสริมและพัฒนา นักศึกษา	- การควบคุมดูแลให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนวแก่นักศึกษาในระดับปริญญาตรี - การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา - การพัฒนาศักยภาพนักศึกษาและการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑
	๓.๓ ผลที่เกิดกับนักศึกษา	- อัตราการคงอยู่ของนักศึกษา - อัตราการสำเร็จการศึกษา - ความพึงพอใจและผลการจัดการข้อร้องเรียนของนักศึกษา
๔. อาจารย์	๔.๑ การบริหารและพัฒนาอาจารย์	- การรับและแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร - การบริหารอาจารย์ - การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์
	๔.๒ คุณภาพอาจารย์	- ร้อยละอาจารย์ที่มีวุฒิปริญญาเอก - ร้อยละอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการ - ผลงานวิชาการของอาจารย์
		- จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ SCOPUS ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
	๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์	- อัตราการคงอยู่ของอาจารย์ - ความพึงพอใจของอาจารย์
๕. หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน	๕.๑ สาระของรายวิชาในหลักสูตร	- หลักคิดในการออกแบบหลักสูตร ข้อมูลที่ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร - การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขานั้นๆ - การพิจารณาอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร	ตัวบ่งชี้	อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
	๕.๒ การวางระบบผู้สอน และกระบวนการจัดการเรียนการสอน	<ul style="list-style-type: none"> - การพิจารณากำหนดผู้สอน - การกำกับ ติดตาม และตรวจสอบการจัดทำ มคอ. ๓ และ มคอ. ๔ - การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา - การกำกับกระบวนการเรียนการสอน - การจัดการเรียนการสอนที่มีการฝึกปฏิบัติในระดับปริญญาตรี - การบูรณาการพันธกิจต่างๆ กับการเรียนการสอน ในระดับปริญญาตรี - การช่วยเหลือ กำกับ ติดตาม ในการทำวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระ และการตีพิมพ์ผลงานในระดับบัณฑิตศึกษา
	๕.๓ การประเมินผู้เรียน	<ul style="list-style-type: none"> - การประเมินผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ - การตรวจสอบการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษา - การกำกับการประเมินการจัดการเรียนการสอน และประเมินหลักสูตร (มคอ. ๕ มคอ. ๖ และ มคอ. ๗) - การประเมินวิทยานิพนธ์และสารนิพนธ์ในระดับบัณฑิตศึกษา
	๕.๔ ผลการดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ	<ul style="list-style-type: none"> - ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
๖. สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	๖.๑ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	<ul style="list-style-type: none"> - ระบบการดำเนินงานของภาควิชา/คณะ/สถาบันโดยมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตร เพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่ - จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน - กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์ต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

คณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่หลักสำคัญประการหนึ่งคือการพิจารณาเสนอนโยบาย แผนพัฒนา และมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยได้จัดทำมาตรฐานการอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาได้พัฒนาด้านวิชาการและวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพและยกระดับมาตรฐานในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มีความทัดเทียมกัน และได้ประกาศใช้เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับต่างๆ มาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งปัจจุบันได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับต่างๆ พ.ศ. ๒๕๔๘ เพื่อประโยชน์ในการรักษามาตรฐานวิชาการและวิชาชีพ เป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์การรับรองวิทยฐานะและมาตรฐานการศึกษา โดยสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดดำเนินการหลักสูตรใหม่หรือหลักสูตรปรับปรุงล้วนใช้เกณฑ์

มาตรฐานหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นหลักในการพัฒนาหลักสูตรและดำเนินการให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรดังกล่าว

ในการควบคุมกำกับมาตรฐาน จะพิจารณาจากการบริหารจัดการหลักสูตรทุกหลักสูตรให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่ได้ประกาศใช้เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๘ และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ ตลอดระยะเวลาที่มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรดังกล่าว โดยหลักสูตรระดับปริญญาตรีจะพิจารณาตามเกณฑ์ดังกล่าว ๔ ประเด็น และหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา จะพิจารณาตามเกณฑ์ดังกล่าว ๑๒ ประเด็น โดยมีรายละเอียด ดังนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ.

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
๑. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร	ไม่น้อยกว่า ๕ คน และเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า ๑ หลักสูตรไม่ได้ และประจำหลักสูตรตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น	ไม่น้อยกว่า ๕ คนและเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า ๑ หลักสูตรไม่ได้ และประจำหลักสูตรตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น	ไม่น้อยกว่า ๕ คน และเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า ๑ หลักสูตรไม่ได้ และประจำหลักสูตรตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น	<p>บันทึกข้อความที่ ศธ ๐๕๐๖ (๒)/ว ๕๖๙ ลว. ๑๘ เม.ย. ๒๕๔๙ กำหนดว่า</p> <ul style="list-style-type: none"> • อาจารย์ประจำสามารถเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรที่เป็นหลักสูตรพหุวิทยาการ(Multidisciplinary) ได้อีก ๑ หลักสูตร โดยต้องเป็นหลักสูตรที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่ได้ประจำอยู่แล้ว • อาจารย์ประจำหลักสูตรในระดับบัณฑิตศึกษา สามารถเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรในระดับปริญญาเอกหรือปริญญาโทในสาขาวิชาเดียวกันได้อีก หลักสูตร ๑ <p>บันทึกข้อความที่ ศธ / (๔)๐๕๐๖ว ลงวันที่ ๑๑ มี.ค. ๕๗ ๒๕๕๔ กำหนดว่า</p> <ul style="list-style-type: none"> • กรณีหลักสูตรปริญาตรีที่มีแขนงวิชา/กลุ่มวิชาชีพกำหนดให้ต้องมีอาจารย์ประจำหลักสูตรจำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน ให้ครบทุกแขนงวิชา /กลุ่มวิชาของหลักสูตร โดยมีคณาสมัครอบคณวมแขนงวิชา/กลุ่มวิชาที่เปิดสอน

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
๒. คุณสมบัติของอาจารย์ประจำหลักสูตร	คุณวุฒิระดับปริญญาโทหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในสาขาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับสาขาวิชาที่เปิดสอน อย่างน้อย ๒ คน	มีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร หรืออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หรืออาจารย์ผู้สอน วิทยานิพนธ์ หรืออาจารย์ผู้สอน	มีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร หรืออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ หรืออาจารย์ผู้สอน วิทยานิพนธ์ หรืออาจารย์ผู้สอน	
๓. คุณสมบัติของอาจารย์ผู้รับผิดชอบหลักสูตร		คุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กันจำนวนอย่างน้อย ๓ คน	คุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่งรองศาสตราจารย์ขึ้นไป ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กันจำนวน อย่างน้อย ๓ คน	
๔. คุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอน		๑. อาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน มีคุณวุฒิปริญญาโทหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และ ๒. มีประสบการณ์ด้านการสอน และ ๓. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา	๑. อาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และ ๒. มีประสบการณ์ด้านการสอน และ ๓. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา	หลักสูตรปริญญาโท ตามบันทึกข้อความที่ ศธ ๐๕๐๔(๔)/๖๘๖๗ ลงวันที่ ๑๘ ก.ค. ๒๕๕๕ กำหนดว่า ให้อาจารย์ที่มีคุณวุฒิระดับปริญญาเอกเป็นอาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรระดับปริญญาโทได้ แม้จะยังไม่มีผลงานวิจัย หลังจากสำเร็จการศึกษา ทั้งนี้ ภายในระยะเวลา ๒ ปี นับจากวันที่เริ่มสอน จะต้องมียุทธศาสตร์วิจัย จึงจะสามารถเป็นอาจารย์ผู้สอนในระดับปริญญาเอก และเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้สอนวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกได้

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
๕. คุณสมบัติของอาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และอาจารย์ที่ปรึกษาการ ค้นคว้าอิสระ		๑. เป็นอาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิ ปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งทาง วิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์ กัน และ ๒. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับ ปริญญา	๑. เป็นอาจารย์ประจำที่มีคุณวุฒิปริญญา เอกหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำ กว่ารองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และ ๒. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับ ปริญญา	- การพิจารณากรณี อาจารย์ เกษียณอายุงานหรือลาออก จาก ราชการ ดังนี้ ๑) หลักสูตรสามารถจ้างอาจารย์ ที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ฯ ซึ่ง เกษียณอายุงานหรือลาออกจาก ราชการ กลับเข้ามาทำงานแบบเต็ม เวลาหรือบางเวลาได้โดยใช้ระบบ การจ้างพนักงานมหาวิทยาลัย คือ มี สัญญาจ้างที่ให้ค่าตอบแทนเป็นราย เดือน และมีการกำหนดภาระงานไว้ อย่างชัดเจน อาจารย์ดังกล่าว สามารถปฏิบัติหน้าที่เป็นอาจารย์ ประจำหลักสูตร อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์หลัก อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ร่วม อาจารย์ผู้สอบ วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้สอนได้ ๒. “อาจารย์เกษียณอายุงาน” สามารถปฏิบัติหน้าที่อาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักได้ต่อไป จน นิสิตสำเร็จการศึกษา หากนักศึกษา ได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ ก่อนการเกษียณอายุ
๖. คุณสมบัติของอาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม (ถ้ามี)		๑. เป็นอาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิ ภายนอกที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือ ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารอง ศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือ	๑. เป็นอาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิ ภายนอกที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือ ดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารอง ศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือ	แนวทางบริหารเกณฑ์มาตรฐาน หลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๗.๖ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ หมายถึงบุคลากรที่มีความรู้ความ

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
		สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และ ๒. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับ ปริญญา	สาขาวิชาที่ สัมพันธ์กัน และ ๒. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ ไม่ใช่ ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา	<p>เชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เปิดสอน เป็นอย่างดี ซึ่งอาจเป็นบุคลากรที่ไม่ อยู่ใน สายวิชาการ หรือ เป็น ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน โดย ไม่ต้องพิจารณาด้านคุณวุฒิ และ ตำแหน่งทางวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญ เฉพาะที่จะเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์หลัก ต้องเป็นบุคลากร ประจำในสถาบันเท่านั้น ส่วน ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะที่จะเป็นอาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม อาจเป็น บุคลากรประจำในสถาบันหรือ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบันที่มี ความรู้ ความเชี่ยวชาญ และ ประสบการณ์สูงในสาขาวิชานั้น ๆ เป็นที่ยอมรับในระดับหน่วยงาน หรือระดับกระทรวงหรือวงการ วิชาชีพด้านนั้น เทียบได้ไม่ต่ำกว่า ระดับ ๙ ขึ้นไป ตามหลักเกณฑ์และ วิธีการที่สำนักงานคณะกรรมการ ข้าราชการพลเรือนและหน่วยงานที่ เกี่ยวข้องกำหนด</p> <p>ในกรณีหลักสูตรปริญญาเอกไม่ มีอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ หรือ อาจารย์ผู้สอน ที่ได้รับคุณวุฒิ ปริญญาเอก หรือไม่เป็นผู้ดำรง</p>

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
				ตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่รองศาสตราจารย์ขึ้นไปในสาขาวิชาที่เปิดสอน สถาบันอุดมศึกษาอาจแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านแทนเป็นกรณีๆ ไป โดยความเห็นชอบของสภาสถาบันอุดมศึกษา และต้องแจ้งคณะกรรมการการอุดมศึกษาให้รับทราบการแต่งตั้งนั้นด้วย
๗. คุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอนวิทยานิพนธ์		๑. อาจารย์ประจำและผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่าหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และ ๒. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา	๑. อาจารย์ประจำและผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบเท่าหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้นหรือ สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และ ๒. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา	
๘. การตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานของผู้สำเร็จการศึกษา		(เฉพาะแผน ก เท่านั้น) ต้องเป็นรายงานสืบเนื่องฉบับเต็ม ในการประชุมทางวิชาการ (proceedings) หรือวารสารหรือสิ่งพิมพ์วิชาการซึ่งอยู่ในรูปแบบเอกสารหรือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์	วารสารหรือสิ่งพิมพ์วิชาการที่มีกรรมการภายนอกมารวมกลั่นกรอง (peer review) ซึ่งอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์	วิทยานิพนธ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งประดิษฐ์ การจดทะเบียนสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตรสามารถทดแทนการตีพิมพ์ในวารสาร หรือ สิ่งพิมพ์ทางวิชาการได้ โดยพิจารณาจากปีที่ได้รับสิทธิบัตร หรือ อนุสิทธิบัตร ไม่ใช่ปีที่ขอด

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
๙. ภาระงานอาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์และ การค้นคว้าอิสระในระดับ บัณฑิตศึกษา		วิทยานิพนธ์ อาจารย์ ๑ คน ต่อ นักศึกษา ๕ คน การค้นคว้าอิสระ อาจารย์ ๑ คน ต่อ นักศึกษา ๑๕ คน หากเป็นที่ปรึกษาทั้ง ๒ ประเภทให้ เทียบสัดส่วนนักศึกษาที่ทำ วิทยานิพนธ์ ๑ คนเทียบเท่ากับ นักศึกษาที่ค้นคว้าอิสระ ๓ คน	วิทยานิพนธ์ อาจารย์ ๑ คน ต่อ นักศึกษา ๕ คน	- ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับ บัณฑิตศึกษา พ.ศ. ๒๕๔๘ ข้อ ๑๐ กำหนดว่า อาจารย์ประจำ ๑ คนให้ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาได้ไม่เกิน ๕ คน หากหลักสูตรใดมีอาจารย์ประจำที่มี ศักยภาพพร้อมที่จะดูแลนักศึกษาได้ มากกว่า ๕ คน ให้อยู่ในดุลยพินิจ ของสถาบันอุดมศึกษานั้น แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกิน ๑๐ คน เพื่อสนับสนุน นักวิจัยที่มีศักยภาพสูงที่มีความพร้อม ทางด้านทุนวิจัยและเครื่องมือวิจัย รวมทั้งผู้ดำเนินงาน โครงการวิจัยขนาด ใหญ่อย่างต่อเนื่อง ในการผลิตผลงาน
๑๐. อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์และการค้นคว้า อิสระในระดับบัณฑิตศึกษา มีผลงานวิจัยอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ		ควรมีอย่างน้อย ๑ เรื่องในรอบ ๕ ปี โดยนับรวมปีที่ประเมิน	ควรมีอย่างน้อย ๑ เรื่องในรอบ ๕ ปี โดย นับรวมปีที่ประเมิน	เป็นเจตนารมณ์ที่ประสงค์ให้มีการ พัฒนางานวิจัยอย่างสม่ำเสมอ
๑๑. การปรับปรุงหลักสูตร ตามรอบระยะเวลาที่ กำหนด	ต้องไม่เกิน ๕ ปี (จะต้องปรับปรุงให้เสร็จและ อนุมัติ/ให้ความเห็นชอบโดยสภา มหาวิทยาลัย/สถาบัน เพื่อให้ หลักสูตรใช้งานในปีที่ ๖) หมายเหตุ สำหรับหลักสูตร ๕ ปี ประกาศใช้ในปีที่ ๗ หรือ หลักสูตร ๖ ปี ประกาศใช้ในปีที่ ๘)	ต้องไม่เกิน ๕ ปี (จะต้องปรับปรุงให้เสร็จและอนุมัติ/ ให้ ความเห็นชอบโดยสภามหาวิทยาลัย/ สถาบัน เพื่อให้หลักสูตรใช้งานในปีที่ ๖)	ต้องไม่เกิน ๕ ปี (จะต้องปรับปรุงให้เสร็จและอนุมัติ/ ให้ ความเห็นชอบโดยสภามหาวิทยาลัย/ สถาบัน เพื่อให้หลักสูตรใช้งานในปีที่ ๖)	

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
รวม	เกณฑ์ ๓ ข้อ	เกณฑ์ ๑๑ ข้อ	เกณฑ์ ๑๑ ข้อ	

เกณฑ์การประเมินดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร พ.ศ. ๒๕๔๘ และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๕๒ หากมีการประกาศใช้เกณฑ์มาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องใหม่ เกณฑ์การประเมินตามตัวบ่งชี้นี้จะต้องเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานใหม่ฉบับที่ประกาศใช้ล่าสุด

ผลการประเมินตัวบ่งชี้ ที่ ๑.๑ กำหนดไว้ว่า “ผ่าน” และ “ไม่ผ่าน” หากไม่ผ่านเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่ง ถือว่าหลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน และผลเป็น “ไม่ผ่าน” (คะแนนเป็น ศูนย์)

หลักฐานเอกสารที่ต้องการนอกเหนือจากเอกสารประกอบแต่ละรายตัวบ่งชี้

๑. เอกสารหลักสูตรฉบับที่ สกอ. ประทับตรารับทราบ
๒. หนังสือนำที่ สกอ. แจ่งรับทราบหลักสูตร (ถ้ามี)
๓. กรณีที่หลักสูตรยังไม่ได้แจ้งการรับทราบ ให้มีหนังสือนำส่ง สกอ. หรือหนังสือส่งคนจาก สกอ. และรายงานการประชุมสภาที่อนุมัติ/ให้ความเห็นชอบหลักสูตร

องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษาคือ การผลิตบัณฑิต หรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาการและวิชาชีพ มีคุณลักษณะตามหลักสูตรที่กำหนด บัณฑิตระดับอุดมศึกษาจะต้องเป็นผู้มีความรู้ มีคุณธรรมจริยธรรม มีความสามารถในการเรียนรู้และพัฒนาตนเอง สามารถประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความสำนึกและความรับผิดชอบต่อในฐานะพลเมืองและพลโลก มีคุณลักษณะตามเอกลักษณ์และอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษา

สกอ. ในฐานะที่เป็นหน่วยงานในการกำกับและส่งเสริมการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา ได้จัดทำมาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตบัณฑิต เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เพื่อมุ่งเน้นเป้าหมายการจัดการศึกษาที่ผลการเรียนรู้ของนักศึกษา ซึ่งเป็นการประกันคุณภาพบัณฑิตที่ได้รับคุณวุฒิแต่ละคุณวุฒิและสื่อสารให้สังคม ชุมชน รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ ได้เชื่อมั่นถึงคุณภาพของบัณฑิตที่ผลิตออกมาเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในผลลัพธ์การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตร

คุณภาพบัณฑิตในแต่ละหลักสูตรจะสะท้อนไปที่คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ โดยพิจารณาจากผลลัพธ์การเรียนรู้ การมีงานทำ และคุณภาพผลงานวิจัยของนักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในปีการศึกษานั้นๆ คุณภาพบัณฑิตจะพิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา

- ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี
- ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่
- ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑
ชนิดของตัวบ่งชี้
คำอธิบายตัวบ่งชี้

คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
ผลลัพธ์

กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education: TQF) ได้มีการกำหนดคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ใน มคอ.๒ ซึ่งครอบคลุมผลการเรียนรู้อย่างน้อย ๕ ด้านคือ ๑) ด้านคุณธรรมจริยธรรม ๒) ด้านความรู้ ๓) ด้านทักษะทางปัญญา ๔) ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และ ๕) ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพบัณฑิตในมุมมองของผู้ใช้บัณฑิต

เกณฑ์การประเมิน

ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินบัณฑิต (คะแนนเต็ม ๕)

สูตรคำนวณ

คะแนนที่ได้ =	ผลรวมของค่าคะแนนที่ได้จากการประเมินบัณฑิต
	จำนวนบัณฑิตที่ได้รับการประเมินทั้งหมด

ข้อมูลประกอบ

จำนวนบัณฑิตที่รับการประเมินจากผู้ใช้บัณฑิตจะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ (ปริญญาตรี) ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้ออกงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี
ชนิดของตัวบ่งชี้
ผลลัพธ์
คำอธิบายตัวบ่งชี้

บัณฑิตปริญญาตรีที่สำเร็จศึกษาในหลักสูตรภาคปกติ ภาคพิเศษ และภาคนอกเวลาในสาขานั้นๆ ที่ได้ออกงานทำหรือมีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำภายในระยะเวลา ๑ ปีนับจากวันที่สำเร็จการศึกษาเมื่อเทียบกับบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปีการศึกษานั้น การนับการมีงานทำนับกรณีการทำงานสุจริตทุกประเภทที่สามารถสร้างรายได้เข้ามาเป็นประจำเพื่อเลี้ยงชีพตนเองได้ การคำนวณร้อยละของผู้มีงานทำของผู้สำเร็จการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคพิเศษหรือภาคนอกเวลาให้คำนวณเฉพาะผู้ที่เปลี่ยนงานใหม่หลังสำเร็จการศึกษาเท่านั้น

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้ออกงานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปีเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕ กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี ตามสูตร

จำนวนบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี	X ๑๐๐
จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด	

การคำนวณค่าร้อยละนี้ไม่นำบัณฑิตที่ศึกษาต่อ เกณฑ์ทหาร อุปสมบท และบัณฑิตที่มีงานทำแล้วแต่ไม่ได้เปลี่ยนงาน มาพิจารณา

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =	ค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน ๑ ปี	X ๕
	๑๐๐	

หมายเหตุ : จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจจะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐ ของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ (ปริญญาโท) ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาในระดับปริญญาโทจะต้องมีการค้นคว้า คิดอย่างเป็นระบบ วิจัยเพื่อหาคำตอบที่มีความน่าเชื่อถือ ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องประมวลความรู้เพื่อจัดทำผลงานที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ความรู้ อย่างเป็นระบบและสามารถนำเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพของผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษาเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕ กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา ตามสูตร

ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท	X ๑๐๐
จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททั้งหมด	

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =	ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา	x ๕
	๔๐	

กำหนดระดับคุณภาพผลงานวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๑๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง
๐.๒๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ออกประกาศ - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ออกประกาศ (ซึ่งไม่อยู่ใน Beall's list) หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
๐.๔๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียนนานาชาติ/

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า คน ๓ โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

หมายเหตุ:

- ผลงานวิจัยที่มีชื่อนักศึกษาและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวบ่งชี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวบ่งชี้ผลงานทางวิชาการของอาจารย์
- ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาให้นับผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปีก่อนประเมินนั้นๆ
- ในกรณีที่ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาไม่พิจารณาตัวบ่งชี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ (ปริญญาเอก) ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาในระดับปริญญาเอกเป็นการศึกษาในระดับสูงจะต้องมีการค้นคว้า คิดอย่างเป็นระบบ วิจัยเพื่อหาประเด็นความรู้ใหม่ที่มีความน่าเชื่อถือ เป็นประโยชน์ ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องประมวลความรู้เพื่อจัดทำผลงานที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ความรู้อย่างเป็นระบบและสามารถนำไปเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพของผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอก

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษาเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕ กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

- คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา ตามสูตร

ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก	X ๑๐๐
จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกทั้งหมด	

- แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =	ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา	X ๕
	๘๐	

กำหนดระดับคุณภาพผลงานวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทาง

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
	วิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ออกประกาศ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ออกประกาศ (ซึ่งไม่อยู่ใน Beall's list) หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษา ว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
๐.๔๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียนนานาชาติ/

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่เมืองค์ประกอบไม่น้อยกว่า คน ๓ โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

หมายเหตุ:

- ผลงานวิจัยที่มีชื่อนักศึกษาและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวบ่งชี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวบ่งชี้ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์
- ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาให้นับผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปีการ ประเมิณนั้นๆ
- ในกรณีที่ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาไม่พิจารณาตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ ๓ นักศึกษา

ความสำเร็จของการจัดการศึกษาขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่ง คือ นักศึกษา ระบบประกันคุณภาพนักศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการรับหรือคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาในหลักสูตร ซึ่งต้องเป็นระบบที่สามารถคัดเลือกนักศึกษาที่มีคุณสมบัติและความพร้อมในการเรียนในหลักสูตรจนสำเร็จการศึกษา และการส่งเสริมพัฒนานักศึกษาให้มีความพร้อมทางการเรียน และมีกิจกรรมการพัฒนาในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้ความสามารถตามหลักสูตร มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ และสำหรับหลักสูตรระดับ บัณฑิตศึกษามีทักษะการวิจัยที่สามารถสร้างองค์ความรู้ได้

ทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ประกอบด้วย ๔ กลุ่มหลัก ได้แก่ กลุ่มวิชาหลัก (core subject) (๒) กลุ่มทักษะชีวิตและอาชีพ (life and career skills) (๓) กลุ่มทักษะการเรียนรู้และ นวัตกรรม (learning and innovation skills) และ (๔) กลุ่มทักษะสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี ((information, media, and technology skills)

ทักษะสำคัญที่คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมาก คือ

๑) กลุ่มทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม ได้แก่ (๑) การคิดเชิงวิพากษ์และการแก้ปัญหา (critical thinking and problem solving) (๒) นวัตกรรมและการสร้างสรรค์ (creativity and innovation) (๓) การ สื่อสารและความร่วมมือกัน (communication and collaboration)

๒) กลุ่มทักษะสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี (information, media and technology skills) ประกอบด้วย การรู้สารสนเทศ (information literacy) การรู้สื่อ (media literacy) และ การรู้ ICT (ICT literacy) และ

๓) กลุ่มทักษะชีวิตและอาชีพ (life and career skills) ประกอบด้วยความสามารถในการปรับตัว และยืดหยุ่น (flexibility and adaptability) ความคิดริเริ่มและการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (initiative and self-direction) ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและข้ามวัฒนธรรม (social and cross-cultural interaction) ความ รับผิดชอบและความสามารถผลิตผลงาน (accountability and productivity) ความเป็นผู้นำและรับผิดชอบต่อ สังคม (leadership and social responsibility)

การประกันคุณภาพหลักสูตรในองค์ประกอบด้านนักศึกษา เริ่มดำเนินการตั้งแต่ระบบการรับ นักศึกษา การส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับนักศึกษา ภายใต้กระบวนการดำเนินการ ดังกล่าว จะพิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การรับนักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒ การส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ ผลที่เกิดกับนักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑**การรับนักศึกษา****ชนิดของตัวบ่งชี้****กระบวนการ****คำอธิบายตัวบ่งชี้**

คุณสมบัติของนักศึกษาที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตรเป็นปัจจัยพื้นฐานของความสำเร็จ แต่ละหลักสูตรจะมีแนวคิดปรัชญาในการออกแบบหลักสูตร ซึ่งจำเป็นต้องมีการกำหนดคุณสมบัติของนักศึกษาที่สอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของหลักสูตร การกำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกต้องมีความโปร่งใส ชัดเจน และสอดคล้องกับคุณสมบัติของนักศึกษาที่กำหนดในหลักสูตร มีเครื่องมือที่ใช้ในการคัดเลือก ข้อมูล หรือวิธีการ คัดนักศึกษาให้ได้นักศึกษาที่มีความพร้อมทางปัญญา สุขภาพกายและจิต ความมุ่งมั่นที่จะเรียน และมีเวลาเรียนเพียงพอ เพื่อให้สามารถสำเร็จการศึกษาได้ตามระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนด

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การรับนักศึกษา
- การเตรียมความพร้อมก่อนเข้าศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้ได้นักศึกษาที่มีความพร้อมที่จะเรียนในหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

๐	๑	๒	๓	๔	๕
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีนาระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนา/บูรณาการกระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยันและกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒**การส่งเสริมและพัฒนาการศึกษา****ชนิดของตัวบ่งชี้****กระบวนการ****คำอธิบายตัวบ่งชี้**

ในช่วงปีแรกของการศึกษา ต้องมีกลไกในการพัฒนาความรู้พื้นฐานหรือการเตรียมความพร้อมทางการเรียนแก่นักศึกษา เพื่อให้มีความสามารถในการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีความสุข อัตราการลาออกกลางคันน้อย ในระหว่างการศึกษา มีการจัดกิจกรรมการพัฒนาความรู้ความสามารถในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียน มีกิจกรรมเสริมสร้างความเป็นพลเมืองดีที่มีจิตสำนึกสาธารณะ มีการวางระบบการดูแลให้คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ (ระดับปริญญาตรี โท และเอก) ระบบการป้องกันหรือการบริหารจัดการความเสี่ยงของนักศึกษา เพื่อให้สามารถสำเร็จการศึกษาได้ตามระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนด รวมทั้งการส่งเสริมการเผยแพร่ผลงานวิชาการของนักศึกษา การสร้างโอกาสการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ ให้ได้มาตรฐานสากล

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การควบคุมการดูแลให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนวแก่นักศึกษาปริญญาตรี
- การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ แก่บัณฑิตศึกษา
- การพัฒนาศักยภาพนักศึกษาและการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้ได้นักศึกษาเรียนอย่างมีความสุข และมีทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพในอนาคต

เกณฑ์การประเมิน

๐	๑	๒	๓	๔	๕
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีนาระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยันและกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓
 ชนิดของตัวบ่งชี้
 คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลที่เกิดกับนักศึกษา
 ผลลัพธ์

ผลการประกันคุณภาพควรทำให้นักศึกษามีความพร้อมทางการเรียน มีอัตราการคงอยู่ของนักศึกษาในหลักสูตรสูง อัตราการสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรสูง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตร และผลการจัดการข้อร้องเรียนของนักศึกษา

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นต่อไปนี้

- การคงอยู่
- การสำเร็จการศึกษา
- ความพึงพอใจและผลการจัดการข้อร้องเรียนของนักศึกษา

เกณฑ์การประเมิน

๐	๑	๒	๓	๔	๕
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานในบางเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในบางเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง • มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่น เทียบเคียงกับหลักสูตรนั้นในสถาบันกลุ่มเดียวกัน โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายว่าเป็นผลการดำเนินงานที่โดดเด่นอย่างแท้จริง

องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์

อาจารย์เป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญของการผลิตบัณฑิต ผู้เกี่ยวข้องต้องมีการออกแบบระบบประกัน การบริหารและพัฒนาอาจารย์ เพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณภาพเหมาะสม มีคุณสมบัติสอดคล้องกับสภาพบริบท ประชญา วิสัยทัศน์ของสถาบัน และของหลักสูตร และมีการส่งเสริมให้อาจารย์มีความรักในองค์กรและการ ปฏิบัติงานตามวิชาชีพ ผู้บริหารต้องมีการกำหนดนโยบาย แผนระยะยาว และกิจกรรมการดำเนินงาน ตลอดจนการกำกับดูแล และการพัฒนาคุณภาพอาจารย์ การวางระบบประกันคุณภาพอาจารย์ เป็นการ ดำเนินงานเพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณสมบัติทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นด้วยการวางแผนและการ ลงทุนงบประมาณและทรัพยากรเพื่อให้อัตรากำลังอาจารย์มีจำนวนเหมาะสมกับจำนวนนักศึกษาที่รับเข้าใน หลักสูตร มีจำนวนอาจารย์ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชาของหลักสูตร และมีประสบการณ์ที่ เหมาะสมกับการผลิตบัณฑิต อันสะท้อนจากวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และความก้าวหน้าในการ ผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง

องค์ประกอบด้านอาจารย์ เริ่มดำเนินการตั้งแต่การบริหารและพัฒนาอาจารย์ คุณภาพอาจารย์และ ผลลัพธ์ที่เกิดกับอาจารย์ จะพิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ การบริหารและพัฒนาอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒ คุณภาพอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๓ ผลที่เกิดกับอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑**การบริหารและพัฒนาอาจารย์****ชนิดของตัวบ่งชี้**

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริหารและพัฒนาอาจารย์ เริ่มต้นตั้งแต่ระบบการรับอาจารย์ใหม่ ต้องกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติอาจารย์ที่สอดคล้องกับสภาพบริบท ปรัชญา วิสัยทัศน์ของสถาบัน และของหลักสูตร มีกลไกการคัดเลือกอาจารย์ที่เหมาะสม โปร่งใส นอกจากนี้ต้องมีระบบการบริหารอาจารย์ โดยการกำหนดนโยบาย แผนระยะยาว เพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณสมบัติทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระบบการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ มีการวางแผนและการลงทุนงบประมาณและทรัพยากรและกิจกรรมการดำเนินงาน ตลอดจนการกำกับดูแล และการพัฒนาคุณภาพอาจารย์

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- ระบบการรับและแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร
- ระบบการบริหารอาจารย์
- ระบบการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้หลักสูตรมีอาจารย์ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมทั้งในด้านวุฒิการศึกษาและตำแหน่งทางวิชาการ เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง และมีการส่งเสริมให้มีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถของอาจารย์เพื่อสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

๐	๑	๒	๓	๔	๕
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีนาระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน 	

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๒

คุณภาพอาจารย์

ชนิดของตัวบ่งชี้

ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ต้องทำให้อาจารย์ในหลักสูตรมีคุณสมบัติที่เหมาะสมและเพียงพอ โดยทำให้อาจารย์มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชาที่เปิดให้บริการ และมีประสบการณ์ที่เหมาะสมกับการผลิตบัณฑิต อันสะท้อนจากวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง

ประเด็นในการพิจารณาตัวบ่งชี้นี้จะประกอบด้วย

- ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
- ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
- ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร
- จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร

๑) ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและความถนัดทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของสถาบันในการผลิตบัณฑิต ศึกษาวิจัยเพื่อการติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้นหลักสูตรจึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษารับปริญญาเอกที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจหรือจุดเน้นของหลักสูตรนั้นๆ

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕
หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ตามสูตร

จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	X ๑๐๐
จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรทั้งหมด	

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =	ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	x ๕
	ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕	

หมายเหตุ

คุณวุฒิปริญญาเอก พิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการ กรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่า ทั้งนี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา

๒) ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๑๐๐

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	x ๑๐๐
จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรทั้งหมด	

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =	ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	x ๕
	ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕	

๓) ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร

ผลงานวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำหลักสูตรได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่าสมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ผลงานได้รับการจัดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร หรือเป็นผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว รวมทั้งงานสร้างสรรค์ต่างๆ โดยมีวิธีการคิดดังนี้

เกณฑ์การประเมิน

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

สูตรคำนวณ

๑. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร ตามสูตร

ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร	x ๑๐๐
จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรทั้งหมด	

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =	ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร	x ๕
	ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕	

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ออกประกาศ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ออกประกาศ (ซึ่งไม่อยู่ใน Beall's list) หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ - ผลงานได้รับการจดสิทธิบัตร - ผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ - ผลงานค้นพบพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ที่ค้นพบใหม่และได้รับการจดทะเบียน - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ได้รับการประเมินผ่านเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ผ่านการพิจารณาตามหลักเกณฑ์การประเมินตำแหน่งทางวิชาการ แต่ไม่ได้นำมาขอรับการประเมินตำแหน่งทางวิชาการ

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
๐.๔๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน / นานาชาติ

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า ๓ คน โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

๔) จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูลของ TCI หรือ SCOPUS ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร

หลักสูตรในระดับปริญญาเอกถือได้ว่าเป็นหลักสูตรสูงสุดของสถาบันการศึกษา เป็นหลักสูตรที่สำคัญและเน้นการสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ดังนั้นอาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาเอกจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อหลักสูตรนั้นๆ

บทความวิจัยและบทความวิชาการ หรือ Review Article ของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิง ย่อมแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกมีความสามารถในการทำวิจัย มีผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ และบทความที่ตีพิมพ์ได้รับการอ้างอิง แสดงให้เห็นว่ามีการนำไปใช้ประโยชน์และเป็นฐานในการพัฒนางานวิจัยใหม่ๆ ให้มีความก้าวหน้ามากขึ้น จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ได้รับการอ้างอิงมากย่อมแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำหลักสูตรเป็นผู้ที่มีผลงานและได้รับการยอมรับในวงวิชาการนั้นๆ

การคำนวณตัวบ่งชี้นี้ ให้เปรียบเทียบจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิง ตั้งแต่หนึ่งครั้งขึ้นไป รวมทั้งการอ้างอิงตนเอง ที่เป็นผลงานของอาจารย์ประจำหลักสูตร ที่ตีพิมพ์ในวารสารทางวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ต่ออาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกนั้น โดยนำเสนอในรูปสัดส่วน ทั้งนี้พิจารณาผลการดำเนินงาน ๕ ปีย้อนหลังตามปีปฏิทิน ซึ่งนับรวมปีที่ประเมิน

เกณฑ์การประเมิน

กลุ่มสาขาวิชา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๒.๕ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชา วิทยาศาสตร์สุขภาพ

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๓.๐ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชา มนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๐.๒๕ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่ออาจารย์ประจำหลักสูตร ตามสูตร

อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่ออาจารย์ประจำหลักสูตร	=	จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
--	---	--

๒. แปลงค่าที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ =	อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร	x ๕
	อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ได้คะแนนเต็มเท่ากับ ๕	

ตัวอย่างการหาอัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร

ถ้าอาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาเอกของหลักสูตรหนึ่งในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี มีจำนวน ๕ คน โดยอาจารย์ทั้ง ๕ คนมีผลงานตีพิมพ์บทความวิจัยหรือ Review article ในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ – ๒๕๕๖ (ค.ศ. ๒๐๐๙ - ๒๐๑๓) ซึ่งดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของหลักสูตรใน พ.ศ. ๒๕๕๗ (ประเมินในปี ค.ศ. ๒๐๑๔) เป็นดังนี้

- จำนวนบทความที่ตีพิมพ์ของอาจารย์ ทั้ง ๕ คน ในฐานข้อมูล Scopus ระหว่าง ค.ศ. ๒๐๐๙ – ๒๐๑๓ เท่ากับ ๑๕ บทความ และจำนวนบทความที่ตีพิมพ์ในฐานข้อมูลของ TCI เท่ากับ ๕ บทความ
- ในจำนวนนี้มีบทความ ๘ บทความในฐานข้อมูล Scopus ที่มีการอ้างอิง อย่างน้อย ๑ ครั้ง และมีบทความ ๒ บทความที่ตีพิมพ์ในฐานข้อมูล TCI ได้รับการอ้างอิงอย่างน้อย ๑ ครั้ง

ดังนั้น อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร =

$$\frac{\text{จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงอย่างน้อย ๑ ครั้ง}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรทั้งหมด}} = \frac{๘+๒}{๕} = \frac{๑๐}{๕} = ๒.๐$$

นำมาคำนวณคะแนน = $\frac{๒.๐ \times ๕}{๒.๕} = ๔.๐$ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๓

ผลที่เกิดกับอาจารย์

ชนิดของตัวบ่งชี้

ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการประกันคุณภาพ ต้องนำไปสู่การมีอัตราค่าจ้างอาจารย์ให้มีจำนวนเหมาะสมกับจำนวนนักศึกษาที่รับเข้าในหลักสูตร อัตราคงอยู่ของอาจารย์สูง และอาจารย์มีความพึงพอใจต่อการบริหารหลักสูตร

ในรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นต่อไปนี้

- การคงอยู่ของอาจารย์
- ความพึงพอใจของอาจารย์

เกณฑ์การประเมิน

๐	๑	๒	๓	๔	๕
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานในบางเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในบางเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง • มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่น เทียบเคียงกับหลักสูตรนั้นในสถาบันกลุ่มเดียวกัน โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายว่าเป็นผลการดำเนินงานที่โดดเด่นอย่างแท้จริง

องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

แม้ทุกหลักสูตรที่สถาบันการศึกษาเปิดสอนต้องผ่านการรับรองจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และมีการปรับปรุงทุก ๕ ปี แต่ผู้บริหารต้องรับผิดชอบในการควบคุมกำกับการบริหารจัดการหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการบริหารหลักสูตรควรมีบทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการ ๓ ด้านที่สำคัญ คือ (๑) สาระของรายวิชาในหลักสูตร (๒) การวางระบบผู้สอนและกระบวนการเรียนการสอน (๓) การประเมินผู้เรียน ระบบประกันคุณภาพในการดำเนินการหลักสูตร ประกอบด้วย หลักสูตร การเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ตามที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนด ตัวบ่งชี้ในการประเมินต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดรายวิชาที่มีเนื้อหาที่ทันสมัย ก้าวทันความก้าวหน้าทางวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา รวมทั้งการวางระบบผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ และมีคุณสมบัติเหมาะสมในการพัฒนานักศึกษาให้เต็มศักยภาพ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นนักศึกษาเป็นสำคัญ และส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑

การประกันคุณภาพหลักสูตรในองค์ประกอบนี้พิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ สาระของรายวิชาในหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ การประเมินผู้เรียน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔ ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑

สาระของรายวิชาในหลักสูตร

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

แม้ทุกหลักสูตรที่สถาบันการศึกษาเปิดให้บริการต้องผ่านการรับรองจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และมีการปรับปรุงทุก ๕ ปี แต่ผู้บริหารต้องรับผิดชอบในการควบคุมกำกับการจัดทำรายวิชาต่างๆ ให้มีเนื้อหาที่ทันสมัย ก้าวทันความก้าวหน้าทางวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มีการบริหารจัดการ การเปิดรายวิชาต่าง ๆ ทั้งวิชาบังคับและวิชาเลือก ที่เน้นนักศึกษาเป็นสำคัญ โดยสนองความต้องการของนักศึกษา และตลาดแรงงาน สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ต้องเน้นการพัฒนาทักษะด้านการวิจัยและการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การออกแบบหลักสูตร และสาระรายวิชาในหลักสูตร
- การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขานั้นๆ

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าจะอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้หลักสูตรมีความทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและความต้องการของประเทศ

เกณฑ์การประเมิน

๐	๑	๒	๓	๔	๕
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีนาระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยันและกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒
ชนิดของตัวบ่งชี้
คำอธิบายตัวบ่งชี้

การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน
กระบวนการ

หลักสูตรต้องให้ความสำคัญกับการวางระบบผู้สอนในแต่ละรายวิชา โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอน และเป็นความรู้ที่ทันสมัยของอาจารย์ที่มอบหมายให้สอนในวิชานั้นๆ เพื่อให้ นักศึกษาได้รับความรู้ประสบการณ์ และได้รับการพัฒนาความสามารถจากผู้รู้จริง สำหรับหลักสูตรระดับ บัณฑิตศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดหัวข้อวิทยานิพนธ์ การกำหนดอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระที่เหมาะสมกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ และลักษณะของนักศึกษา ให้นักศึกษา ได้รับโอกาสและการพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระต้อง สามารถให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์การค้นคว้าอิสระตั้งแต่กระบวนการพัฒนาหัวข้อจนถึงการทำวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ การสอบป้องกัน และการเผยแพร่ผลงานวิจัยจนสำเร็จการศึกษา

กระบวนการเรียนการสอนสำหรับยุคศตวรรษที่ ๒๑ ต้องเน้นการพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ตาม โครงสร้างหลักสูตรที่กำหนด และได้รับการพัฒนาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ คุณธรรมจริยธรรม ทักษะการ เรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ โดยเฉพาะทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทักษะทางภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ทักษะการทำงานแบบมีส่วนร่วม ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ความสามารถในการดูแลสุขภาพ ฯลฯ การเรียนการสอนสมัยใหม่ต้องใช้สื่อเทคโนโลยี และทำให้นักศึกษาเรียนรู้ได้ตลอดเวลาและในสถานที่ใดก็ได้ ผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกให้เกิดการเรียนรู้ และสนับสนุนการเรียนรู้ สำหรับหลักสูตรระดับ บัณฑิตศึกษา เทคนิคการสอนจะเน้นการวิจัยเป็นฐาน การเรียนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นต้น

ในการรายงานผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานใน อย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การกำหนดผู้สอน
- การกำกับ ติดตาม และตรวจสอบการจัดทำแผนการเรียนรู้ (มคอ.๓ และ มคอ.๔)
- จัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีที่มีการบูรณาการกับการวิจัย การบริการวิชาการทาง สังคม และการทำงานบำรู้งศิลปะและวัฒนธรรม
- การควบคุมหัวข้อวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ให้สอดคล้องกับ สาขาวิชาและความก้าวหน้าของศาสตร์
- การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีความ เชี่ยวชาญสอดคล้องหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์
- การช่วยเหลือ กำกับ ติดตามในการทำวิทยานิพนธ์ และการค้นคว้าอิสระ และการตีพิมพ์ผลงาน ในระดับบัณฑิตศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่ายู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงาน ทั้งหมด ที่ทำให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียน การจัดการเรียนการ สอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ก่อให้เกิดผลการเรียนรู้บรรลุตามเป้าหมาย

เกณฑ์การประเมิน

๐	๑	๒	๓	๔	๕
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนา • กระบวนการจากผลประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนา • กระบวนการจากผลประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีนาระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนา • กระบวนการจากผลประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนา • กระบวนการจากผลประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยันและกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓

การประเมินผู้เรียน

ชนิดของตัวบ่งชี้

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การประเมินนักศึกษามีจุดมุ่งหมาย ๓ ประการ คือ การประเมินผลนักศึกษาเพื่อให้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้สอน และนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา (assessment for learning) การประเมินที่ทำให้นักศึกษาสามารถประเมินตนเองเป็น และมีการนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาวิธีการเรียนของตนเองใหม่ จนเกิดการเรียนรู้ (assessment as learning) และการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่แสดงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่คาดหวังของหลักสูตร (assessment of learning) การประเมินส่วนใหญ่จะใช้เพื่อจุดมุ่งหมายประการหลัง คือ เน้นการได้ข้อมูลเกี่ยวกับสัมฤทธิ์ผลการเรียนรู้ของนักศึกษา การจัดการเรียนการสอนจึงควรส่งเสริมให้มีการประเมินเพื่อจุดมุ่งหมายสองประการแรกด้วย ทั้งนี้ ความเหมาะสมของระบบประเมินต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดเกณฑ์การประเมิน วิธีการประเมิน เครื่องมือประเมินที่มีคุณภาพ และวิธีการให้เกรดที่สะท้อนผลการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีการกำกับให้มีการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) มีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ให้ผลการประเมินที่สะท้อนความสามารถในการปฏิบัติงานในโลกแห่งความเป็นจริง (real world) และมีวิธีการให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) ที่ทำให้นักศึกษาสามารถแก้ไขจุดอ่อนหรือเสริมจุดแข็งของตนเองได้ ให้ผลการ

ประเมินที่สะท้อนระดับความสามารถที่แท้จริงของนักศึกษา สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการวางระบบประเมินวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระที่มีคุณภาพด้วย

ในรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การประเมินผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
- การตรวจสอบการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษา
- การกำกับประเมินการจัดการเรียนการสอนและประเมินหลักสูตร (มคอ.๕ มคอ.๖ และมคอ.๗)
- การประเมินวิทยานิพนธ์ และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่สะท้อนสภาพจริงด้วยวิธีการหรือเครื่องมือประเมินที่เชื่อถือได้ ให้ข้อมูลที่ช่วยให้ผู้สอนและผู้เรียนมีแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

เกณฑ์การประเมิน

๐	๑	๒	๓	๔	๕
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีนาระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดีโดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยันและกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๔
ชนิดของตัวบ่งชี้
คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
ผลลัพธ์

ผลการดำเนินงานหลักสูตร หมายถึง ร้อยละของผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้การดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาที่ปรากฏในหลักสูตร (มคอ.๒) หมวดที่ ๗ ข้อ ๗ ที่หลักสูตรแต่ละหลักสูตรดำเนินงานได้ในแต่ละปีการศึกษา อาจารย์ประจำหลักสูตรจะเป็นผู้รายงานผลการดำเนินงานประจำปีในแบบรายงานผลการดำเนินการของหลักสูตร (มคอ. ๗)

เกณฑ์การประเมิน

- มีการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๐
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๘๐ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๓.๕๐
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๘๐.๐๑ - ๘๙.๙๙ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๔.๐๐
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๙๐.๐๐ - ๙๔.๙๙ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๔.๕๐
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๙๕.๐๐ - ๙๙.๙๙ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๔.๗๕
- มีการดำเนินงานร้อยละ ๑๐๐ ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ ๕

องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ในการดำเนินการบริหารหลักสูตร จะต้องมียปัจจัยที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย ความพร้อมทางกายภาพ ความพร้อมด้านอุปกรณ์ ความพร้อมด้านเทคโนโลยี ความพร้อมด้านการให้บริการ เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ห้องทำวิจัย อุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุด การบริการ เทคโนโลยีสารสนเทศ คอมพิวเตอร์ Wifi และอื่นๆ รวมทั้งการบำรุงรักษาที่ส่งเสริมสนับสนุนให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิภาพ ตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ โดยพิจารณาร่วมกับผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์

องค์ประกอบด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ จะพิจารณาได้จาก

ตัวบ่งชี้ ๖.๑ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑**สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้****ชนิดของตัวบ่งชี้**

กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ความพร้อมของสิ่งสนับสนุนการเรียนการสอนมีหลายประการ ได้แก่ ความพร้อมทางกายภาพ เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ที่พักของนักศึกษา ฯลฯ และความพร้อมอุปกรณ์ เทคโนโลยี และสิ่งอำนวยความสะดวกหรือทรัพยากรที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น อุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุด หนังสือ ตำรา สิ่งพิมพ์ วารสาร ฐานข้อมูลเพื่อการสืบค้น แหล่งเรียนรู้ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ สิ่งสนับสนุนเหล่านี้ต้องมีปริมาณเพียงพอ และมีคุณภาพพร้อมใช้งาน ทันสมัย โดยพิจารณาการดำเนินการปรับปรุงพัฒนาจากผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- ระบบการดำเนินงานของภาควิชา/คณะ/สถาบันโดยมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตร

เพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

- จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน
- กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์ต่อสิ่ง

สนับสนุนการเรียนรู้

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่สะท้อนการจัดเตรียมสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน และส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เกณฑ์การประเมิน

๐	๑	๒	๓	๔	๕
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีนาระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีชัดเจน

การประกันคุณภาพภายในระดับคณะ

ระดับคณะ ประกอบด้วย ผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร และเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับคณะ จำนวนรวม ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพคณะ	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
๑. การผลิตบัณฑิต	๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรตามโดยรวม	ค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพของทุกหลักสูตรที่คณะรับผิดชอบ
	๑.๒ อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
	๑.๓ อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
	๑.๔ จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ	สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ
	๑.๕ การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๖ กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
๒. การวิจัย	๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ทั้งภายในและภายนอกต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย
๓. การบริการวิชาการ	๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
๔. การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
๕. การบริหารจัดการ	๕.๑ การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจกลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของคณะ	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
	๕.๒ ระบบกำกับกับการประกันคุณภาพหลักสูตร	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ

องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ การผลิตบัณฑิต หรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาการและวิชาชีพ มีคุณลักษณะตามหลักสูตรที่กำหนด การเรียนการสอนในยุคปัจจุบันใช้หลักการของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้น พันธกิจดังกล่าวจึงเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่การกำหนดปัจจัยนำเข้าที่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ประกอบด้วย การมีอาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอนที่อาศัยหลักการร่วมมือรวมพลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถาบัน

ตัวบ่งชี้ จำนวน ๖ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔ จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖ กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินการของทุกหลักสูตรในคณะ ซึ่งสามารถสะท้อนคุณภาพของบัณฑิตในหลักสูตรที่คณะ
รับผิดชอบ

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินทุกหลักสูตรที่คณะรับผิดชอบ

สูตรการคำนวณ

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนประเมินทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่คณะรับผิดชอบ}}$$

หมายเหตุ : หลักสูตรที่ได้รับการรับรองโดยระบบอื่นๆตามที่คณะกรรมการประกันคุณภาพภายใน
ระดับอุดมศึกษาเห็นชอบ ไม่ต้องนำคะแนนการประเมินของหลักสูตรนั้นมาคำนวณในตัวบ่งชี้นี้ แต่ต้อง
รายงานผลการรับรองตามระบบนั้นๆในตัวบ่งชี้ให้ครบถ้วน

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและ
ความถนัดทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของสถาบันในการผลิตบัณฑิต ศึกษาวิจัยเพื่อติดตาม
ความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้นคณะจึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิต่าง
การศึกษาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจหรือจุดเน้นของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง ๐ – ๕

๑. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับ ร้อย
ละ ๔๐ ขึ้นไป

๒. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค๑ และ ง

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับ ร้อย
ละ ๘๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

หมายเหตุ :

๑. คุณวุฒิปริญญาเอกพิจารณาจากระดับระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการ กรณีที่มีการวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้ อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่า ทั้งนี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา

๒. การนับจำนวนอาจารย์ประจำ ให้นับตามปีการศึกษาและนับทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ โดยกรณีที่มีอาจารย์บรรจุใหม่ให้คำนวณตามเกณฑ์อาจารย์ประจำที่ระบุในคำชี้แจงเกี่ยวกับการนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจ

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นคะแนนระหว่าง ๐-๕

๑. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับ ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

๒. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค๑ และ ง

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์

ศาสตราจารย์ร่วมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับ ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะทั้งหมด}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔ จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ
ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า
คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งสำหรับการจัดการการศึกษาระดับอุดมศึกษา คือสัดส่วนของนักศึกษาต่ออาจารย์ ที่จะต้องสอดคล้องกับศาสตร์ในแต่ละสาขาวิชาและลักษณะการเรียนการสอน รวมทั้งมีความเชื่อมโยงไปสู่การวางแผนต่างๆ เช่น การวางแผนอัตรากำลัง ภาระงานอาจารย์ เป้าหมายการผลิตบัณฑิต ดังนั้น สถาบันจึงควรมีจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำที่ปฏิบัติงานจริงไม่เกินจำนวนเหมาะสม

เกณฑ์การประเมิน

ในกรณีที่จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำน้อยกว่าหรือเท่ากับเกณฑ์มาตรฐานกำหนดเป็นคะแนน ๕

ในกรณีที่นักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำมากกว่าเกณฑ์มาตรฐานให้ คำนวณหาค่าความแตกต่างระหว่างจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำกับเกณฑ์มาตรฐาน และนำค่าความแตกต่างมาพิจารณา ดังนี้

ค่าความแตกต่างของจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำที่สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานตั้งแต่ร้อยละ ๒๐ กำหนดเป็นคะแนน ๐

ค่าความแตกต่างของจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำที่สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานตั้งแต่ร้อยละ ๐.๐๑ และไม่เกินร้อยละ ๒๐ให้นำมาเทียบบัญญัติไตรยางค์ตามสูตรเพื่อเป็นคะแนนของหลักสูตรนั้นๆ

สูตรการคำนวณจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า

๑) ค่าหน่วยกิตนักเรียน (Student Credit Hours : SCH) ซึ่งก็คือ ผลรวมของผลคูณระหว่างจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนกับจำนวนหน่วยกิตแต่ละรายวิชาที่เปิดสอนทุกรายวิชาตลอดปีการศึกษา รวบรวมหลังจากนักศึกษาลงทะเบียนแล้วเสร็จ (หมดกำหนดเวลาการเพิ่ม-ถอน) โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$SCH = \sum n_i c_i$$

เมื่อ n_i = จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนในวิชาที่ i

C_i = จำนวนหน่วยกิตของวิชาที่ i

๒) ค่า FTES โดยใช้สูตรคำนวณดังนี้

จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) =

$\frac{\text{Student Credit Hours (SCH) ทั่วประเทศ}}{\text{จำนวนหน่วยกิตต่อปีการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานการลงทะเบียนในระดับปริญญาตรี}}$

การปรับจำนวนในระหว่างปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษา ให้มีการปรับค่าจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าในระดับบัณฑิตศึกษาให้เป็นระดับปริญญาตรี เพื่อนำมารวมคำนวณหาสัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำ

นักศึกษาเต็มเวลาในหน่วยนับปริญญาตรี	
๑. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ	= FTES ระดับปริญญาตรี + FTES ระดับบัณฑิตศึกษา
๒. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ	= FTES ระดับปริญญาตรี + (๒ x FTES ระดับบัณฑิตศึกษา)
๓. กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	= FTES ระดับปริญญาตรี + (๑.๘ x FTES ระดับบัณฑิตศึกษา)

สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำแยกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา	สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำ
๑. วิทยาศาสตร์สุขภาพ	๘:๑
- แพทย์ศาสตร์	๔:๑
- พยาบาลศาสตร์	๖:๑
๒. วิทยาศาสตร์กายภาพ	๒๐:๑
๓. วิศวกรรมศาสตร์	๒๐:๑
๔. สถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง	๘:๑
๕. เกษตร ป่าไม้และประมง	๒๐:๑
๖. บริหารธุรกิจ พาณิชยศาสตร์ บัญชี การจัดการการท่องเที่ยว เศรษฐศาสตร์	๒๕:๑
๗. นิติศาสตร์	๕๐:๑
๘. ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์	๓๐:๑
๙. ศิลปกรรมศาสตร์ วิจารณ์ศิลป์และประยุกต์ศิลป์	๘:๑
๑๐. สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์	๒๕:๑

สูตรการคำนวณ

๑) คำนวณหาค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐานและนำมาคิดเป็นร้อยละ ตามสูตร

$$\frac{\text{สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่อจำนวนอาจารย์ประจำที่เป็นจริง} - \text{สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่อจำนวนอาจารย์ประจำตามเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่อจำนวนอาจารย์ประจำตามเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

๒) นำค่าร้อยละจากข้อ ๑ มาคำนวณคะแนนดังนี้

๒.๑) ค่าร้อยละน้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๐ คิดเป็น ๕ คะแนน

๒.๒) ค่าร้อยละมากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ ๒๐ คิดเป็น ๐ คะแนน

๒.๓) ค่าร้อยละมากกว่าร้อยละ ๐ แต่น้อยกว่าร้อยละ ๒๐ ให้นำมาคิดคะแนน ดังนี้

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{๕ - (\text{ค่าร้อยละที่คำนวณได้จาก ๒.๓})}{๕}$$

ตัวอย่างการคำนวณ

จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

ของหลักสูตรหนึ่งทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ = ๒๔

$$\text{ค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐาน} = \frac{๒๔-๒๕}{๒๕} \times 100 = \text{ร้อยละ}-๔ \text{ ได้คะแนน } ๕ \text{ คะแนน}$$

จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

ของหลักสูตรหนึ่งทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ = ๓๒

$$\text{ค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐาน} = \frac{๓๒-๒๕}{๒๕} \times 100 = \text{ร้อยละ}๒๘ \text{ ได้คะแนน } ๐ \text{ คะแนน}$$

จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

ของหลักสูตรหนึ่งทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ = ๒๘

$$\text{ค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐาน} = \frac{๒๘-๒๕}{๒๕} \times 100 = \text{ร้อยละ } ๑๒$$

$$\text{คะแนน} = ๕ - (๑๒) = ๕ - ๓ = ๒ \text{ คะแนน}$$

๕

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ การบริการนัศึกษาระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะควรจัดบริการด้านต่างๆให้นักศึกษาและศิษย์เก่าในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์กับนักศึกษาเพื่อการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและคุ้มค่าในระหว่างการใช้ชีวิตในคณะ ตั้งแต่การให้คำปรึกษา ทั้งด้านวิชาการและการใช้ชีวิต จัดบริการข้อมูลหน่วยงานที่ให้บริการ เช่น ศูนย์ยืมการศึกษา แหล่งทุนการศึกษาต่อ การบริการจัดหางาน แหล่งข้อมูลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา ข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวในและนอกสถาบันที่จำเป็นแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า โดยการให้บริการทั้งหมดต้องให้ความสำคัญกับการบริการที่มีคุณภาพและเกิดประโยชน์แก่ผู้รับบริการอย่างแท้จริง

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดบริการให้คำปรึกษาทางวิชาการ และการใช้ชีวิตแก่นักศึกษาในคณะ
๒. มีการให้ข้อมูลของหน่วยงานที่ให้บริการกิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร แหล่งงานทั้งเต็มเวลาและนอกเวลาแก่นักศึกษา
๓. จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษาแก่นักศึกษา
๔. ประเมินคุณภาพของการจัดกิจกรรมและการจัดบริการในข้อ ๑-๓ ทุกข้อไม่ต่ำกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕
๕. นำผลการประเมินจากข้อ ๔ มาปรับปรุงพัฒนาการให้บริการและการให้ข้อมูลเพื่อส่งผลประเมินสูงขึ้นหรือเป็นไปตามความคาดหวังของนักศึกษา
๖. ให้ข้อมูลและความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพแก่ศิษย์เก่า

เกณฑ์การประเมิน :

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒	มีการดำเนินการ ๓ - ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๖ กิจกรรมนัศึกษาระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

คณะต้องส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนักศึกษาต่างๆอย่างเหมาะสมและครบถ้วน กิจกรรมนักศึกษาหมายถึง กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการทั้งโดยคณะและโดยองค์กรนักศึกษาเป็นกิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และคุณธรรมจริยธรรม โดยสอดคล้องกับคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ที่ประกอบด้วยมาตรฐานผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ ๕ ประการ ได้แก่ (๑) คุณธรรมจริยธรรม (๒) ความรู้ (๓) ทักษะทางปัญญา (๔) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ (๕) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยี

สารสนเทศ และคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ที่คณะ สถาบัน และสภา/องค์กรวิชาชีพได้กำหนดเพิ่มเติม ตลอดจนสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บัณฑิตและนำหลัก PDSA / PDCA (Plan , Do, Study/Check, Act) ไปใช้ในชีวิตประจำวันเป็นการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาอย่างยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในภาพรวมของคณะโดยให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนและการจัดกิจกรรม
๒. ในแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาให้ดำเนินกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณลักษณะบัณฑิตตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ ๕ ประการ ให้ครบถ้วน ประกอบด้วย
 - (๑) คุณธรรมจริยธรรม
 - (๒) ความรู้
 - (๓) ทักษะทางปัญญา
 - (๔) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ
 - (๕) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
๓. จัดกิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพแก่นักศึกษา
๔. ทุกกิจกรรมที่ดำเนินการมีการประเมินผลความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและนำผลการประเมินมาปรับปรุงการดำเนินงานครั้งต่อไป
๕. ประเมินความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา
๖. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานักศึกษา

เกณฑ์การประเมิน :

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ - ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

องค์ประกอบที่ ๒

สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยที่แตกต่างกันขึ้นกับสภาพสิ่งแวดล้อมและความพร้อมของแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตาม ทุกสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีพันธกิจนี้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจสถาบัน ดังนั้นจึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามจุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ การวิจัยจะประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ ๓ ประการคือ ๑) สถาบันต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไกตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน ๒) คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็งโดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่นๆของสถาบัน และ ๓) ผลงานวิจัยมีคุณภาพมีประโยชน์ สอนองยุทธศาสตร์ของชาติ และมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ตัวบ่งชี้ จำนวน ๓ ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑	ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒	เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓	ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพโดยมีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีกลไกส่งเสริมสนับสนุนครบถ้วนเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ ทั้งการสนับสนุนด้านการจัดหาแหล่งทุนวิจัยและการจัดสรรทุนวิจัยจากงบประมาณของสถาบันให้กับบุคลากร ส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะแก่อาจารย์และนักวิจัย การสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นซึ่งรวมถึงทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน เครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตลอดจนจัดระบบสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักวิจัยอย่างเหมาะสม ตลอดจนมีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์

เกณฑ์มาตรฐาน

- มีระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
- สนับสนุนพันธกิจด้านการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างน้อยในประเด็นต่อไปนี้
 - ห้องปฏิบัติการวิจัยหรือห้องปฏิบัติงานสร้างสรรค์หรือหน่วยวิจัยหรือศูนย์เครื่องมือ หรือ ศูนย์ให้คำปรึกษาและสนับสนุนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
 - ห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลสนับสนุนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
 - สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการรักษาความปลอดภัยในการวิจัยหรือการผลิตงานสร้างสรรค์เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบรักษาความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ
- กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ เช่น การจัดประชุมวิชาการ การจัดแสดงงานสร้างสรรค์ การจัดให้มีอาจารย์อาคันตุกะหรือศาสตราจารย์รับเชิญ (visiting professor)
- จัดสรรงบประมาณ เพื่อเป็นทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
- จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในการประชุมวิชาการหรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ
- มีการพัฒนาสมรรถนะอาจารย์และนักวิจัย มีการสร้างขวัญและกำลังใจตลอดจนยกย่องอาจารย์และนักวิจัยที่มีผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ดีเด่น
- มีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ และดำเนินการตามระบบที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในสถาบันอุดมศึกษา คือ เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในสถาบันและที่ได้รับจากภายนอกสถาบันเพื่อสนับสนุนการทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพตามสภาพแวดล้อมและจุดเน้นของสถาบัน

นอกจากนั้นเงินทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่คณะได้รับจากแหล่งทุนภายนอกสถาบันยังเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยของคณะ โดยเฉพาะคณะที่อยู่ในกลุ่มที่เน้นการวิจัย

เกณฑ์การประเมิน :

โดยการแปลงจำนวนเงินต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕

๑) เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค ๒ จำแนกเป็น ๓ กลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๖๐,๐๐๐ บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๕๐,๐๐๐ บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๒๕,๐๐๐ บาทขึ้นไปต่อคน

๒) เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค๑ และ ง จำแนกเป็น ๓ กลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๒๒๐,๐๐๐ บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๑๘๐,๐๐๐ บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ๑๐๐,๐๐๐ บาทขึ้นไปต่อคน

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณจำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ

$$\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัย} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยจากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำ}}$$

๒. แปลงจำนวนเงินที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยจากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

สรุปคะแนนที่ได้ในระดับคณะ

คะแนนที่ได้ในระดับคณะ = ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ของกลุ่มสาขาวิชาในคณะ

หมายเหตุ

๑) จำนวนอาจารย์และนักวิจัยให้นับตามปีการศึกษา และนับเฉพาะที่ปฏิบัติงานไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ

๒) ให้นับจำนวนเงินที่มีการลงนามในสัญญารับทุนในปีการศึกษาหรือปีงบประมาณหรือปีปฏิทินนั้นๆ ไม่ใช่จำนวนเงินที่เบิกจ่ายจริง

๓) กรณีที่มีหลักฐานการแบ่งสัดส่วนเงินสนับสนุนงานวิจัย ซึ่งอาจเป็นหลักฐานจากแหล่งทุนหรือหลักฐานจากการตกลงร่วมกันของสถาบันที่ร่วมโครงการ ให้แบ่งสัดส่วนเงินตามหลักฐานที่ปรากฏ กรณีที่ไม่มีหลักฐานให้แบ่งเงินตามสัดส่วนผู้ร่วมวิจัยของแต่ละคณะ

๔) การนับเงินสนับสนุนโครงการวิจัย สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่โดลงนามในสัญญารับทุนโดยอาจารย์ประจำหรือนักวิจัย แต่ไม่สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่บุคลากรสายสนับสนุนที่ไม่ใช่นักวิจัยเป็นผู้ดำเนินการ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลงานทางวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่าสมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานทางวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความทางวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI

และ Scopus หรือตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร หรือเป็นผลงานทางวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ ตำรา หรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว โดยมีวิธีการคิดดังนี้

เกณฑ์การประเมิน :

โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕ เกณฑ์แบ่งกลุ่มตามสาขาวิชา

๑) เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค ๒

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๓๐ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๓๐ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๒๐ ขึ้นไป

๒) เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๑ และ ง

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดไว้เป็นคะแนนเต็ม ๕ = ร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยทั้งหมดทั้งหมด}} \times ๑๐๐$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

คะแนนที่ได้ = $\frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
๐.๔๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ออกประกาศ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
๐.๖๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๒
๐.๘๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูล ตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ แต่สถาบันนำเสนอสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ กพอ./กกอ. ทราบภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ออกประกาศ (ซึ่งไม่อยู่ใน Beall's list) หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ ๑
๑.๐๐	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ - ผลงานได้รับการจดสิทธิบัตร - ผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ - ผลงานค้นพบพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ที่ค้นพบใหม่และได้รับการจดทะเบียน - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ได้รับการประเมินผ่านเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ผ่านการพิจารณาตามหลักเกณฑ์การประเมินตำแหน่งทางวิชาการ แต่ไม่ได้นำมาขอรับการประเมินตำแหน่งทางวิชาการ

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
๐.๒๐	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
๐.๔๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
๐.๖๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
๐.๘๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
๑.๐๐	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน / นานาชาติ

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า ๓ คน โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

องค์ประกอบ ๓ การบริการวิชาการ

การบริการวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา สถาบันพึงให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน สังคม และประเทศชาติในรูปแบบต่างๆตามความถนัดและในด้านที่สถาบันมีความเชี่ยวชาญทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน หน่วยงานอิสระ หน่วยงานสาธารณะ ชุมชน และสังคมโดยกว้าง รูปแบบการให้บริการทางวิชาการมีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของสถาบัน เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรม จัดประชุมหรือสัมมนาวิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อชี้แนะสังคมการให้บริการทางวิชาการ นอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว สถาบันยังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์อันจะนำมาสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอนและการวิจัย พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงานของนักศึกษาและเป็นการสร้างรายได้ของสถาบันจากการให้บริการทางวิชาการด้วย

ตัวบ่งชี้ จำนวน ๑ ตัวบ่งชี้ คือ
 ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการเป็นภารกิจหลักอีกอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา คณะควรคำนึงถึงกระบวนการในการให้บริการวิชาการแก่สังคม โดยศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมายนำมาจัดทำแผนบริการวิชาการประจำปีทั้งการบริการวิชาการที่ทำให้เกิดรายได้และการบริการวิชาการที่คณะจัดทำเพื่อสร้างประโยชน์แก่ชุมชน โดยมีการประเมินความสำเร็จของการบริการวิชาการ และนำมาจัดทำแผนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนแก่นักศึกษาให้มีประสบการณ์จากสภาพจริงและนำมาใช้ประโยชน์จนเกิดผลลัพธ์ที่สร้างความพึงพอใจต่อชุมชนและสังคมอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดทำแผนการบริการวิชาการประจำปีที่สุดคล้องกับความต้องการของสังคมและกำหนดตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จในระดับแผนและโครงการบริการวิชาการแก่สังคมและเสนอกรรมการประจำคณะเพื่อพิจารณาอนุมัติ
๒. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมตามแผน มีการจัดทำแผนการใช้ประโยชน์จากการบริการวิชาการเพื่อให้เกิดผลต่อการพัฒนานักศึกษา ชุมชน หรือสังคม
๓. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมในข้อ ๑ อย่างน้อยต้องมีโครงการที่บริการแบบให้เปล่า
๔. ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ของแผนและโครงการบริการวิชาการแก่สังคมในข้อ ๑ และนำเสนอกรรมการประจำคณะเพื่อพิจารณา
๕. นำผลการประเมินตามข้อ ๔ มาปรับปรุงแผนพัฒนาการให้บริการวิชาการแก่สังคม
๖. คณะมีส่วนร่วมในการบริการวิชาการแก่สังคมในระดับสถาบัน

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ - ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจที่สำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีระบบและกลไกการดำเนินงานด้านนี้ให้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพและคุณภาพ โดยอาจมีจุดเน้นเฉพาะที่แตกต่างกันตามปรัชญา และธรรมชาติของแต่ละสถาบัน และมีการบูรณาการเข้ากับพันธกิจอื่นๆ โดยเฉพาะการผลิตบัณฑิต รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมที่ฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม สร้างสรรค์ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นรากฐานพัฒนาองค์ความรู้ที่ดีขึ้น

ตัวบ่งชี้

จำนวน ๑ ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีนโยบาย แผนงาน โครงสร้างและการบริหารจัดการงานทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมทั้งทางอนุรักษ์ พัฒนา สืบสาน เผยแพร่วัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นตามจุดเน้นของสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เกณฑ์มาตรฐาน

- กำหนดผู้รับผิดชอบในการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- จัดทำแผนด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและกำหนดตัวบ่งชี้ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนรวมทั้งจัดสรรงบประมาณเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน
- กำกับติดตามให้มีการดำเนินงานตามแผนด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ที่วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- เผยแพร่กิจกรรมหรือการบริการด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมต่อสาธารณชน
- กำหนดหรือสร้างมาตรฐานด้านศิลปะและวัฒนธรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖-๗ ข้อ

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

สถาบันอุดมศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของสถาบันให้มีประสิทธิภาพ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องบริหารจัดการด้านต่างๆ ให้มีคุณภาพ เช่น ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง การบริหารการเปลี่ยนแปลง การบริหารทรัพยากรทั้งหมด ฯลฯ เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good government)

- ตัวบ่งชี้ จำนวน ๒ ตัวบ่งชี้ คือ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์
 - ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ ระบบกำกับการประกันคุณภาพหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ การบริหารของสถาบันเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของสถาบัน

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษามีพันธกิจหลัก คือ การเรียนการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม ในการดำเนินพันธกิจหลัก สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องดำเนินงานผ่านคณะ ดังนั้น คณะต้องมีการพัฒนาแผนเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาและการดำเนินงานของคณะให้สอดคล้องกับเป้าหมายและกลุ่มสถาบันตลอดจนมีการบริหารทั้งด้านบุคลากร การเงิน ความเสี่ยงและการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามพันธกิจหลักให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. พัฒนาแผนกลยุทธ์จากผลการวิเคราะห์ SWOT โดยเชื่อมโยงกับวิสัยทัศน์ของคณะและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของคณะ สถาบัน รวมทั้งสอดคล้องกับกลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของคณะและพัฒนาไปสู่แผนกลยุทธ์ทางการเงินและแผนปฏิบัติการประจำปีตามกรอบเวลาเพื่อให้บรรลุตามตัวบ่งชี้และเป้าหมายของแผนกลยุทธ์และเสนอผู้บริหารระดับสถาบันเพื่อพิจารณาอนุมัติ

๒. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินที่ประกอบไปด้วยต้นทุนต่อหน่วยในแต่ละหลักสูตร สัดส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อพัฒนานักศึกษา อาจารย์ บุคลากร การจัดการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการบริหารหลักสูตร ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการผลิตบัณฑิตและโอกาสในการแข่งขัน

๓. ดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยงที่เป็นผลจากการวิเคราะห์และระบุปัจจัยเสี่ยงที่เกิดจากปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานตามพันธกิจของสถาบันและให้ระดับความเสี่ยงลดลงจากเดิม

๔. บริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาลอย่างครบถ้วนทั้ง ๑๐ ประการที่อธิบายการดำเนินงานอย่างชัดเจน

๕. ค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีจากความรู้ทั้งที่มีอยู่ในตัวบุคคล ทักษะของผู้มีประสบการณ์ตรงและแหล่งเรียนรู้อื่นๆตามประเด็นความรู้ อย่างน้อยครอบคลุมพันธกิจด้านการผลิตบัณฑิตและด้านการวิจัย จัดเก็บอย่างเป็นระบบโดยเผยแพร่ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรและนำมาปรับใช้ในการปฏิบัติงานจริง

๖. การกำกับติดตามผลการดำเนินงานตามแผนการบริหารและแผนพัฒนาบุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุน

๗. ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพภายในตามระบบและกลไกที่เหมาะสมและสอดคล้องกับพันธกิจและพัฒนาการของคณะที่ได้ปรับให้การดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารงานคณะตามปกติที่ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพและการประเมินคุณภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ - ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ - ๖ ข้อ	มีการดำเนินการ ๗ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ ระบบกำกับการณ์ประกันคุณภาพหลักสูตร

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

บทบาทหน้าที่ของคณะในการกำกับการณ์ประเมินคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินจะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุนกำกับติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบและกลไกในการกำกับการณ์ดำเนินการประกันคุณภาพหลักสูตรให้เป็นไปตามองค์ประกอบ การประกันคุณภาพหลักสูตร

๒. มีคณะกรรมการกำกับติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามระบบที่กำหนดในข้อ ๑ และรายงานผลการติดตามให้กรรมการประจำคณะเพื่อพิจารณาทุกภาคการศึกษา

๓. มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหลักสูตรให้เกิดผลตามองค์ประกอบ การประกันคุณภาพหลักสูตร

๔. มีการประเมินคุณภาพทุกหลักสูตรตามกำหนดเวลาทุกหลักสูตรและรายงานผลการประเมินให้ กรรมการประจำคณะเพื่อพิจารณา

๕. นำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากกรรมการประจำคณะมาปรับปรุงหลักสูตรให้มีคุณภาพดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

๖. มีผลการประเมินคุณภาพทุกหลักสูตรผ่านองค์ประกอบที่๑ การกำกับมาตรฐาน

เกณฑ์การประเมิน :

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

การประกันคุณภาพภายในระดับสถาบัน

ระดับสถาบัน ประกอบด้วย ผลการดำเนินงานระดับหลักสูตร ระดับคณะและเพิ่มเติมตัวบ่งชี้ที่ดำเนินการในระดับสถาบัน จำนวนรวม ๑๓ ตัวบ่งชี้ ดังนี้

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพสถาบัน	ตัวบ่งชี้	เกณฑ์พิจารณา
๑. การผลิตบัณฑิต	๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรตามโดยรวม	ค่าเฉลี่ยของระดับคุณภาพของทุกหลักสูตรที่สถาบันรับผิดชอบ
	๑.๒ อาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก	ร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
	๑.๓ อาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ	ร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
	๑.๔ การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๑.๕ กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
๒. การวิจัย	๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
	๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับคณะและหน่วยงานวิจัย
	๒.๓ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย	คะแนนเฉลี่ยของคะแนนประเมินระดับคณะและหน่วยงานวิจัย
๓. การบริการวิชาการ	๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ
๔. การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
๕. การบริหารจัดการ	๕.๑ การบริหารของสถาบันเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของสถาบัน	เกณฑ์มาตรฐาน ๗ ข้อ
	๕.๒ ผลการบริหารงานของคณะ	คะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะทุกคณะ
	๕.๓ ระบบกำกับกับการประกันคุณภาพหลักสูตรและคณะ	เกณฑ์มาตรฐาน ๖ ข้อ

องค์ประกอบที่ ๑ การผลิตบัณฑิต

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ การผลิตบัณฑิต หรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาการและวิชาชีพ มีคุณลักษณะตามหลักสูตรที่กำหนด การเรียนการสอนในยุคปัจจุบันใช้หลักการของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้น พันธกิจดังกล่าวจึงเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่การกำหนดปัจจัยนำเข้าที่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ประกอบด้วย การมีอาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอนที่อาศัยหลักการร่วมมือรวมพลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถาบัน

ตัวบ่งชี้ จำนวน ๕ ตัวบ่งชี้ คือ

- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ อาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔ การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี
- ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินการของทุกหลักสูตรในสถาบัน ซึ่งสามารถสะท้อนคุณภาพของบัณฑิตในหลักสูตรที่สถาบันรับผิดชอบ

เกณฑ์การประเมิน

ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินทุกหลักสูตรที่สถาบันรับผิดชอบ

สูตรการคำนวณ

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนประเมินทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่สถาบันรับผิดชอบ}}$$

หมายเหตุ : หลักสูตรที่ได้รับการรับรองโดยระบบอื่นๆตามที่คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาเห็นชอบ ไม่ต้องนำคะแนนการประเมินของหลักสูตรนั้นมาคำนวณในตัวบ่งชี้นี้ แต่ต้องรายงานผลการรับรองตามระบบนั้นๆในตัวบ่งชี้ให้ครบถ้วน

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๒ อาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและความถนัดทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของสถาบันในการผลิตบัณฑิต ศึกษาวิจัยเพื่อติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้นสถาบันจึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษาที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจหรือจุดเน้นของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง ๐ - ๕

๑. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค ๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๔๐ ขึ้นไป

๒. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค ๑ และ ง

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสถาบันทั้งหมด}} \times 100$$

๒. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะสถาบันที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

หมายเหตุ :

๑. คุณวุฒิปริญญาเอกพิจารณาจากระดับระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการ กรณีที่มีการวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้ อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่า ทั้งนี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา

๒. การนับจำนวนอาจารย์ประจำ ให้นับตามปีการศึกษาและนับทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ โดยกรณีที่มีอาจารย์บรรจุใหม่ให้คำนวณตามเกณฑ์อาจารย์ประจำที่ระบุในคำชี้แจงเกี่ยวกับการนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๓ อาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆอย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจ

เกณฑ์การประเมิน

โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นคะแนนระหว่าง ๐-๕

๑. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค๒

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับ ร้อยละ ๖๐ ขึ้นไป

๒. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค๑ และ ง

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ ศาสตราจารย์รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับ ร้อยละ ๘๐ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

๑. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ} \times ๑๐๐}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำสถาบันทั้งหมด}}$$

๓. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ ๑ เทียบกับคะแนนเต็ม ๕

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำสถาบันที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม ๕}} \times ๕$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๔ การบริการนัศึกษาระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาควรจัดบริการด้านต่างๆให้นักศึกษาอย่างครบถ้วนตั้งแต่การให้คำปรึกษา ทั้งด้าน วิชาการและการใช้ชีวิต จัดบริการข้อมูลหน่วยงานที่ให้บริการ เช่น ศูนย์ยืมการศึกษา แหล่งทุนการศึกษา ต่อ การบริการจัดหางาน แหล่งข้อมูลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงาน เมื่อสำเร็จการศึกษา ข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวในและนอกสถาบันที่จำเป็นแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดบริการให้คำปรึกษา แนะนำด้านการใช้ชีวิตและการเข้าสู่อาชีพแก่นักศึกษาในสถาบัน
๒. มีการให้ข้อมูลของหน่วยงานที่ให้บริการกิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร แหล่งงานทั้งเต็มเวลาและนอกเวลาแก่นักศึกษา
๓. จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษาแก่นักศึกษา
๔. ประเมินคุณภาพของการจัดกิจกรรมและการจัดบริการในข้อ ๑-๓ ทุกข้อไม่ต่ำกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕
๕. นำผลการประเมินจากข้อ ๔ มาปรับปรุงพัฒนาการให้บริการและการให้ข้อมูลเพื่อส่งผล ประเมินสูงขึ้นหรือเป็นไปตามความคาดหวังของนักศึกษา
๖. ให้ข้อมูลและความรู้ที่เป็นประโยชน์แก่ศิษย์เก่า

เกณฑ์การประเมิน :

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒	มีการดำเนินการ ๓ - ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๕ กิจกรรมนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนักศึกษาต่างๆอย่างเหมาะสมและครบถ้วน กิจกรรมนักศึกษา หมายถึง กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการทั้งโดยสถาบันและโดยองค์กรนักศึกษาเป็น กิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และคุณธรรมจริยธรรม โดยสอดคล้องกับคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในภาพรวมของสถาบันโดยให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนและการจัดกิจกรรม
๒. ในแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาให้ดำเนินกิจกรรมในประเภทต่อไปนี้ให้ครบถ้วน
 - กิจกรรมส่งเสริมคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ที่กำหนดโดยสถาบัน
 - กิจกรรมกีฬาหรือการส่งเสริมสุขภาพ
 - กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์หรือรักษาสีแกวล้อม
 - กิจกรรมเสริมสร้างคุณธรรมและจริยธรรม
 - กิจกรรมส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรม
๓. จัดกิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพการศึกษาแก่นักศึกษา
๔. ทุกกิจกรรมที่ดำเนินการมีการประเมินผลความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและนำผลการประเมินมาปรับปรุงการดำเนินงานครั้งต่อไป
๕. ประเมินความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา
๖. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานักศึกษา

เกณฑ์การประเมิน :

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ - ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

องค์ประกอบที่ ๒

สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยที่แตกต่างกันขึ้นกับสภาพสิ่งแวดล้อมและความพร้อมของแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตาม ทุกสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีพันธกิจนี้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจสถาบัน ดังนั้นจึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามจุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ การวิจัยจะประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ ๓ ประการคือ ๑) สถาบันต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไกตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน ๒) คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็งโดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่นๆของสถาบัน และ ๓) ผลงานวิจัยมีคุณภาพมีประโยชน์ สอนอยู่ยุทธศาสตร์ของชาติ และมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ตัวบ่งชี้ จำนวน ๓ ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑	ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒	เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์
ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓	ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๑ ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพโดยมีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีกลไกส่งเสริมสนับสนุนครบถ้วนเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ ทั้งการสนับสนุนด้านการจัดหาแหล่งทุนวิจัยและการจัดสรรทุนวิจัยจากงบประมาณของสถาบันให้กับบุคลากร ส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะแก่อาจารย์และนักวิจัย การสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็นซึ่งรวมถึงทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน เครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตลอดจนจัดระบบสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักวิจัยอย่างเหมาะสม ตลอดจนมีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

๒. สนับสนุนพันธกิจด้านการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างน้อยในประเด็นต่อไปนี้

- ห้องปฏิบัติการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์หรือหน่วยวิจัยหรือศูนย์เครื่องมือ หรือศูนย์ให้คำปรึกษาและสนับสนุนการวิจัย

- ห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลสนับสนุนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

- สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการรักษาความปลอดภัยในการวิจัยหรือการผลิตงานสร้างสรรค์

เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบรักษาความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ

- กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ เช่น การจัดประชุมวิชาการ การจัดแสดงงานสร้างสรรค์ การจัดให้มีอาจารย์อาคันตุกะหรือศาสตราจารย์รับเชิญ (visiting professor)

๓. จัดสรรงบประมาณของสถาบัน เพื่อเป็นทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

๔. จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในการประชุมวิชาการหรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ และมีการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในการประชุมวิชาการหรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ

๕. มีการพัฒนาสมรรถนะอาจารย์และนักวิจัย มีการสร้างขวัญและกำลังใจตลอดจนยกย่องอาจารย์และนักวิจัยที่มีผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ดีเด่น

๖. มีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์ และดำเนินการตามระบบที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๒ เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในสถาบันอุดมศึกษา คือ เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในสถาบันและที่ได้รับจากภายนอกสถาบันเพื่อสนับสนุนการทำวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพตามสภาพแวดล้อมและจุดเน้นของสถาบัน

นอกจากนั้นเงินทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่คณะได้รับจากแหล่งทุนภายนอกสถาบันยังเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยของคณะ โดยเฉพาะคณะที่อยู่ในกลุ่มที่เน้นการวิจัย

เกณฑ์การประเมิน

คะแนนที่ได้ในระดับสถาบัน เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมิน (เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบัน) ของทุกคณะและหน่วยงานวิจัยในสถาบัน

สูตรการคำนวณ

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ผลรวมของผลการประเมินเงินสนับสนุนงานวิจัยของทุกคณะและหน่วยงานวิจัย}}{\text{จำนวนคณะและหน่วยงาน}}$$

ตัวบ่งชี้ที่ ๒.๓ ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ชนิดของตัวบ่งชี้ : ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลงานทางวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำได้สร้างสรรค์ขึ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่าสมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานทางวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความทางวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI และ Scopus หรือตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. ๒๕๕๖ ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร หรือเป็นผลงานทางวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานที่ทำร่วมกับอุตสาหกรรมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ตำรา หรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว โดยมีวิธีการคิดดังนี้

เกณฑ์การประเมิน :

คะแนนที่ได้ในระดับสถาบัน เป็นค่าเฉลี่ยของคะแนนผลการประเมินผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยของทุกคณะและหน่วยงานวิจัยในสถาบัน

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

ผลรวมของคะแนนผลการประเมินผลงานทางวิชาการของทุกคณะและหน่วยงานวิจัย จำนวนคณะและหน่วยงานวิจัยทั้งหมดในสถาบัน
--

องค์ประกอบ ๓ การบริการวิชาการ

การบริการวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา สถาบันพึงให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน สังคม และประเทศชาติในรูปแบบต่างๆตามความถนัดและในด้านที่สถาบันมีความเชี่ยวชาญการให้บริการวิชาการอาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยให้บริการทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน หน่วยงานอิสระ หน่วยงานสาธารณะ ชุมชน และสังคมโดยกว้าง รูปแบบการให้บริการทางวิชาการมีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของสถาบัน เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรม จัดประชุมหรือสัมมนาวิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อชี้แนะสังคม การให้บริการทางวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว สถาบันยังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์อันจะนำมาสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอนและการวิจัย พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงานของนักศึกษาและเป็นการสร้างรายได้ของสถาบันจากการให้บริการทางวิชาการด้วย

ตัวบ่งชี้ จำนวน ๑ ตัวบ่งชี้ คือ
ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม

ตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑ การบริการวิชาการแก่สังคม

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

การบริการวิชาการเป็นภารกิจหลักอีกอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา สถาบันควรคำนึงถึงกระบวนการในการให้บริการวิชาการแก่สังคม โดยศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมายนำมาจัดทำแผนบริการทั้งการบริการวิชาการที่ทำให้เกิดรายได้และการบริการวิชาการที่สถาบันจัดทำเพื่อสร้างประโยชน์แก่ชุมชนหรือสังคม โดยมีการประเมินความสำเร็จของการบริการวิชาการ และนำมาจัดทำแผนการใช้ประโยชน์จนเกิดผลลัพธ์ที่สร้างความพึงพอใจต่อชุมชนและสังคมอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. กำหนดชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายของการให้บริการวิชาการแก่สังคมโดยมีความร่วมมือระหว่างคณะหรือหน่วยงานเทียบเท่า

๒. จัดทำแผนบริการวิชาการโดยมีส่วนร่วมของจากชุมชน หรือองค์กรเป้าหมายที่กำหนดในข้อ

๑

๓. ชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายได้รับการพัฒนาและมีความเข้มแข็งที่มีหลักฐานที่ปรากฏชัดเจน

๔. ชุมชนหรือองค์กรเป้าหมายดำเนินการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง

๕. สถาบันสามารถสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับหน่วยงานภายนอกในการพัฒนาชุมชนหรือองค์กรเป้าหมาย

๖. ทุกคณะมีส่วนร่วมในการดำเนินการตามแผนบริการทางวิชาการแก่สังคมของสถาบันตามข้อ ๒ โดยมีจำนวนอาจารย์เข้าร่วมไม่น้อยกว่าร้อยละ ๕ ของอาจารย์ทั้งหมดของสถาบัน ทั้งนี้ต้องมีอาจารย์มาจากทุกคณะ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ - ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

องค์ประกอบที่ ๔ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจที่สำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีระบบและกลไกการดำเนินงานด้านนี้ให้เป็นอย่างดีมีประสิทธิภาพและคุณภาพ โดยอาจมีจุดเน้นเฉพาะที่แตกต่างกันตามปรัชญา และธรรมชาติของแต่ละสถาบัน และมีการบูรณาการเข้ากับพันธกิจอื่นๆ โดยเฉพาะการผลิตบัณฑิต รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมที่ฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นรากฐานพัฒนาองค์ความรู้ที่ดีขึ้น

ตัวบ่งชี้ จำนวน ๑ ตัวบ่งชี้ คือ
ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้ที่ ๔.๑ ระบบและกลไกการทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษาต้องมีนโยบาย แผนงาน โครงสร้างและการบริหารจัดการการทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมทั้งทางอนุรักษ์ พัฒนา สืบสาน เผยแพร่วัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นตามจุดเน้นของสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

เกณฑ์มาตรฐาน

- กำหนดผู้รับผิดชอบในการทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- จัดทำแผนด้านทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและกำหนดตัวบ่งชี้ความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนรวมทั้งจัดสรรงบประมาณเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน
- กำกับติดตามให้มีการดำเนินงานตามแผนด้านทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ที่วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนด้านทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือกิจกรรมด้านทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
- เผยแพร่กิจกรรมหรือการบริการด้านทำงานบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมต่อสาธารณชน
- กำหนดหรือสร้างมาตรฐานด้านศิลปะและวัฒนธรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖-๗ ข้อ

องค์ประกอบที่ ๕ การบริหารจัดการ

สถาบันอุดมศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของสถาบันให้มีประสิทธิภาพ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องบริหารจัดการด้านต่างๆ ให้มีคุณภาพ เช่น ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง การบริหารการเปลี่ยนแปลง การบริหารทรัพยากรทั้งหมด ฯลฯ เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good governance)

ตัวบ่งชี้	จำนวน ๓ ตัวบ่งชี้ คือ
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑	การบริหารของสถาบันเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของสถาบัน
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒	ผลการบริหารงานคณะ
ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓	ระบบกำกับการประกันคุณภาพหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑ การบริหารของสถาบันเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของสถาบัน

ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันอุดมศึกษามีพันธกิจหลัก คือ การเรียนการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม ในการดำเนินพันธกิจหลัก สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีการจัดทำแผนเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาและการดำเนินงานของสถาบันให้สอดคล้องกับเป้าหมายและกลุ่มสถาบัน ตลอดจนมีการบริหารทั้งด้านบุคลากร การเงิน ความเสี่ยงและการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามพันธกิจหลักให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

เกณฑ์มาตรฐาน

- พัฒนาแผนกลยุทธ์จากผลการวิเคราะห์ SWOT กับวิสัยทัศน์ของสถาบันและพัฒนาไปสู่แผนกลยุทธ์ทางการเงินและแผนปฏิบัติการประจำปีตามกรอบเวลาเพื่อให้บรรลุตามตัวบ่งชี้และเป้าหมายของแผนกลยุทธ์
- การกำกับ ติดตามส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกคณะดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินที่ประกอบไปด้วยต้นทุนต่อหน่วยในแต่ละหลักสูตร สัดส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อพัฒนานักศึกษา อาจารย์ บุคลากร การจัดการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการบริหารหลักสูตร ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการผลิตบัณฑิตและโอกาสในการแข่งขัน
- ดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยงที่เป็นผลจากการวิเคราะห์และระบุปัจจัยเสี่ยงที่เกิดจากปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่ส่งผลต่อการดำเนินงานตามพันธกิจของสถาบันและให้ระดับความเสี่ยงลดลงจากเดิม
- บริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาลอย่างครบถ้วนทั้ง ๑๐ ประการที่อธิบายการดำเนินงานอย่างชัดเจน
- การกำกับติดตามส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกหน่วยงานในสถาบันมีการดำเนินการจัดการความรู้ตามระบบ
- การกำกับติดตามผลการดำเนินงานตามแผนการบริหารและแผนพัฒนาบุคลากรสายวิชาการและสายสนับสนุน
- การกำกับติดตามส่งเสริมสนับสนุนให้ทุกหน่วยงานในสถาบันมีการดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพภายในตามระบบและกลไกที่สถาบันกำหนด ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพและการประเมินคุณภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓ - ๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ - ๖ ข้อ	มีการดำเนินการ ๗ ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ ผลการบริหารงานของคณะ
ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์
คำอธิบายตัวบ่งชี้

ผลการดำเนินงานของคณะจะสามารถสะท้อนได้ว่าในแต่ละสถาบันได้มีการกำกับ ติดตามและสนับสนุนการจัดการเรียนการสอนในแต่ละหลักสูตรของแต่ละคณะให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร เกณฑ์มาตรฐานที่เกี่ยวข้องและกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ รวมทั้งมีผลการดำเนินงานในแต่ละพันธกิจ การบริหารจัดการอยู่ในระดับใด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะของทุกคณะ

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{คะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะของทุกคณะ}}{\text{จำนวนคณะทั้งหมดในสถาบัน}}$$

หมายเหตุ : คณะที่ได้ดำเนินการตามระบบคุณภาพระบบอื่นๆที่คณะกรรมการประกันคุณภาพภายใน ระดับอุดมศึกษาเห็นชอบ และมีการประเมินตามระบบดังกล่าว ไม่ต้องนำคะแนนผลการประเมินของคณะนั้น มาคำนวณในตัวบ่งชี้นี้ แต่ต้องรายงานผลในตัวบ่งชี้นี้ให้ครบถ้วน

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓ ระบบกำกับการประกันคุณภาพหลักสูตรและคณะ
ชนิดของตัวบ่งชี้ : กระบวนการ
คำอธิบายตัวบ่งชี้

สถาบันมีหน้าที่กำกับการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตรและคณะ โดยมีการดำเนินการตั้งแต่การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินจะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริม สนับสนุนกำกับติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑. มีระบบและกลไกในการกำกับการดำเนินการประกันคุณภาพหลักสูตรและคณะให้เป็นไปตามองค์ประกอบการประกันคุณภาพหลักสูตรและคณะ
๒. มีคณะกรรมการกำกับติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามระบบที่กำหนดในข้อ ๑ และรายงานผลการติดตามให้กรรมการระดับสถาบันเพื่อพิจารณา
๓. มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหลักสูตรและคณะ ให้เกิดผลตามองค์ประกอบการประกันคุณภาพหลักสูตรและคณะ
๔. นำผลการประเมินคุณภาพทุกหลักสูตรและทุกคณะที่ผ่านการพิจารณาของกรรมการระดับสถาบัน เสนอสภาสถาบันเพื่อพิจารณา

๕. นำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากสภาสถาบันมาปรับปรุงหลักสูตรและการดำเนินงานของคณะให้มีคุณภาพดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง

๖. มีผลการประเมินคุณภาพทุกหลักสูตรผ่านองค์ประกอบที่๑ การกำกับมาตรฐาน

เกณฑ์การประเมิน :

คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
มีการดำเนินการ ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ๒ ข้อ	มีการดำเนินการ ๓-๔ ข้อ	มีการดำเนินการ ๕ ข้อ	มีการดำเนินการ ๖ ข้อ

ส่วนที่

ตัวอย่างแนวทางปฏิบัติ
เพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์
มาตรฐานด้านกระบวนการ

๕

ตัวอย่างแนวทางปฏิบัติเพื่อให้เป็นไปตามเกณฑ์ มาตรฐานด้านกระบวนการ

แนวทางในการประเมินตัวบ่งชี้ที่ ๓.๑

การรับนักศึกษา	
๑	การกำหนดเป้าหมายจำนวนรับนักศึกษาคำนึงความต้องการของตลาดแรงงาน และสภาพความพร้อมของอาจารย์ประจำที่มีอยู่ (ควบคุมอัตราส่วนอาจารย์ต่อนักศึกษาให้เป็นไปตามเกณฑ์)
๒	เกณฑ์การรับนักศึกษาที่ประกาศรับสะท้อนคุณภาพของนักศึกษาที่เหมาะสมกับหลักสูตรที่เปิดสอนและสอดคล้องกับระดับของหลักสูตร ประเภทหลักสูตร ปรัชญาวิสัยทัศน์ของสถาบันและหลักสูตร ผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนดในหลักสูตร เช่น GPA ความรู้พื้นฐานในสาขาภาษาต่างประเทศ คุณสมบัติเฉพาะอื่น ๆ ฯลฯ)
๓	เกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกนักศึกษา กระบวนการรับนักศึกษา และเครื่องมือหรือข้อมูลที่ใช้ในการคัดเลือกมีความเหมาะสม เชื่อถือได้ โปร่งใส เปิดเผย และเป็นธรรมกับนักศึกษาที่สมัครเข้าเรียน
๔	นักศึกษาที่รับเข้าเรียนในหลักสูตรมีคุณสมบัติและศักยภาพในการเรียนจนสำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาที่หลักสูตร มีคุณสมบัติขั้นต้นทั้งความรู้พื้นฐานหรือประสบการณ์ที่จำเป็นต่อการเรียนในหลักสูตร ใฝ่รู้ ใฝ่เรียน มีความพร้อมด้านสุขภาพกายและจิต มีเวลาเรียนเพียงพอ
๕	ในกรณีที่นักศึกษามีคุณสมบัติไม่ครบถ้วนตามเกณฑ์ที่กำหนดในประกาศรับ และมีการรับเข้าศึกษาแบบมีเงื่อนไข นักศึกษาได้รับการเตรียมความพร้อมทางการเรียนหรือได้รับการพัฒนาจนมีคุณสมบัติครบถ้วนเกณฑ์ขั้นต่ำ เพื่อให้สามารถเรียนในหลักสูตรได้จนสำเร็จการศึกษา
๖	การกำหนดคุณสมบัติในการรับเข้าของผู้สมัครในหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาให้สูงกว่าคุณสมบัติของการรับเข้าศึกษาในหลักสูตรระดับปริญญาตรี โดยเฉพาะความสามารถด้านภาษาต่างประเทศ และคุณสมบัติพื้นฐานที่นำไปสู่การพัฒนาศักยภาพการวิจัย
๗	กระบวนการคัดเลือกระดับบัณฑิตศึกษามีความเข้มงวดเพื่อให้ได้นักศึกษาที่มีศักยภาพในการเรียนรู้ด้วยตนเอง (พิจารณาจากอัตราส่วนนักศึกษาที่รับเข้าต่อผู้สมัคร)

แนวทางในการประเมินในตัวบ่งชี้ที่ ๓.๒

การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนวแก่นักศึกษา	
๑	การจัดระบบการดูแลนักศึกษาของอาจารย์ที่ปรึกษา มีการควบคุมกำกับให้จำนวนนักศึกษาต่ออาจารย์ที่ปรึกษาเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด
๒	อาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการมีเวลาให้การดูแลนักศึกษา (ผลประเมินจากนักศึกษา)
๓	การแนะนำการลงทะเบียนเรียนโดยคำนึงถึงความต้องการ ความสนใจ และศักยภาพของนักศึกษา
๔	การจัดเก็บข้อมูลเพื่อรู้จักนักศึกษา การแลกเปลี่ยนข้อมูลนักศึกษาในกลุ่มอาจารย์ผู้สอนเพื่อการพัฒนาการศึกษา (ผลการเรียน ลักษณะนักศึกษา จุดแข็งจุดอ่อน)
๕	อาจารย์ที่ปรึกษาให้ความช่วยเหลือนักศึกษาที่มีปัญหาทางการเรียนหรือต้องการความช่วยเหลือ

การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนวแก่นักศึกษา (ต่อ)	
	ด้านอื่นๆ
๖	การจัดการความเสี่ยงด้านนักศึกษา (มีข้อมูลนักศึกษาที่มีผลการเรียนต่ำ มีความเสี่ยงที่จะออกกลางคัน หรือสำเร็จการศึกษาช้า ฯลฯ)
๗	ช่องทางการติดต่อสื่อสารระหว่างนักศึกษาและอาจารย์ที่ปรึกษา
๘	<u>บัณฑิตศึกษา</u> การกำหนดเวลาให้คำปรึกษาการเรียนในวิชาของอาจารย์ผู้สอนและการให้คำปรึกษาการทำวิทยานิพนธ์ที่เพียงพอ
กิจกรรมการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาและการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑	
๙	สถาบันจัดงบประมาณ ทรัพยากรที่เสริมการจัดบริการแก่นักศึกษาเพียงพอ และครอบคลุมทุกประเภทกิจกรรม
๑๐	บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมนักศึกษาต้องมีความรู้ความสามารถในการจัดกิจกรรมที่สนองความต้องการของนักศึกษา
๑๑	การจัดกิจกรรมนักศึกษาต้องส่งผลต่อการพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ของหลักสูตร
๑๒	การจัดกิจกรรมการพัฒนานักศึกษาครอบคลุมกิจกรรมการเสริมสร้างความยึดมั่นผูกพันกับความเป็นพลเมือง (civic engagement) กิจกรรมสันตนาการ ศิลปะและวัฒนธรรม ฯลฯ
๑๓	การจัดกิจกรรมการพัฒนานักศึกษาต้องช่วยเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ ๒๑ เช่น ICT literacy, scientific literacy, media literacy, health literacy, life skill, career skills
๑๔	การเปิดโอกาสให้นักศึกษามีอิสระในการจัดกิจกรรมนักศึกษาโดยการสนับสนุนของสถาบัน
๑๕	การสนับสนุนทุนการศึกษา ช่วยเหลือนักศึกษาที่มีโอกาสทางการศึกษาจำกัด
๑๖	หากมีการรับนักศึกษาที่มีวัตถุประสงค์พิเศษ เช่น นักกีฬา ต้องมีกลไกการดูแลนักศึกษาได้รับการพัฒนาให้ได้สาระความรู้ ทักษะ ที่สอดคล้องกับเป้าหมายการเรียนรู้ที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน
๑๗	การสร้างเครือข่ายระหว่างสถาบันภายในประเทศและต่างประเทศ มี Visiting Professors ที่มาช่วยสอนหรือให้ประสบการณ์แก่นักศึกษา และการส่งนักศึกษาไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในต่างประเทศ

แนวทางในการประเมินในตัวเองชี้ที่ ๓.๓

๑	อัตราการคงอยู่ของนักศึกษาในหลักสูตร
๒	อัตราการสำเร็จการศึกษาตามระยะเวลาของหลักสูตร
๓	ความพึงพอใจของนักศึกษาต่อหลักสูตรและการร้องเรียนของนักศึกษา
๔	<u>บัณฑิตศึกษา</u> นักศึกษามีความรู้ ทักษะการแสวงหาความรู้ การสร้างความรู้ด้วยตนเอง มีศักยภาพการวิจัยที่แสดงออกถึงการผลิตและเผยแพร่ความรู้จากกระบวนการวิจัยของตนเอง

แนวทางในการประเมินในตัวเองชี้ที่ ๔.๑

ระบบการรับอาจารย์ใหม่	
๑	การวางแผนระยะยาวด้านอัตรากำลังอาจารย์ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร
๒	การมีระบบการรับอาจารย์ใหม่ที่มีความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญ รวมทั้งมีการพัฒนาอาจารย์ที่มีอยู่เดิมอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้หลักสูตรมีความเข้มแข็ง อาจารย์ในหลักสูตรสามารถส่งเสริม

ระบบการรับอาจารย์ใหม่ (ต่อ)	
	การทำงานตามความชำนาญของแต่ละคนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
๓	อาจารย์ประจำหลักสูตรต้องมีวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และประสบการณ์ ในจำนวนที่ไม่ต่ำกว่าตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ.
ระบบการบริหารอาจารย์	
๔	สถาบันต้องมีการจัดสรร หรือจัดหางบประมาณในการพัฒนาอาจารย์ให้มีคุณวุฒิ ตำแหน่งทางวิชาการ ตามเป้าหมายที่กำหนด
๕	ผู้บริหารสถาบันหรือหน่วยงานที่ดูแลการบริหารจัดการหลักสูตรต้องมีการวางแผนระยะยาวด้านอัตรากำลังด้านอาจารย์ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานการอุดมศึกษา ต้องมีแผนการบริหารอาจารย์ประจำหลักสูตร โดยการมีส่วนร่วมของทีมบริหารระดับคณะ (คณะกรรมการประจำคณะ)
๖	สถาบันมีระบบและกลไกบริหารกำลังคนที่มีประสิทธิภาพ สามารถรักษาอาจารย์ที่มีศักยภาพให้คงอยู่กับสถาบัน ลดอัตราการลาออก หรือการย้ายงาน แผนบริหารหลักสูตรควรประกอบด้วย แผนอัตรากำลัง แผนการสรรหาและรับอาจารย์ใหม่ แผนธำรงรักษา แผนการหาตำแหน่งทดแทน กรณีลาไปศึกษาต่อ/เกษียณอายุ อื่นๆ ตามบริบท
๗	ในกรณีที่ปริมาณและคุณภาพอาจารย์ยังไม่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรกำหนด สถาบันต้องมีวิธีการบริหารจัดการเพื่อทรัพยากรบุคคลเพื่อทดแทนข้อจำกัดอย่างเป็นระบบ
๘	มีแผนบริหารความเสี่ยงด้านการบริหาร กรณีมีอาจารย์ส่วนเกิน กรณีมีอาจารย์ขาดแคลน กรณีมีอาจารย์สมดุลงบประมาณ เพื่อให้มีอาจารย์คงอยู่ และมีแผนบริหารความเสี่ยง ด้านจรรยาบรรณที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลนักศึกษา
๙	การกำหนดบทบาทหน้าที่และความรับผิดชอบของอาจารย์ประจำหลักสูตรอย่างชัดเจน
๑๐	การมอบหมายภาระหน้าที่ให้เหมาะสมกับคุณวุฒิ ความรู้ ความสามารถ และประสบการณ์
๑๑	ระบบการกำหนดภาระงานและแรงจูงใจในการสนับสนุนการจัดการเรียนการสอน
๑๒	ระเบียบที่โปร่งใสชัดเจนในการบริหารอาจารย์ประจำหลักสูตร
๑๓	ระบบในการเลิกจ้างและการเกษียณอายุอย่างชัดเจน
๑๔	ระบบการยกย่องและธำรงรักษาอย่างมีประสิทธิภาพ
ระบบการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์	
๑๕	สถาบันให้โอกาสอาจารย์ทุกคนได้พัฒนาตนเองให้มีคุณภาพมาตรฐานทางวิชาชีพอย่างต่อเนื่อง
๑๖	การจัดสรรงบประมาณในการพัฒนาศักยภาพอาจารย์ให้เป็นไปตามมาตรฐานและมีศักยภาพที่สูงขึ้น เพื่อส่งผลต่อคุณภาพของบัณฑิต
๑๗	การควบคุม กำกับ ส่งเสริมให้อาจารย์พัฒนาตนเองในการสร้างผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง
๑๘	การเสริมสร้างบรรยากาศทางวิชาการระหว่างอาจารย์ทั้งในและระหว่างหลักสูตร
๑๙	การส่งเสริมการทำวิจัยเพื่อพัฒนานักศึกษาของอาจารย์ (ประเมินจากจำนวนอาจารย์ที่มีการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน)
๒๐	การประเมินการสอนของอาจารย์ และนำผลมาใช้ในการส่งเสริมพัฒนาความสามารถด้านการสอนของอาจารย์
๒๑	อาจารย์อาวุโส หรืออาจารย์ที่มีเทคนิคการสอนดีเด่น มีการถ่ายทอดประสบการณ์สู่อาจารย์ในสาขา/หลักสูตร

ระบบการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ (ต่อ)	
๒๒	บัณฑิตศึกษา ให้ความสำคัญกับการจัดหาอาจารย์หรือพัฒนาอาจารย์ให้มีคุณสมบัติที่สูงกว่ากำลังคนในหลักสูตรปริญญาตรี โดยเฉพาะคุณสมบัติของอาจารย์ที่ต้องเน้นทักษะความสามารถด้านการวิจัย นอกเหนือจากความรู้ความสามารถด้านการสอน

แนวทางในการประเมินในตัวบ่งชี้ที่ ๔.๓

ผลที่เกิดกับอาจารย์	
๑	อัตราการคงอยู่ของอาจารย์ประจำหลักสูตร
๒	ความพึงพอใจของอาจารย์ประจำหลักสูตรต่อการบริหารจัดการหลักสูตร
๓	จำนวนอาจารย์เพียงพอในการจัดการเรียนการสอนตามมาตรฐานหลักสูตร

แนวทางในการประเมินในตัวบ่งชี้ที่ ๕.๑

สาระของรายวิชาในหลักสูตร	
๑	หลักสูตรมีการกำหนดสาระวิชาทางทฤษฎี และการปฏิบัติที่ช่วยสร้างโอกาสในการพัฒนาความรู้ ทักษะผ่านการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ
๒	เนื้อหาของหลักสูตรในแต่ละรายวิชามีการปรับปรุงให้ทันสมัยตลอดเวลา มีการเปิดวิชาใหม่ให้นักศึกษาได้เรียน
๓	หลักสูตรแสดงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่ชัดเจน ทันสมัย สอดคล้องกับความก้าวหน้าทางวิชาการและความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต
๔	คำอธิบายรายวิชามีเนื้อหาที่เหมาะสมกับชื่อวิชา จำนวนหน่วยกิต และมีเนื้อหาที่ครอบคลุมกว้างขวาง ครบถ้วนในสิ่งที่ควรเรียน มีความลึกในวิชาเอกหรือที่เป็นจุดเน้น มีความต่อเนื่องเชื่อมโยง สัมพันธ์กัน ระหว่างวิชา และมีการสังเคราะห์การเรียนรู้
๕	เนื้อหาที่กำหนดในรายวิชาไม่มีความซ้ำซ้อน กลุ่มรายวิชามีความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน เหมาะสมกับระดับการศึกษาของหลักสูตร
๖	ผลลัพธ์การเรียนรู้ของผู้เรียนตรงกับผลลัพธ์การเรียนรู้ที่กำหนดในรายวิชาและหลักสูตร
๗	การจัดการเรียนการสอนครอบคลุมสาระเนื้อหาที่กำหนดในคำอธิบายรายวิชาครบถ้วน
๘	การเปิดรายวิชามีลำดับก่อนหลังที่เหมาะสม เอื้อให้นักศึกษามีพื้นฐานความรู้ในการเรียนวิชาต่อยอด
๙	การเปิดรายวิชาเป็นไปตามข้อกำหนดของหลักสูตรเพื่อให้นักศึกษาสำเร็จได้ทันตามเวลาที่กำหนดในหลักสูตร
๑๐	การเปิดรายวิชาเลือกสนองความต้องการของนักศึกษา ทันสมัย และเป็นที่ต้องการของตลาดแรงงาน
๑๑	การจัดรายวิชาในหลักสูตรแก่นักศึกษาที่เรียนในสถาบันหรือนอกสถาบัน การศึกษาปกติ หรือ การศึกษาทางไกล มีการควบคุมให้นักศึกษาได้เนื้อหาสาระ เป้าหมายการเรียนรู้ วิธีการจัดการเรียน การสอน การประเมินที่เป็นมาตรฐานเดียวกัน
ปริญญาตรี (ประเด็นเพิ่มเติม)	
๑๒	การจัดรายวิชาเน้นเนื้อหาความรู้และทฤษฎี การปฏิบัติในเนื้อหาสาระของสาขาวิชาที่เป็นจุดเน้น วิชา การศึกษาทั่วไปที่สร้างความเป็นมนุษย์ที่เตรียมนักศึกษาออกสู่โลกแห่งการดำรงชีวิต
๑๓	หากมีการโอนหน่วยกิต ต้องให้ความสำคัญกับการเทียบวิทยารับโอนที่ต้องมีการเรียนในเนื้อหาสาระที่

ปริญญาตรี (ประเด็นเพิ่มเติม)	
	กำหนดในรายวิชาของหลักสูตรอย่างครอบคลุม ครบถ้วน
บัณฑิตศึกษา (ประเด็นเพิ่มเติม)	
๑๔	เนื้อหาสาระของรายวิชาเน้นความรู้ ทฤษฎีในสาขาที่เกี่ยวข้องที่มีความที่ซับซ้อน มีจุดเน้น
๑๕	การควบคุมกำกับหัวข้อวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ที่อนุมัติเป็นประเด็นวิจัยร่วมสมัย/สนองความต้องการของสังคม
๑๖	หัวข้อวิทยานิพนธ์เป็นประเด็นวิจัยที่เหมาะสมกับปรัชญา วิสัยทัศน์ของหลักสูตร และสอดคล้องกับระดับของหลักสูตร
๑๗	หัวข้อวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาเอก มีความซับซ้อนและลึกซึ้งและให้องค์ความรู้ใหม่มากกว่าระดับปริญญาโท

แนวทางในการประเมินในตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒

การวางระบบผู้สอน	
๑	ผู้สอนมีคุณสมบัติเหมาะสมกับรายวิชาที่สอน มีความรู้และความชำนาญในเนื้อหาวิชาที่สอน (คำนึงถึงสาขาวิชา ประสบการณ์ทำงาน ผลงานวิชาการของผู้สอน)
๒	หลักสูตรกำหนดผู้สอนให้นักศึกษาได้เรียนจากผู้สอนที่มีความชำนาญหลากหลาย เพื่อให้มีโอกาสได้รับการพัฒนามุมมองหรือความคิดจากผู้สอนหลากหลายความรู้และประสบการณ์ (ในแต่ละหลักสูตร นักศึกษาควรได้เรียนกับอาจารย์ผู้สอนคนเดิมไม่เกิน ๓ วิชา)
๓	มีการกำกับมาตรฐานการทำประมวลการสอน (มคอ.๓ และ มคอ.๔) ของอาจารย์ให้ทันสมัยในด้านเนื้อหา กิจกรรมการเรียน การวัดและประเมินผลเหมาะสม
๔	การกำกับให้อาจารย์ทุกคนต้องมีการทำประมวลการสอนรายวิชา (มคอ.๓ และ มคอ.๔) ทุกรายวิชา แจกนักศึกษา และมีการกำกับให้ดำเนินการสอนตามประมวลการสอนรายวิชา
๕	นักศึกษาที่เรียนในและนอกสถาบัน หรือระบบปกติ/ระบบทางไกล ต้องได้รับการสอนจากอาจารย์ที่มีคุณสมบัติที่คุณภาพมาตรฐานเดียวกัน มีโอกาสที่จะมีปฏิสัมพันธ์กับอาจารย์ผู้สอน/อาจารย์ที่ปรึกษาเท่าเทียมกัน
๖	หากมีการกำหนดให้มี TA, RA ช่วยสอน ต้องได้รับการฝึกอบรม การให้คำแนะนำ และการปรับปรุงพัฒนาให้มีความสามารถในการปฏิบัติงานช่วยเหลือนักศึกษาอย่างเหมาะสม
บัณฑิตศึกษา (ประเด็นเพิ่มเติม)	
๗	หลักสูตรต้องมีอาจารย์เต็มเวลาในปริมาณที่เพียงพอ มีคุณสมบัติด้านความรู้ ประสบการณ์ เวลาในการให้คำปรึกษาและการพัฒนานักศึกษา
๘	การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ คำนึงถึงคุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาที่เหมาะสมกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ที่อนุมัติ โดยเฉพาะความรู้และความเชี่ยวชาญในหัวข้อวิจัยที่จะควบคุมการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษา และเหมาะสมกับลักษณะของนักศึกษา
๙	มีการควบคุมกำกับจำนวนนักศึกษาต่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่ สกอ. กำหนด
๑๐	มีการกำกับให้อาจารย์พิเศษที่มาทำหน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษามีการผลิตผลงานวิชาการอย่างต่อเนื่อง

กระบวนการเรียนการสอน	
๑๑	การควบคุมการจัดการเรียนการสอนในวิชาที่มีหลายกลุ่มเรียนให้ได้มาตรฐานเดียวกัน
๑๒	การส่งเสริมให้อาจารย์ใช้วิธีการสอนใหม่ๆ ที่พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักศึกษา
๑๓	การจัดการเรียนการสอนที่หลากหลาย เน้นทฤษฎีและการปฏิบัติ การเรียนรู้จากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก/ผู้ประกอบการ การศึกษาดูงาน ฯลฯ
๑๔	การจัดกิจกรรมการเตรียมความพร้อมทางการเรียนแก่นักศึกษา (เช่น ความรู้พื้นฐานที่จำเป็นต้องมีก่อนเข้าโปรแกรม ภาษาอังกฤษ ฯลฯ)
๑๕	การจัดกิจกรรมการพัฒนาและเพิ่มศักยภาพนักศึกษาระหว่างเรียนเพื่อเพิ่มประสบการณ์การเรียนรู้/การทำงาน/การประกอบอาชีพ
๑๖	การส่งเสริมความสามารถพิเศษ คุณลักษณะที่เอื้อต่อการทำงาน (ความรับผิดชอบ ทักษะการสื่อสาร การพูด ฟัง อ่าน เขียน ทักษะ ICT ทักษะการแก้ปัญหา ฯลฯ) ด้วยวิธีการหลายช่องทาง เช่น การส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยเทคโนโลยีสื่อสาร (เครือข่ายทางสังคม online learning)
๑๗	การเตรียมความพร้อมด้านการทำงาน/การประกอบอาชีพ (กลไกการช่วยเหลือด้านการหางานทำ/การเผยแพร่ผลงาน)
๑๘	การสอนแบบเน้นการปฏิบัติ การเรียนรู้จากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก/ผู้ประกอบการ การศึกษาดูงาน
๑๙	มีการควบคุมมาตรฐานของแหล่งฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
๒๐	การใช้สื่อเทคโนโลยีเพื่อส่งเสริมความรู้และทักษะการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพเช่น online learning
๒๑	การส่งเสริมการทำวิจัยเพื่อพัฒนานักศึกษาของอาจารย์ (ประเมินจากจำนวนอาจารย์ที่มีการทำวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน)
๒๒	มีการประเมินการสอนของอาจารย์ และนำผลมาใช้ในการส่งเสริมพัฒนาความสามารถด้านการสอนของอาจารย์
๒๓	อาจารย์อาวุโส หรืออาจารย์ที่มีเทคนิคการสอนดีเด่น มีการถ่ายทอดประสบการณ์สู่อาจารย์ในสาขา/หลักสูตร
๒๔	การควบคุมกำกับกระบวนการจัดการเรียนการสอนและการประเมินนักศึกษา
ปริญญานิเทศ (ประเด็นเพิ่มเติม)	
๒๕	การนำกระบวนการบริการทางวิชาการเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนและส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา
๒๖	การนำกระบวนการวิจัยมาใช้ในการเรียนการสอนและส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา
	การสอดแทรกศิลปะและวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ในกระบวนการเรียนการสอนและส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักศึกษา
๒๗	การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาโครงการ (senior project) เหมาะสมกับประเด็นที่นักศึกษาสนใจ (ถ้ามี)
๒๘	ระบบการกำกับติดตามความก้าวหน้าในการทำโครงการ (senior project) ของอาจารย์ที่ปรึกษา (ถ้ามี)
๒๙	มีระบบการคัดเลือกสถานประกอบการที่จะให้นักศึกษาเข้าไปปฏิบัติงานสหกิจศึกษา
๓๐	มีระบบการติดตามและการประเมินผลการปฏิบัติงานของนักศึกษาสหกิจศึกษา โดยมีส่วนร่วมของสถานศึกษาและสถานประกอบการ

บัณฑิตศึกษา (ประเด็นเพิ่มเติม)	
๓๑	การส่งเสริมให้อาจารย์ใช้วิธีการสอนใหม่ ๆ ที่พัฒนาทักษะการเรียนรู้ของนักศึกษา โดยเฉพาะการสอนที่เน้นปัญหาเป็นฐาน การสอนโดยใช้การวิจัยเป็นฐาน
๓๒	มีระบบกำกับการทำงานของอาจารย์ผู้สอนที่เอื้อประโยชน์ต่อนักศึกษาเต็มที่ ให้ความสำคัญกับพฤติกรรมการทำงานของอาจารย์ในการให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาตามจรรยาบรรณของอาจารย์
๓๓	มีระบบการกำกับติดตามความก้าวหน้าในการทำวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ของนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาสำเร็จการศึกษาได้ทันตามระยะเวลาที่กำหนด
๓๔	หัวข้องานวิจัยของนักศึกษาสอดคล้องหรือสัมพันธ์กับความเชี่ยวชาญของอาจารย์ที่ปรึกษา
๓๕	มีระบบและมีการติดตามความก้าวหน้าของการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาแต่ละคนอย่างน้อยหนึ่ง ครั้งต่อภาคการศึกษา
๓๖	มีฐานข้อมูลงานวิจัยออนไลน์ที่เกี่ยวข้องและนักศึกษาสามารถเข้าใช้งานได้อย่างสะดวก
๓๗	มีการให้ความรู้และระดับชั้นความสำคัญในการตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานวิจัยในวารสารวิชาการตาม ฐานข้อมูลที่ สกอ. รับรอง และการจดสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตร
๓๘	มีการให้ความรู้เกี่ยวกับจรรยาบรรณนักวิจัย ปัญหาการคัดลอกผลงานวิจัย และปัญหาของวารสารที่ไม่มี คุณภาพ
๓๙	การชี้แนะแหล่งทุนสนับสนุนการทำวิทยานิพนธ์และส่งเสริมให้นักศึกษาจัดทำข้อเสนอโครงการที่มี โอกาสได้รับทุนสนับสนุน
๔๐	การสร้างเครือข่ายระหว่างสถาบันภายในประเทศและต่างประเทศ มี Visiting Professors ที่มาช่วย สอนหรือให้ประสบการณ์แก่นักศึกษา และการส่งนักศึกษาไปแลกเปลี่ยนเรียนรู้ในต่างประเทศ

แนวทางในการประเมินในตัวบ่งชี้ที่ ๕.๓

๑	การกำหนดเกณฑ์การประเมินให้นักศึกษามีส่วนร่วม
๒	นำหนักขององค์ประกอบในการประเมินสอดคล้องกับจุดเน้นของรายวิชา (วิชาทฤษฎี ปฏิบัติ สัมมนา ฯลฯ)
๓	การประเมินผลการเรียนรู้ของโดยใช้การประเมินตามสภาพจริง (เครื่องมือประเมินมีความหลากหลาย เช่น ข้อสอบปรนัย อัตนัย การบ้าน รายงานที่มอบหมาย การสอบปากเปล่า การสังเกตพฤติกรรม นักศึกษา การวัดทักษะการปฏิบัติงาน ฯลฯ เครื่องมือประเมินสะท้อนสภาพการปฏิบัติงานจริงในการ ประกอบอาชีพ
๔	การกำกับให้มีการพัฒนาและตรวจสอบเครื่องมือประเมินนักศึกษาที่เหมาะสมกับวิชาและผลลัพธ์การ เรียนรู้
๕	การวิเคราะห์/ตรวจสอบคุณภาพ/ปรับปรุงพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินคุณภาพนักศึกษา (มี การวิพากษ์ข้อสอบ ปรับปรุงข้อสอบ สร้างข้อสอบใหม่ๆ เสมอ มีคลังข้อสอบ ข้อสอบหรือเครื่องมือ ประเมินสามารถวัดความรู้และการคิดขั้นสูงได้ เครื่องมือประเมินสะท้อนความสามารถในการ ปฏิบัติงานได้จริงในโลกแห่งการทำงาน)
๖	การควบคุมการประเมินผลการเรียนในรายวิชาที่มีหลายกลุ่มเรียนให้ได้มาตรฐานเดียวกัน
๗	การตัดเกรดและแจ้งให้นักศึกษารับรู้ชัดเจน (กำหนดเกณฑ์การประเมิน/การตัดเกรดชัดเจน สอดคล้องกับที่เกณฑ์ที่นักศึกษามีส่วนร่วม หรือรับรู้ร่วมกันตั้งแต่แรก มีข้อมูลหลักฐานหรือที่มาของ คะแนนที่ใช้ในการการตัดเกรดชัดเจน การกระจายของเกรด สะท้อนความสามารถที่แท้จริงของ

	นักศึกษาและลักษณะของรายวิชา)
๘	การส่งเสริมการสอบ exit exam ตามมาตรฐาน TQF
๙	การประเมินการจัดการเรียนการสอน การประเมินหลักสูตรตามรายละเอียดใน มคอ.๖ มคอ.๖ และ มคอ.๗
บัณฑิตศึกษา (ประเด็นเพิ่มเติม)	
๑๐	การกำหนดเกณฑ์การประเมินชัดเจน มีตัวบ่งชี้คุณภาพของรายงานวิทยานิพนธ์และการสอบป้องกันชัดเจน
๑๑	ข้อมูลที่รองรับการประเมินที่มาโปร่งใส ตรวจสอบ และสะท้อนระดับคุณภาพของวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ได้
๑๒	วิทยานิพนธ์ที่มีคุณภาพระดับดีมาก มีประเด็นวิจัยที่สะท้อนความคิดริเริ่ม ร่วมสมัย มีการออกแบบการวิจัยที่เหมาะสม เป็นตัวอย่างของผลงานที่มีคุณภาพ มีการเผยแพร่ในรูปแบบ/วารสารซึ่งเป็นที่ยอมรับในสาขาวิชาชีพหรือรับรองโดย สกอ.

แนวทางในการประเมินในตัวบ่งชี้ที่ ๖.๑

ความเหมาะสมและเพียงพอของสิ่งสนับสนุนทางกายภาพและทรัพยากรการเรียนรู้	
๑	การเตรียมความพร้อมทางกายภาพ (ห้องเรียนห้องปฏิบัติการสภาพแวดล้อมด้านการเรียนรู้)
๒	การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก และสิ่งสนับสนุนทางการศึกษา เช่น ห้องสมุด ฐานข้อมูลทรัพยากรการเรียนรู้ วารสารวิชาการเพื่อการสืบค้น ฯลฯ เพียงพอ ทันสมัย
๓	การจัดพื้นที่/สถานที่สำหรับนักศึกษาและอาจารย์ได้พบปะ สังสรรค์ แลกเปลี่ยนสนทนาหรือทำงานร่วมกัน
๔	มีบริการคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ตความเร็วสูง
๕	สำหรับการเรียนการสอนทางไกล ระบบการเรียนรู้แบบทางไกลมีประสิทธิภาพ อาจารย์และนักศึกษาสามารถติดต่อสื่อสารได้ใกล้ชิด
บัณฑิตศึกษา (ประเด็นเพิ่มเติม)	
๖	การเปิดสอนหลักสูตรบัณฑิตศึกษาควรดำเนินการต่อเมื่อสถาบันมีความพร้อมและกำหนดความคาดหวังสูงกว่าข้อกำหนดในหลักสูตรปริญญาตรีที่เป็นสาขาเดียวกัน ทรัพยากรการเรียนรู้และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ โดยเฉพาะแหล่งข้อมูลสารสนเทศเพื่อการสืบค้นและการเรียนรู้ต้องมีมากกว่าข้อกำหนดที่พึงมีของหลักสูตรปริญญาตรี
๗	มีการจัดสรรงบประมาณให้นักศึกษาเพื่อทำวิจัย
๘	มีห้องทำงานวิจัย (ซึ่งไม่ใช่ห้องเรียน) เพื่อให้นักศึกษาเข้าใช้ได้สะดวกในการทำวิจัย
๙	มีอุปกรณ์และเครื่องมือพื้นฐานที่จำเป็นและเหมาะสมในการทำวิจัย
ความพึงพอใจของอาจารย์และนักศึกษาต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	

แนวทางการวิเคราะห์และสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน

การสรุปผลการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

ระดับหลักสูตร มีองค์ประกอบในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ๖ องค์ประกอบ ได้แก่

องค์ประกอบที่ ๑ การกำกับมาตรฐาน

องค์ประกอบที่ ๒ บัณฑิต

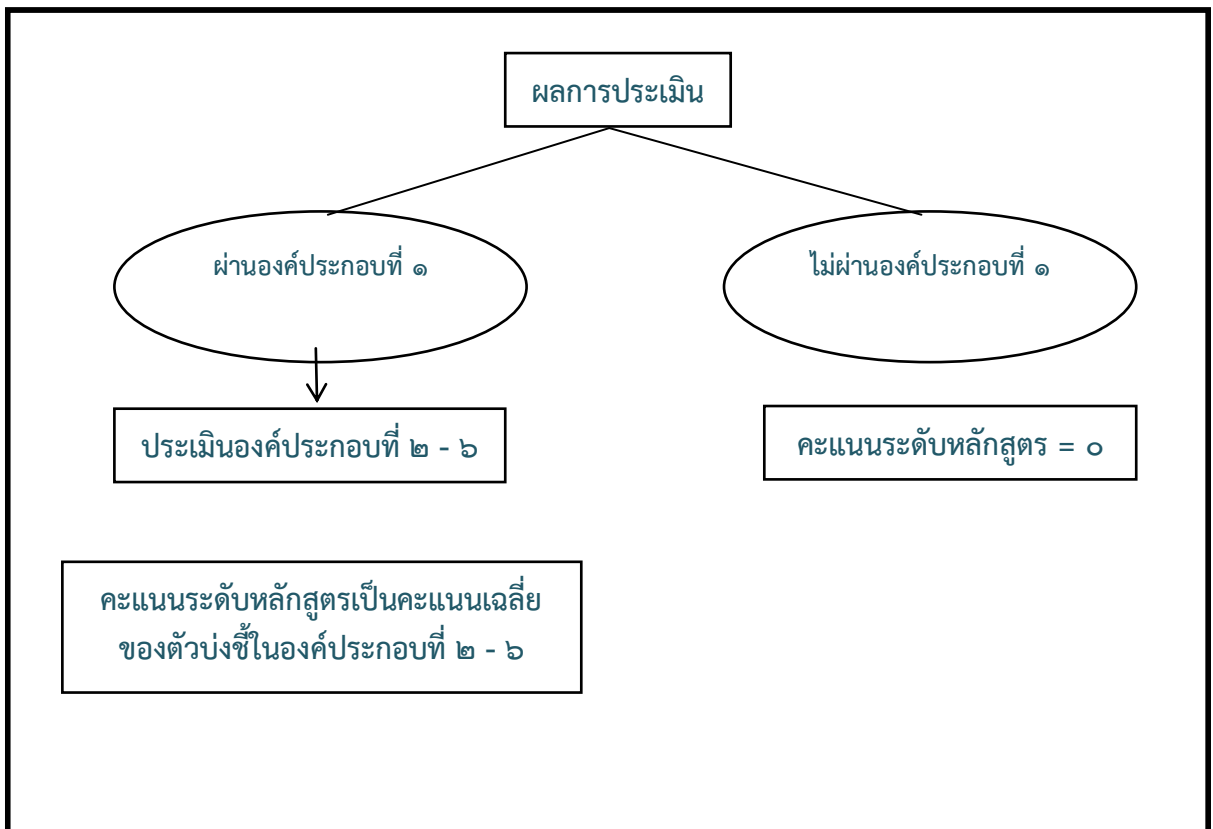
องค์ประกอบที่ ๓ นักศึกษา

องค์ประกอบที่ ๔ อาจารย์

องค์ประกอบที่ ๕ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

องค์ประกอบที่ ๖ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐานเป็นองค์ประกอบที่ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ และเกณฑ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง มี ๑ ตัวบ่งชี้ จำนวนเกณฑ์ขึ้นอยู่กับระดับปริญญา หากผลการดำเนินงานไม่เป็นไปตามเกณฑ์ใดเกณฑ์หนึ่งถือว่าหลักสูตรนั้น “ไม่ได้มาตรฐาน” และมีค่าคะแนนเป็น “ศูนย์” หากหลักสูตรนั้นมีผลการดำเนินงานผ่านทุกเกณฑ์ถือว่าเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด และจะมีการประเมินคะแนนคุณภาพของหลักสูตรในองค์ประกอบที่ ๒ - ๖ ดังแสดงตามภาพต่อไปนี้

คะแนนเฉลี่ย =	คะแนนรวมของตัวบ่งชี้ ๑๓ ตัวบ่งชี้
	๑๓

ซึ่งการแปลผลจะเป็นการอธิบายว่า

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐

หมายถึง หลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน

คะแนนระดับหลักสูตร = ๐.๐๑ - ๕.๐๐

หมายถึง หลักสูตรเป็นไปตามมาตรฐาน และมีระดับคุณภาพตามคะแนนที่ได้ ดังนี้

คะแนน	ระดับคุณภาพ
๐.๐๑ - ๒.๐๐	น้อย
๒.๐๑ - ๓.๐๐	ปานกลาง
๓.๐๑ - ๔.๐๐	ดี
๔.๐๑ - ๕.๐๐	ดีมาก

แม้ว่าหลักสูตรไม่ผ่านองค์ประกอบที่ ๑ (การกำหนดมาตรฐาน) ผู้รับผิดชอบหลักสูตร / คณะ / สถาบัน ต้องประเมินตัวบ่งชี้ขององค์ประกอบที่ ๒ ถึงองค์ประกอบที่ ๖ ด้วย เพื่อให้ทราบระดับการพัฒนาของหลักสูตรตนเอง โดยการวิเคราะห์ในรายละเอียดของปัจจัยนำเข้า กระบวนการ ผลลัพธ์ และรายองค์ประกอบ โดยไม่ต้องรายงานระดับคะแนนเฉลี่ย เพื่อเป็นการวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพในองค์ประกอบที่ ๒ ถึง องค์ประกอบที่ ๖ เกี่ยวกับจุดเด่น และโอกาสในการพัฒนา เพื่อยกระดับคุณภาพของหลักสูตรต่อไป แสดงดังตารางต่อไปนี้

ตารางการวิเคราะห์คุณภาพการศึกษาภายในระดับหลักสูตร

องค์ประกอบที่	คะแนนผ่าน	จำนวนตัวบ่งชี้	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	ผลการประเมิน	
							๐.๐๑ - ๒.๐๐ ระดับคุณภาพน้อย ๑.๐๑ - ๓.๐๐ ระดับคุณภาพปานกลาง ๓.๐๑ - ๔.๐๐ ระดับคุณภาพดี ๔.๐๑ - ๕.๐๐ ระดับคุณภาพดีมาก	
๑			ไม่ผ่านการประเมิน					หลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน
๒	คะแนนเฉลี่ยของทุกตัวบ่งชี้ในองค์ประกอบที่ ๒ - ๖	๒	-	-	๒.๑ , ๒.๒			
๓		๓	๓.๑ , ๓.๒ , ๓.๓	-				
๔		๓	๔.๑ , ๔.๒ , ๔.๓	-				
๕		๔	๕.๑	๕.๒ , ๕.๓ , ๕.๔				
๖		๑	-	๖.๑				
รวม		๑๓	๗	๔	๒			
ผลการประเมิน								

หมายเหตุ ในประเด็นตัวบ่งชี้ที่ ๓.๓ และ ๔.๓ เป็นผลลัพธ์ของกระบวนการย่อย

ตัวอย่างรายงานผลการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดที่ควรพัฒนา

องค์ประกอบที่ ๒-องค์ประกอบที่ ๖

จุดเด่น
๑.
๒.
จุดที่ควรพัฒนา
๑.
๒.

๒. ระดับคณะ

การประเมินระดับคณะจะสะท้อนผลการดำเนินงานของผู้บริหารคณะใน ๔ พันธกิจ รวมทั้งระบบการบริหารจัดการของคณะด้วย โดยแสดงเป็นค่าเฉลี่ยในแต่ละพันธกิจ นอกจากนั้นมีการวิเคราะห์แยกเป็นปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์ด้วย เพื่อให้ผู้บริหารคณะได้นำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนา ดังตารางต่อไปนี้

ตารางการวิเคราะห์คุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ

องค์ประกอบคุณภาพ	จำนวนตัวบ่งชี้	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	ผลการประเมิน
						๐.๐๐- ๑.๕๐ การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน ๑.๕๑- ๒.๕๐ การดำเนินการต้องปรับปรุง ๒.๕๑- ๓.๕๐ การดำเนินงานระดับพอใช้ ๓.๕๑- ๔.๕๐ การดำเนินงานระดับดี ๔.๕๑- ๕.๐๐ การดำเนินงานระดับดีมาก
๑	๖	๑.๒,๑.๓,๑.๔,	๑.๕,๑.๖	๑.๑		
๒	๓	๒.๒	๒.๑	๒.๓		
๓	๑		๓.๑			
๔	๑		๔.๑			
๕	๒		๕.๑ ๕.๒			
รวม	๑๓	๔	๗	๒		
ผลการประเมิน						

*ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับหลักสูตรทุกหลักสูตร

คณะควรวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับจุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนาในแต่ละองค์ประกอบด้วย ตัวอย่างรายงานผลการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดที่ควรพัฒนา

องค์ประกอบที่ ๑ - องค์ประกอบที่ ๕

จุดเด่น
๑.
๒.
จุดที่ควรพัฒนา
๑.
๒.

๓. ระดับสถาบัน

การประเมินระดับสถาบันจะสะท้อนผลการดำเนินงานของผู้บริหารคณะใน ๔ พันธกิจ รวมทั้งระบบการบริหารจัดการของสถาบันด้วย โดยแสดงเป็นค่าเฉลี่ยในแต่ละพันธกิจ นอกจากนี้ยังมีการวิเคราะห์แยกเป็นปัจจัยนำเข้า กระบวนการ และผลลัพธ์ด้วย เพื่อให้ผู้บริหารสถาบันได้นำไปใช้เป็นข้อมูลในการปรับปรุงพัฒนา ดังตารางต่อไปนี้

ตารางการวิเคราะห์คุณภาพการศึกษาภายในระดับสถาบัน

องค์ประกอบคุณภาพ	จำนวนตัวบ่งชี้	I	P	O	คะแนนเฉลี่ย	ผลการประเมิน
						๐.๐๐- ๑.๕๐ การดำเนินงานต้องปรับปรุงเร่งด่วน ๑.๕๑- ๒.๕๐ การดำเนินการต้องปรับปรุง ๒.๕๑- ๓.๕๐ การดำเนินงานระดับพอใช้ ๓.๕๑- ๔.๕๐ การดำเนินงานระดับดี ๔.๕๑- ๕.๐๐ การดำเนินงานระดับดีมาก
๑	๕	๑.๒,๑.๓	๑.๔,๑.๕	๑.๑		
๒	๓	๒.๒	๒.๑	๒.๓		
๓	๑		๓.๑			
๔	๑		๔.๑			
๕	๓		๕.๑ ๕.๓	๕.๒		
รวม	๑๓	๓	๗	๓		
ผลการประเมิน						

ตัวบ่งชี้ที่ ๑.๑ เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับหลักสูตรของทุกหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ ๕.๒ เป็นค่าคะแนนเฉลี่ยของผลการประเมินระดับคณะทุกคณะ

สถาบันควรวิเคราะห์ในเชิงคุณภาพเกี่ยวกับจุดเด่น และจุดที่ควรพัฒนาในแต่ละองค์ประกอบด้วย ตัวอย่างรายงานผลการวิเคราะห์จุดเด่นและจุดที่ควรพัฒนา

องค์ประกอบที่ ๑ - องค์ประกอบที่ ๕

จุดเด่น
๑.
๒.
จุดที่ควรพัฒนา
๑.
๒.

ส่วนที่

มาตรฐานและตัวบ่งชี้ของการ
พิจารณาการรับรอง
สถาบันการศึกษาวิชาการ
พยาบาลและการผดุงครรภ์

๒

มาตรฐานและตัวบ่งชี้ของการพิจารณาการรับรอง
สถาบันการศึกษาระดับปริญญาตรีและการผดุงครรภ์ที่มีผู้สำเร็จการศึกษาแล้ว
(๘ มาตรฐาน ๒๙ ตัวบ่งชี้)

ในการรับรองสถาบันฯจะรับรองตามมาตรฐานที่กำหนด ๘ มาตรฐาน ตัวบ่งชี้ทั้งหมด ๒๙ ตัวบ่งชี้ ส่วนในเกณฑ์

การให้คะแนนจะพิจารณาตัวบ่งชี้เป็น ๒ กลุ่ม ประกอบด้วย ตัวบ่งชี้ประเภทสำคัญ ๑๐ ตัวบ่งชี้และตัวบ่งชี้ประเภททั่วไป ๑๙ ตัวบ่งชี้ ตัวบ่งชี้สำคัญมีคะแนนรวม ๑๒๐ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๗๐ ของคะแนนประเมิน และตัวบ่งชี้ทั่วไปมีคะแนน รวม ๑๒๐ คะแนน คิดเป็นร้อยละ ๓๐ ของคะแนนประเมิน

มาตรฐานและตัวบ่งชี้ในภาพรวม

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ประเภทตัวบ่งชี้
ด้านองค์กรและการบริหารองค์กร	ตัวบ่งชี้ที่ ๑ การบริหารองค์กร	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒ คุณสมบัติผู้บริหารสถาบันการศึกษาระดับปริญญาตรี	สำคัญ
	ตัวบ่งชี้ที่ ๓ ระบบบริหารความเสี่ยง	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๔ ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารและการตัดสินใจ	สำคัญ
ด้านอาจารย์	ตัวบ่งชี้ที่ ๕ คุณสมบัติอาจารย์พยาบาลประจำ	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๖ คุณวุฒิอาจารย์พยาบาลประจำ	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๗ อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า	สำคัญ
	ตัวบ่งชี้ที่ ๘ ภาระงานสอนของอาจารย์พยาบาลประจำ	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๙ การพัฒนาอาจารย์	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๐ การประเมินผลการสอนของอาจารย์	ทั่วไป
ด้านหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอนและผลการเรียนรู้ของนักศึกษา	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๑ การบริหารหลักสูตร	สำคัญ
	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๒ ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิตใหม่ต่อคุณภาพหลักสูตร	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๓ แผนการสอนรายวิชาในหมวดวิชาชีพ	สำคัญ
ด้านนิสิต/นักศึกษาและการพัฒนา	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๔ การพัฒนานักศึกษา	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๕ ระบบการดูแลและให้คำปรึกษานักศึกษา	ทั่วไป

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	ประเภทตัวบ่งชี้
ด้านแหล่งฝึกปฏิบัติการพยาบาล	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๖ แหล่งฝึกปฏิบัติการพยาบาล	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๗ อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษาในการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ	สำคัญ
ด้านการประเมินและผลลัพธ์ของหลักสูตร	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๘ ร้อยละของผู้สอบความรู้ข้อขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ผ่านครั้งแรก	สำคัญ
	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๙ ผลการประเมินการเรียนรู้ตามมาตรฐาน ๖ ด้านของบัณฑิตโดยผู้ใช้บัณฑิต	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๐ ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษา	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๑ การประเมินคุณภาพภายในของสถาบันการศึกษา	สำคัญ
ด้านการวิจัยและการบริการวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๒ ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่ออาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมด	สำคัญ
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๓ ผลงานวิชาการ	สำคัญ
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๔ การบริการวิชาการ	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๕ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือ ภูมิปัญญาไทย	ทั่วไป
ด้านการจัดหาบุคลากรและการสนับสนุนด้านทรัพยากรทางการศึกษา	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๖ บุคลากรสายสนับสนุน	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๗ การจัดการทรัพยากรการศึกษา	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๘ ห้องปฏิบัติการพยาบาล	ทั่วไป
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๙ หนังสือ ตำรา วารสารวิชาชีพและระบบสืบค้น	ทั่วไป

คะแนนตัวบ่งชี้สำคัญและตัวบ่งชี้ทั่วไป

๑. ตัวบ่งชี้สำคัญ ๑๒๐ คะแนน (ค่าน้ำหนักคะแนนร้อยละ ๗๐)

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	คะแนน
ด้านองค์กรและการบริหารองค์กร	ตัวบ่งชี้ที่ ๒ คุณสมบัติผู้บริหารสถาบันการศึกษาพยาบาล	๑๐
	ตัวบ่งชี้ที่ ๔ ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารและการตัดสินใจ	๑๐
ด้านอาจารย์	ตัวบ่งชี้ที่ ๗ อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า	๑๐
ด้านหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอน และผลการเรียนรู้ของนักศึกษา	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๑ การบริหารหลักสูตร	๑๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๓ แผนการสอนรายวิชาในหมวดวิชาชีพ	๑๐

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	คะแนน
ด้านแหล่งฝึกปฏิบัติการพยาบาล	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๗ อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษาในการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ	๑๕
ด้านการประเมินและผลลัพธ์ของหลักสูตร	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๘ ร้อยละของผู้สอบความรู้ข้อขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ผ่านครั้งแรก	๑๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๑ การประเมินคุณภาพภายในของสถาบันการศึกษา	๑๐
ด้านการวิจัยและการบริการวิชาการแก่สังคมและการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๒ ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่ออาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมด	๑๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๓ ผลงานวิชาการ	๑๐
	รวม	๑๒๐
	น้ำหนักคะแนน	๗๐%

๒. ตัวบ่งชี้ทั่วไป ๑๒๐ คะแนน (ค่าน้ำหนักคะแนนร้อยละ ๓๐)

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	คะแนน
ด้านองค์กรและการบริหารองค์กร	ตัวบ่งชี้ที่ ๑ การบริหารองค์กร	๑๐
	ตัวบ่งชี้ที่ ๓ ระบบบริหารความเสี่ยง	๕
ด้านอาจารย์	ตัวบ่งชี้ที่ ๕ คุณสมบัติอาจารย์พยาบาลประจำ	๑๐
	ตัวบ่งชี้ที่ ๖ คุณสมบัติอาจารย์พยาบาลประจำ	๑๐
	ตัวบ่งชี้ที่ ๘ ภาระงานสอนของอาจารย์พยาบาลประจำ	๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๙ การพัฒนาอาจารย์	๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๐ การประเมินผลการสอนของอาจารย์	๕
ด้านหลักสูตร และการจัดการเรียนการสอนและผลการเรียนรู้ของนักศึกษา	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๒ ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิตใหม่ต่อคุณภาพหลักสูตร	๕
ด้านนิสิต/นักศึกษาและการพัฒนา	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๔ การพัฒนานักศึกษา	๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๕ ระบบการดูแลและให้คำปรึกษานักศึกษา	๕
ด้านแหล่งฝึกปฏิบัติการพยาบาล	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๖ แหล่งฝึกปฏิบัติการพยาบาล	๕
ด้านการประเมินและผลลัพธ์ของหลักสูตร	ตัวบ่งชี้ที่ ๑๙ ผลการประเมินการเรียนรู้ตามมาตรฐาน ๖ ด้านของบัณฑิตโดยผู้ใช้บัณฑิต	๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๐ ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษา	๕

มาตรฐาน	ตัวบ่งชี้	คะแนน
ด้านการวิจัยและการบริการวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๔ การบริการวิชาการ	๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๕ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และ/หรือ ภูมิปัญญาไทย	๕
ด้านการจัดหาบุคลากร และการสนับสนุนทรัพยากรทางการศึกษา	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๖ บุคลากรสายสนับสนุน	๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๗ การจัดการทรัพยากรการศึกษา	๕
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๘ ห้องปฏิบัติการพยาบาล	๑๐
	ตัวบ่งชี้ที่ ๒๙ หนังสือ ตำรา วารสารวิชาชีพและระบบสืบค้น	๑๐
	รวม	๑๒๐
	น้ำหนักคะแนน	๓๐%

คะแนนรวมของการประเมิน = คะแนนจากเกณฑ์สำคัญ + คะแนนจากเกณฑ์ทั่วไป

ระยะเวลาการรับรองสถาบันฯ ขึ้นกับคะแนนรวมของตัวบ่งชี้ทั้ง ๒ ประเภท โดยสถาบันฯ จะได้รับการรับรองเมื่อได้คะแนน รวมตั้งแต่ร้อยละ ๕๑ ขึ้นไป ระยะเวลาการรับรองตั้งแต่ ๑-๕ ปี ดังแสดงในตาราง

คะแนนรวม	ระยะเวลาการรับรอง
๙๑% - ๑๐๐%	๕ ปีการศึกษา
๘๑% - ๙๐%	๔ ปีการศึกษา
๗๑% - ๘๐%	๓ ปีการศึกษา
๖๑% - ๗๐%	๒ ปีการศึกษา
๕๑% - ๖๐%	๑ ปีการศึกษา
น้อยกว่า ๕๑%	ไม่รับรอง

รายละเอียดตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมิน

ตัวบ่งชี้ที่ ๑ การบริหารองค์กร

คำอธิบาย

การบริหารองค์กร หมายถึง ระบบการบริหารงานในองค์กรที่มีการจัดทำแผนกลยุทธ์/แผนพัฒนาระยะยาว มีระบบบริหารงาน มีแผนปฏิบัติงานประจำปี มีแผนงบประมาณ

ระบบการบริหารงาน หมายถึง การบริหารจัดการของสถาบันที่ประกอบด้วยโครงสร้างการบริหาร ผู้บริหารและขอบเขตความรับผิดชอบ การบริหารบุคคล การเงินและงบประมาณ

แผนกลยุทธ์ หมายถึง แผนที่กำหนดทิศทางการพัฒนาคณะ/สถาบันระยะยาวตั้งแต่ ๓ ปีขึ้นไป ประกอบด้วย วิสัยทัศน์ พันธกิจ วัตถุประสงค์ โครงการ ครอบคลุมทุกพันธกิจของสถาบัน มีการกำหนดตัวบ่งชี้ความสำเร็จของแต่ละกลยุทธ์ และค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้ เพื่อวัดความสำเร็จของการดำเนินการตามกลยุทธ์

แผนปฏิบัติงานประจำปี หมายถึง แผนระยะสั้นที่มีระยะเวลาดำเนินการภายใน ๑ ปี เป็นแผนที่ถ่ายทอดแผนกลยุทธ์ลงสู่การปฏิบัติ เพื่อให้เกิดการดำเนินงานจริง ประกอบด้วย โครงการ หรือกิจกรรมต่างๆ ที่จะต้องดำเนินการในปีนั้นๆ เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย ตัวบ่งชี้ความสำเร็จ ค่าเป้าหมายของตัวบ่งชี้ รวมทั้งระบุผู้รับผิดชอบโครงการ/กิจกรรม งบประมาณ ทรัพยากรที่ต้องใช้ในการดำเนินการ

ผู้บริหารสถาบันการศึกษาระดับรอง หมายถึง อาจารย์พยาบาลประจำที่ดำรงตำแหน่งรองคณบดี หัวหน้าภาควิชา หรือรองผู้อำนวยการ ของสถาบันการศึกษาระดับรองและการผดุงครรภ์ หรือตำแหน่งอื่นที่เทียบเท่าที่ ทำหน้าที่ช่วยบริหารสถาบันการศึกษา

แผนการจัดสรรงบประมาณ หมายถึง แผนการจัดสรรงบประมาณทุกประเภทเป็นรายปี

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีระบบบริหารงานที่สอดคล้องกับพันธกิจสถาบันการศึกษา
- ๒) มีแผนกลยุทธ์ แผนปฏิบัติงานประจำปี
- ๓) ผู้บริหารระดับรอง มีคุณสมบัติครบถ้วนตามข้อบังคับสภาการพยาบาลว่าด้วยหลักเกณฑ์การรับรองสถาบันการศึกษาระดับรองและการผดุงครรภ์ พ.ศ. ๒๕๕๖ ข้อ ๑๙ และข้อ ๒๑ และมีภาระงานสอนไม่เกิน ๘ หน่วยชั่วโมงต่อสัปดาห์ต่อปีการศึกษา
- ๔) มีแผนการจัดสรรงบประมาณอย่างครอบคลุมทุกพันธกิจ
- ๕) มีการวิเคราะห์ ประเมินการใช้งบประมาณครอบคลุมทุกพันธกิจและนำผลการประเมินไปใช้วางแผนงบประมาณในปีต่อไป

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) เอกสารระบุโครงสร้างการบริหารองค์กร ที่สอดคล้องกับพันธกิจสถาบันการศึกษา และหน้าที่ความรับผิดชอบของผู้บริหารทุกระดับ

๒) แผนกลยุทธ์ (๓ ปีขึ้นไป) แผนปฏิบัติงานประจำปีที่มีการจัดสรรงบประมาณของสถาบันการศึกษาโดยเป็นแผนล่วงหน้า ๑ ปี นับจากปีสุดท้ายที่ได้รับการรับรอง

๓) หลักฐานที่แสดงว่าแผนกลยุทธ์ได้รับการเห็นชอบ/อนุมัติจากคณะกรรมการประจำคณะ/สถาบัน ๑๑

๔) แผนงบประมาณประจำปีที่ได้รับการเห็นชอบ/อนุมัติจากคณะกรรมการประจำคณะ/สถาบัน

๕) หลักฐานแสดงคุณสมบัติและภาระงานสอนของผู้บริหารระดับรองในปีการศึกษาที่ครบวาระการรับรอง

๖) รายงานการวิเคราะห์ประเมินผลการใช้งบประมาณตามพันธกิจในปีงบประมาณที่สิ้นสุดแล้ว และนำผลการประเมินไปวางแผนงบประมาณประจำปีถัดไป

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๒	คะแนน ๔	คะแนน ๖	คะแนน ๘	คะแนน ๑๐
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	มีข้อ ๑	มีข้อ ๑ และอีก ๑ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๒ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๓ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หมายเหตุ

สถาบันการศึกษาต้องมีผู้บริหารการศึกษาระดับรอง เพื่อปฏิบัติงานแทนเมื่อผู้บริหารการศึกษาไม่อยู่ และเป็นการเตรียมผู้บริหารการศึกษาด้วย ดังนั้นกรณีไม่มีผู้บริหารสถาบันการศึกษาระดับรองถือว่าไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐานข้อ ๓

ตัวบ่งชี้ที่ ๒ คุณสมบัติผู้บริหารสถาบันการศึกษาพยาบาล (เกณฑ์สำคัญ)

คำอธิบาย

ผู้บริหารสถาบันการศึกษาพยาบาล หมายถึง คณบดี หรือผู้อำนวยการของสถาบันการศึกษาพยาบาลและการผดุงครรภ์ หรือตำแหน่งอื่นที่เทียบเท่า ที่เป็นอาจารย์พยาบาลประจำหรือบุคลากรพยาบาลประจำ

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ชั้นหนึ่ง ที่ไม่หมดอายุ / ผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล ชั้นหนึ่ง ที่ไม่หมดอายุ ในกรณีที่สภาการพยาบาลเคยให้การรับรองแล้ว
- ๒) วุฒิการศึกษาไม่ต่ำกว่าปริญญาโททางการพยาบาล / วิทยาศาสตร์สุขภาพ / การบริหารการศึกษา หรือมีตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์สาขาพยาบาลศาสตร์
- ๓) มีประสบการณ์ด้านการสอนในสถาบันศึกษามาแล้วไม่น้อยกว่า ๕ ปี
- ๔) ดำรงตำแหน่งบริหารในสถาบันการศึกษาไม่น้อยกว่า ๓ ปี
- ๕) มีภาระงานสอนไม่เกิน ๓ หน่วยชั่วโมงต่อสัปดาห์ต่อปีการศึกษา

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๒	คะแนน ๔	คะแนน ๖	คะแนน ๘	คะแนน ๑๐
ไม่มีข้อ ๑	มีข้อ ๑	มีข้อ ๑ และ อีก ๑ ข้อ	มีข้อ ๑ และ อีก ๒ ข้อ	มีข้อ ๑ และ อีก ๓ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

หลักฐานแสดงคุณสมบัติ และภาระงานสอนของผู้บริหารสูงสุดในปีการศึกษาที่ครบวาระการรับรอง

คำอธิบาย

ระบบบริหารความเสี่ยง หมายถึง ระบบการจัดการเพื่อป้องกันความเสี่ยงต่างๆที่เกี่ยวกับการจัดการศึกษาและการบริหารที่อาจเกิดขึ้น เช่น ความเสี่ยงด้านทรัพยากร (การเงิน งบประมาณ ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ อาคารสถานที่) ความเสี่ยงด้านยุทธศาสตร์ หรือ กลยุทธ์ของสถาบัน ความเสี่ยงด้านนโยบาย กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ และความเสี่ยงด้านการปฏิบัติงาน ความเสี่ยงจากเหตุการณ์ภายนอก

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีการแต่งตั้งคณะกรรมการรับผิดชอบการบริหารความเสี่ยง
- ๒) มีการวิเคราะห์และระบุความเสี่ยงที่สำคัญขององค์กรและปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงตามบริบทของสถาบัน
- ๓) มีการประเมินโอกาสและผลกระทบของความเสี่ยงและมีการจัดทำแผนจัดการความเสี่ยงที่สำคัญขององค์กร
- ๔) มีการดำเนินงาน ติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนและรายงานต่อคณะกรรมการประจำคณะหรือคณะกรรมการที่เทียบเท่าเพื่อพิจารณาอย่างน้อยปีละ ๑ ครั้ง
- ๕) มีการนำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการประจำคณะหรือคณะกรรมการที่เทียบเท่าไปใช้ในการปรับปรุงหรือวิเคราะห์ความเสี่ยงในรอบปีถัดไป

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	มีข้อ ๑	มีข้อ ๒	มีข้อ ๓	มีข้อ ๔	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) เอกสารการแต่งตั้งคณะกรรมการหรือคณะปฏิบัติงานรับผิดชอบบริหารความเสี่ยง
- ๒) รายงานการวิเคราะห์และระบุความเสี่ยงและปัจจัยที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงตามบริบทของสถาบันหรือแผนการจัดการความเสี่ยง
- ๓) รายงานการประเมินความเสี่ยงเพื่อนำมาจัดอันดับความเสี่ยงที่เกิดขึ้น
- ๔) เอกสารแผนจัดการความเสี่ยง
- ๕) เอกสารรายงานการติดตามและประเมินผลการดำเนินงานตามแผนและแสดงให้เห็นว่าได้มีการรายงานต่อคณะกรรมการประจำคณะหรือคณะกรรมการที่เทียบเท่าเพื่อพิจารณา
- ๖) เอกสารแสดงให้เห็นว่าได้นำผลการประเมินรวมทั้งข้อเสนอแนะจากคณะกรรมการประจำคณะหรือคณะกรรมการที่เทียบเท่ามาใช้ในการปรับปรุงแผนหรือวิเคราะห์ความเสี่ยงในรอบปีถัดไป

ตัวบ่งชี้ที่ ๔ ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารและการตัดสินใจ (เกณฑ์สำคัญ)

คำอธิบาย

ระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารและการตัดสินใจ หมายถึง ระบบสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ที่เป็นปัจจุบัน ที่ผู้บริหารนำไปใช้ในการบริหารงานและการประกันคุณภาพการศึกษา

๑) มีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจด้านการบริหาร หมายถึง การจัดการข้อมูลเพื่อให้เป็นสารสนเทศที่ผู้บริหารสามารถนำมาพิจารณาในการตัดสินใจได้ เช่น

๑.๑) ระบบสารสนเทศด้านการเงินการงบประมาณที่แสดงถึงการนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยค่าสถิติเชิงพรรณนา เช่น ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ของเงินงบประมาณที่ได้รับและรายจ่ายในแต่ละปีงบประมาณแต่ละไตรมาส เพื่อพิจารณาบริหาร จัดการให้ทันเวลา การเสนอรายงานสารสนเทศอาจเป็นการบรรยาย ตาราง แผนภูมิ แผนภาพที่สื่อต่อความเข้าใจได้ง่าย

๑.๒) ระบบสารสนเทศบริหารงานบุคคลที่แสดงถึงจำนวนร้อยละของบุคลากรที่หน่วยงานมีอยู่ จำแนกตามวุฒิการศึกษา อายุ เพศ ระดับตำแหน่ง ตำแหน่งทางวิชาการ การลาศึกษาต่อ การลาฝึกอบรม ภาระงานของอาจารย์และบุคลากร และประวัติของบุคลากรที่จำเป็นต่อการบริหารงาน และการตัดสินใจของผู้บริหาร เป็นต้น

๑.๓) ระบบสารสนเทศด้านครุภัณฑ์ที่แสดงถึงจำนวนครุภัณฑ์ที่จำเป็นในการจัดการเรียนการสอนที่หน่วยงานมีอยู่ เช่น การเปรียบเทียบการเพิ่มขึ้น ลดลงในแต่ละปี รายละเอียดที่สามารถทราบถึงวันเวลาการซื้อ การซ่อมและการจำหน่าย การยืม การคืน เพื่อการตัดสินใจในการจัดหาครุภัณฑ์ที่จำเป็น เป็นต้น

๒) มีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจด้านการเรียนการสอน หมายถึง การจัดการข้อมูลเพื่อให้เป็นสารสนเทศในการตัดสินใจด้านการเรียนการสอนของหน่วยงาน เช่น การแสดงตารางสอนในแต่ละชั้นปี การเปรียบเทียบจำนวนนักศึกษาแรกเข้าในแต่ละปี การสำเร็จการศึกษาในแต่ละปี หลักสูตรที่เปิดสอน จำนวนรายวิชาที่สอนในแต่ละปีการศึกษา ภาระงานของอาจารย์ผู้สอนในแต่ละภาคการศึกษา เป็นต้น

๓) มีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจด้านการวิจัย หมายถึง การจัดการข้อมูลเพื่อให้เป็นสารสนเทศที่ผู้บริหารสามารถนำมาพิจารณาในการตัดสินใจด้านการวิจัยของหน่วยงาน เช่น จำนวน/ร้อยละของงานวิจัย เปรียบเทียบจำนวนงานวิจัยของอาจารย์ในแต่ละปี จำนวนทุนที่ได้รับการสนับสนุนจากภายใน/ภายนอกหน่วยงาน เรื่องที่ทำการวิจัยในแต่ละสาขาวิชา จำนวน/ร้อยละของงานวิจัยที่ตีพิมพ์ในแต่ละปี บทความที่ผู้สนใจสามารถเข้าถึงได้ เป็นต้น

๔) มีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจด้านการบริการวิชาการ หมายถึง การจัดการข้อมูลเพื่อให้เป็นสารสนเทศที่ผู้บริหารสามารถนำมาพิจารณาในการตัดสินใจด้านการบริการวิชาการของหน่วยงาน เช่น จำนวน/ร้อยละการเปรียบเทียบงานบริการด้านวิชาการของอาจารย์ในแต่ละปี จำนวนงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจากภายใน/ภายนอกหน่วยงาน งาน/โครงการบริการวิชาการที่บูรณาการกับการเรียนการสอน/การวิจัย จำนวนอาจารย์ที่ให้บริการวิชาการแก่สังคม หลักสูตร/โครงการ/กิจกรรมที่ให้บริการในแต่ละปี เป็นต้น

๕) มีระบบข้อมูลสารสนเทศด้านการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรม หมายถึง การจัดการข้อมูลเพื่อให้เป็นสารสนเทศที่ผู้บริหารสามารถนำมาพิจารณาในการตัดสินใจด้านการทำนุบำรุงศิลปและวัฒนธรรมของหน่วยงาน เช่น จำนวนโครงการ/กิจกรรมด้านศิลปวัฒนธรรมของอาจารย์ นักศึกษา

ในแต่ละปี จำนวนงบประมาณที่ได้รับการสนับสนุนจากภายใน/ภายนอกหน่วยงาน โครงการที่จัดทำและการบูรณาการกับการเรียนการสอน จำนวนอาจารย์ที่เข้าร่วมในโครงการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม เป็นต้น

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจด้านการบริหาร
- ๒) มีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจด้านการเรียนการสอน
- ๓) มีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจด้านการวิจัย
- ๔) มีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจด้านการบริการวิชาการ
- ๕) มีระบบข้อมูลสารสนเทศเพื่อการตัดสินใจด้านการทำนุ บำรุง ศิลปะและวัฒนธรรม

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๒	คะแนน ๔	คะแนน ๖	คะแนน ๘	คะแนน ๑๐
ไม่มีระบบข้อมูลสารสนเทศ	มีระบบข้อมูลสารสนเทศด้านการบริหาร	มีระบบข้อมูลสารสนเทศด้านการบริหารและการเรียนการสอน	มีระบบข้อมูลสารสนเทศด้านการบริหารด้านการเรียนการสอนและด้านการวิจัย	มีระบบข้อมูลสารสนเทศด้านการบริหารด้านการเรียนการสอน ด้านการวิจัย และการบริการวิชาการ	มีระบบข้อมูลสารสนเทศครบทุกด้าน

หลักฐานอ้างอิง

ระบบสารสนเทศอิเล็กทรอนิกส์ที่ผู้บริหารใช้ในการบริหารองค์กรและการประกันคุณภาพการศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ ๕ คุณสมบัตินักเรียนพยาบาลประจำ

คำอธิบาย

อาจารย์พยาบาลประจำ หมายถึง อาจารย์พยาบาลที่ปฏิบัติงานเต็มเวลาตามพันธกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาโดยมีระยะเวลาการปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า ๙ เดือนต่อปีการศึกษาคิดเป็น ๑ คน ในกรณีปฏิบัติงาน ๖ เดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๙ เดือน คิดเป็น ๐.๕ คน

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ชั้นหนึ่ง หรือใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบวิชาชีพการพยาบาล ชั้นหนึ่ง และบัตรสมาชิกสภาการพยาบาลที่ไม่หมดอายุ
- ๒) สำเร็จการศึกษาอย่างน้อยระดับปริญญาโทสาขาพยาบาลศาสตร์หรือสาขาอื่น โดยต้องสำเร็จการศึกษาระดับปริญญาตรีสาขาพยาบาลศาสตร์ ในกรณีที่มีวุฒิการศึกษาระดับปริญญาโทและปริญญาเอกที่ไม่ใช่สาขาพยาบาลศาสตร์ต้องมีตำแหน่งทางวิชาการไม่น้อยกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์สาขาพยาบาลศาสตร์
- ๓) มีประสบการณ์การปฏิบัติการพยาบาล ไม่น้อยกว่า ๒ ปี
- ๔) มีประสบการณ์การสอนทางการพยาบาลทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในสถาบันการศึกษาพยาบาลอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๑ ปี กรณีที่ไม่มีประสบการณ์การสอนทางการพยาบาลในสถาบันการศึกษา ต้องผ่านการอบรมหลักสูตรศาสตร์และศิลป์การสอนทางการพยาบาล หรือหลักสูตรด้านการจัดการเรียนการสอนทางการพยาบาลที่เทียบเคียงได้ และสภาการพยาบาลให้ความเห็นชอบ

วิธีการคำนวณ

$$\text{ร้อยละของจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำที่ได้ตามเกณฑ์} = \frac{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์}}{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมดของสถาบันรวมทุกระดับคุณวุฒิการศึกษา}} \times 100$$

กรณีที่สำเร็จการศึกษาสาขาอื่นที่ไม่ใช่สาขาพยาบาลศาสตร์ หรือ ไม่มีตำแหน่งทางวิชาการตามที่กำหนด ต้องมีจำนวนรวมไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมด

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบโดยกำหนดให้อาจารย์พยาบาลประจำที่ได้ตามเกณฑ์ ร้อยละ ๘๕ ขึ้นไป ได้คะแนน เท่ากับ ๑๐ คะแนน

หลักฐานอ้างอิง

๑) หลักฐาน/เอกสารแสดงรายชื่ออาจารย์พยาบาลที่ปฏิบัติงานเต็มเวลาของสถาบันการศึกษาที่ขอรับรอง ระบุวุฒิการศึกษา ปีที่สำเร็จการศึกษา สถาบันที่สำเร็จการศึกษา ประสบการณ์การปฏิบัติการพยาบาล และระยะเวลาปฏิบัติงานในสถาบันการศึกษาที่ขอรับรอง รวมทั้งระบุเลขที่ใบอนุญาตประกอบวิชาชีพฯ และเลขที่สมาชิกสภาการพยาบาล

๒) หลักฐาน/เอกสารคำสั่งแต่งตั้งตำแหน่งทางวิชาการหรือเอกสารการรับรองตำแหน่งทางวิชาการ

๓) หลักฐาน/เอกสาร/ข้อมูลแสดงจำนวนปีของการสอนภาคทฤษฎี/ภาคปฏิบัติในสถาบันการศึกษาพยาบาลหลังสำเร็จการศึกษาปริญญาตรี/โท/เอก

๔) หลักฐาน/เอกสารแสดงว่าได้ผ่านการอบรมหลักสูตรศาสตร์และศิลป์การสอนทางการพยาบาลหรือหลักสูตรด้านการจัดการเรียนการสอนทางการพยาบาลที่เทียบเคียงได้และสภาการพยาบาลให้ความเห็นชอบ

หมายเหตุ

อาจารย์พยาบาลประจำที่สำเร็จการศึกษาไม่ต่ำกว่าระดับปริญญาโทสาขาอื่น และสภาการพยาบาลเคยให้การรับรองว่าเป็นอาจารย์พยาบาลประจำของสถาบันใด และสถาบันนั้นยังเปิดดำเนินการต่อเนื่องจนถึงวันที่ข้อบังคับสภาการพยาบาลว่าด้วยหลักเกณฑ์การรับรองสถาบันการศึกษาวิชาการพยาบาลและการผดุงครรภ์ พ.ศ.๒๕๕๖ มีผลบังคับใช้ ให้ถือว่าอาจารย์ผู้นั้นเป็นอาจารย์พยาบาลประจำสถาบันการศึกษานั้น ตามข้อบังคับฯ

ตัวบ่งชี้ที่ ๖ คุณวุฒิอาจารย์พยาบาลประจำ

คำอธิบาย

อาจารย์พยาบาลประจำ หมายถึง อาจารย์พยาบาลที่ปฏิบัติงานเต็มเวลาตามพันธกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษาโดยมีระยะเวลาการปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า ๙ เดือนต่อปีการศึกษา คิดเป็น ๑ คน ในกรณีปฏิบัติงาน ๖ เดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๙ เดือน คิดเป็น ๐.๕ คน

เกณฑ์มาตรฐาน

ร้อยละของอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกในทุกสาขาไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๕ และปริญญาโทไม่น้อยกว่าร้อยละ ๖๕

วิธีการคำนวณ

$$\text{ร้อยละของจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก} = \frac{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมดของสถาบันรวมทุกระดับคุณวุฒิการศึกษา}} \times 100$$

$$\text{ร้อยละของจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาโท} = \frac{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาโท}}{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมดของสถาบันรวมทุกระดับคุณวุฒิการศึกษา}} \times 100$$

เกณฑ์การให้คะแนน

๑) ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบโดยร้อยละของอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดในเกณฑ์มาตรฐานเท่ากับคะแนน ๕ และ

๒) ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบโดยร้อยละของอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาโทที่กำหนดในเกณฑ์มาตรฐานเท่ากับคะแนน ๕

ในกรณีที่จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกร้อยละ ๓๕ ขึ้นไป ข้อนี้ได้คะแนนเต็มทั้งปริญญาเอกและโท

คะแนนที่ได้

ตัวอย่างการคิดคะแนนที่ได้ตามเกณฑ์การให้คะแนน

$$\text{๑) คะแนนที่ได้ตามเกณฑ์ข้อ ๑} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{๓๕} \times ๕$$

ร้อยละของอาจารย์พยาบาลประจำ
ที่มีคุณวุฒิปริญญาโท

๒) คะแนนที่ได้ตามเกณฑ์ข้อ ๒ = $\frac{\text{ร้อยละของอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณวุฒิปริญญาโท}}{๖๕} \times ๕$

คะแนนที่ได้ = ๑ + ๒

หลักฐานอ้างอิง

หลักฐาน/เอกสารแสดงรายชื่ออาจารย์พยาบาลประจำพร้อมทั้งวุฒิการศึกษาของอาจารย์พยาบาลประจำทุกคน

หมายเหตุ

คะแนนที่ได้ไม่เกินคะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๗ อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษาเต็มเวลา เทียบเท่า (เกณฑ์สำคัญ)

คำอธิบาย

นักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า (Full Time Equivalent Student : FTES) หมายถึง นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนตามเกณฑ์จำนวนหน่วยกิตมาตรฐานของการลงทะเบียน ดังนี้

- ระบบทวิภาค - สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี : ลงทะเบียน ๓๖ หน่วยกิตต่อปีการศึกษา (๑๘ หน่วยกิต ต่อภาคการศึกษา)
- สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งโครงการปกติและโครงการภาคพิเศษ : ลงทะเบียน ๒๔ หน่วยกิต ต่อปีการศึกษา (๑๒ หน่วยกิตต่อภาคการศึกษาปกติ)
- ระบบไตรภาค - สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี : ลงทะเบียน ๔๕ หน่วยกิตต่อปีการศึกษา (๑๕ หน่วยกิตต่อภาคการศึกษา)
- สำหรับนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาทั้งโครงการปกติและโครงการภาคพิเศษ : ลงทะเบียน ๓๐ หน่วยกิต ต่อปีการศึกษา (๑๐ หน่วยกิตต่อภาคการศึกษาปกติ)

เกณฑ์มาตรฐาน

อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า ไม่เกิน ๑ : ๖

วิธีการคำนวณ ขั้นตอนการคำนวณ FTES มีดังนี้

๑) คำนวณค่าหน่วยกิตนักศึกษา (Student Credit Hours : SCH) ซึ่งก็คือผลรวมของผลคูณระหว่างจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนกับจำนวนหน่วยกิตแต่ละรายวิชาที่เปิดสอนทุกรายวิชาตลอดปีการศึกษา รวบรวมหลังจากนักศึกษาลงทะเบียนแล้วเสร็จ (หมุดกำหนดเวลาการเพิ่ม-ถอน) โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$SCH = \sum ni ci$$

เมื่อ ni = จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนในวิชาที่ i

ci = จำนวนหน่วยกิตของวิชาที่ i

๒) คำนวณค่า FTES โดยใช้สูตรคำนวณ ดังนี้

$$FTES = \frac{SCH}{\text{จำนวนหน่วยกิตต่อปีการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานการลงทะเบียนในระดับปริญญาชั้นๆ}}$$

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๔	คะแนน ๗	คะแนน ๑๐
≥ ๑ : ๙	๑ : ๘	๑ : ๗	๑ : ๖

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) หลักฐาน/เอกสารจำนวนรายชื่ออาจารย์พยาบาลประจำที่ปฏิบัติงานจริงในปีการศึกษานั้น
- ๒) หลักฐาน/เอกสารที่แสดงให้เห็นว่าอาจารย์มีระยะเวลาปฏิบัติงานกับสถาบันการศึกษานั้น ทั้งปีการศึกษาหรือมีระยะเวลาการปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า ๖ เดือนต่อปีการศึกษา
- ๓) จำนวนนักศึกษาที่เรียนเต็มเวลาทุกหลักสูตรในปีการศึกษานั้น
- ๔) จำนวนรายวิชาและจำนวนหน่วยกิตของรายวิชาที่สอนโดยอาจารย์พยาบาลประจำสถาบัน และจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนทุกหลักสูตรในแต่ละรายวิชา

หมายเหตุ

- ๑) การคำนวณ FTES คำนวณรวมรายวิชา/หน่วยกิตที่สอนให้คณะอื่นๆโดยให้คำนวณตามจำนวนชั่วโมงที่อาจารย์พยาบาลสอนจริง
- ๒) หมวดวิชาชีพให้คำนวณ FTES ทั้งวิชาตามจำนวนหน่วยกิต
- ๓) คะแนน FTES ไม่นับจุดทศนิยม

ตัวบ่งชี้ที่ ๘ ภาระงานสอนของอาจารย์พยาบาลประจำ

คำอธิบาย

ภาระงานสอน หมายถึง ภาระงานที่อาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณสมบัติครบตามเกณฑ์ที่ได้รับมอบหมายให้ทำการสอนทั้งหมดภายในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษา โดยรวมภาระงานสอนตลอดปี การศึกษาของทุกรายวิชาทั้งภาคทฤษฎี ภาคทดลองและภาคปฏิบัติของทุกหลักสูตร ที่มีระยะเวลาการศึกษาตั้งแต่ ๒ ปีขึ้นไป ที่เปิดสอนในมหาวิทยาลัยและสถาบันการศึกษาพยาบาลและการผดุงครรภ์ที่ขอรับรองโดยเฉลี่ยเป็นหน่วยชั่วโมง/สัปดาห์/ปีการศึกษา

เกณฑ์มาตรฐาน

๑) มีภาระงานสอนภายในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันการศึกษาไม่น้อยกว่า ๖ หน่วยชั่วโมง แต่ไม่เกิน ๑๒ หน่วยชั่วโมง/ สัปดาห์/ปีการศึกษา

๒) ในกรณีที่ไม่สามารถคำนวณภาระงานสอนจริงของอาจารย์พยาบาลประจำได้ หรือมอบหมายงานสอนให้ผู้ที่มีคุณวุฒิต่ำกว่าปริญญาโท คะแนนข้อนี้จะเท่ากับ ๐

วิธีการคำนวณ

$$\text{ภาระงานสอนตลอดปี} = \frac{\text{จำนวนรวมของหน่วยชั่วโมงการสอนทั้งภาคทฤษฎี ทดลองและภาคปฏิบัติ}}{\text{๔๐ สัปดาห์}}$$

การศึกษาโดยเฉลี่ยต่อสัปดาห์

$$\begin{aligned} \text{จำนวนชั่วโมงการสอนภาคทฤษฎี ๑ ชั่วโมง} &= ๑.๐ \text{ หน่วยชั่วโมง (หลักสูตรระดับปริญญาตรี)} \\ &= ๑.๕ \text{ หน่วยชั่วโมง (หลักสูตรระดับปริญญาโท)} \\ &= ๑.๕ \text{ หน่วยชั่วโมง (หลักสูตรระดับปริญญาเอก)} \end{aligned}$$

$$\text{จำนวนชั่วโมงการสอนภาคทดลอง ๑ ชั่วโมง} = ๐.๕ \text{ หน่วยชั่วโมง}$$

$$\text{จำนวนชั่วโมงการสอนภาคปฏิบัติ ๑ ชั่วโมง} = ๐.๕ \text{ หน่วยชั่วโมง}$$

$$\text{ร้อยละของจำนวนอาจารย์พยาบาล} = \frac{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำที่มีคุณสมบัติ และมีภาระงานสอนตามเกณฑ์}}{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมดที่ปฏิบัติงาน}} \times ๕$$

ประจำที่มีภาระงานสอนตามเกณฑ์

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบโดยกำหนดให้อาจารย์พยาบาลประจำที่มีภาระงานสอนตามเกณฑ์ ร้อยละ ๑๐๐ ได้คะแนน เท่ากับ ๕ คะแนน

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำที่มีภาระงานสอนตามเกณฑ์}}{๑๐๐} \times ๕$$

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) หลักฐาน/เอกสาร/ข้อมูลที่แสดงจำนวนชั่วโมงสอนภาคทฤษฎี/ภาคปฏิบัติในสาขาการพยาบาลตลอดปีการศึกษาสุดท้ายที่เสร็จสิ้นแล้ว
- ๒) หลักฐานแสดงจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมดที่ปฏิบัติงาน

คำอธิบาย

การพัฒนาอาจารย์ หมายถึง การพัฒนาอาจารย์พยาบาลในด้านวิชาการและวิชาชีพ

เกณฑ์มาตรฐาน

๑) อาจารย์พยาบาลใหม่ทุกคนได้รับการปฐมนิเทศและคำแนะนำด้านการจัดการเรียนการสอน การวิจัย และการบริการวิชาการอย่างเป็นระบบ

๒) อาจารย์พยาบาลประจำที่ปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า ๙ เดือนทุกคนได้รับการพัฒนาทั้งในและนอกสถาบันการศึกษาของตนเองในด้านวิชาการและวิชาชีพไม่น้อยกว่า ๑๕ ชั่วโมงต่อปีการศึกษาย้อนหลัง ๓ ปี

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๒.๕	คะแนน ๕
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	ดำเนินการ ๑ ข้อ	ดำเนินการ ๒ ข้อ หรือดำเนินการข้อ ๒ ในกรณีไม่มีอาจารย์ใหม่

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) คู่มือการเตรียมความพร้อมอาจารย์พยาบาลใหม่ตามระบบที่กำหนด
- ๒) หลักฐาน/เอกสารอาจารย์ใหม่แต่ละบุคคลที่ได้รับการเตรียมความพร้อมตามระบบที่กำหนดย้อนหลัง ๓ ปี
- ๓) หลักฐานการอบรม ศึกษา ดูงาน สัมมนา ประชุมวิชาการทั้งในและต่างประเทศของอาจารย์แต่ละบุคคลย้อนหลัง ๓ ปี

ตัวบ่งชี้ที่ ๑๐ การประเมินผลการสอนของอาจารย์

คำอธิบาย

การประเมินผลการสอนของอาจารย์ หมายถึง การประเมินคุณภาพการสอนของอาจารย์พยาบาล โดยนักศึกษาและผู้รับผิดชอบวิชา/ผู้บังคับบัญชา/เพื่อนอาจารย์

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีการประเมินผลการสอนของอาจารย์ทุกคนโดยนักศึกษา และผู้รับผิดชอบวิชา/ผู้บังคับบัญชา/เพื่อนอาจารย์
- ๒) อาจารย์จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ของจำนวนอาจารย์พยาบาลทั้งหมด มีผลการประเมินโดยนักศึกษายู่ในระดับคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕.๐๐
- ๓) อาจารย์จำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ของจำนวนอาจารย์พยาบาลทั้งหมด มีผลการประเมินโดยผู้รับผิดชอบวิชา/ผู้บังคับบัญชา/เพื่อนอาจารย์อยู่ในระดับคะแนนเฉลี่ยไม่น้อยกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕.๐๐
- ๔) ใช้ผลการประเมินเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอนอย่างชัดเจน

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	มีการดำเนินการ ข้อ ๑	มีการดำเนินการ ข้อ ๑ กับอีก ๑ ข้อ	มีการดำเนินการ ข้อ ๑ กับอีก ๒ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) หลักฐาน/เอกสารผลการประเมินการสอนของอาจารย์รายบุคคลทุกรายวิชาในหลักสูตรระดับพยาบาลศาสตรบัณฑิต เมื่อสิ้นภาคการศึกษาโดยนักศึกษา
- ๒) หลักฐาน/เอกสารผลการประเมินการสอนของอาจารย์รายบุคคล โดยผู้รับผิดชอบวิชา/ผู้บังคับบัญชา/เพื่อน อาจารย์ อย่างน้อย ๑ ครั้งต่อปีการศึกษา
- ๓) หลักฐานแสดงการนำผลการประเมินการสอนของอาจารย์ไปพัฒนาการเรียนการสอน

ตัวบ่งชี้ที่ ๑๑ การบริหารหลักสูตร (เกณฑ์สำคัญ)

คำอธิบาย

หลักสูตร หมายถึง หลักสูตรการศึกษาวิชาชีพอายการพยาบาลและการผดุงครรภ์ระดับปริญญาตรี การปรับปรุงหลักสูตรอย่างน้อยทุก ๕ ปี หมายถึง การพัฒนาหลักสูตรให้ทันสมัยอย่างน้อยทุก ๕ ปี โดยนำผลการประเมินหลักสูตรเดิมมาใช้ปรับปรุง/พัฒนา

ระบบและกลไกการบริหารหลักสูตร หมายถึง มีโครงสร้างการบริหารหลักสูตร มีขอบเขตหน้าที่ของผู้รับผิดชอบในการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน และคณะกรรมการชุดต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนเป็นลายลักษณ์อักษร

หมวดวิชาศึกษาทั่วไปและพื้นฐานวิชาชีพสอนโดยอาจารย์ที่มีคุณวุฒิตตรงกับวิชาที่สอน หมายถึง อาจารย์ผู้สอนในรายวิชาหมวดวิชาศึกษาทั่วไปและพื้นฐานวิชาชีพรายวิชาใด ต้องมีคุณวุฒิตตรงกับสาขาวิชานั้นๆ

แผนการจัดการศึกษาภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติทุกชั้นปีตลอดหลักสูตรและมีการดำเนินการตามแผน หมายถึง มีแผนแสดงการจัดการเรียนการสอนทุกรายวิชา แต่ละภาคการศึกษา ทุกชั้นปีตลอดหลักสูตร ทุกหลักสูตรทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติ (Block rotation)

การเผยแพร่หลักสูตรและรายละเอียดรายวิชาให้แก่อาจารย์และนักศึกษาทราบล่วงหน้า หมายถึง มีการเผยแพร่หลักสูตรในการปฐมนิเทศนักศึกษา ก่อนเข้าศึกษาและเผยแพร่รายละเอียดรายวิชาทุกวิชาที่เปิดสอนในหลักสูตรให้อาจารย์ที่เกี่ยวข้องและนักศึกษาทุกคนก่อนการสอน

ผลการประเมินตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานใน มคอ.๒ อยู่ในระดับดีอย่างต่อเนื่องทุกปี หมายถึง ตัวบ่งชี้ที่๑-๑๐ ที่มีผลการดำเนินงานแต่ละปี บรรลุตามเป้าหมาย และอย่างน้อยร้อยละ ๘๐ ของตัวบ่งชี้ทั้งหมดที่ระบุไว้ในแต่ละปีที่มีผลการดำเนินงานบรรลุเป้าหมาย

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) ใช้หลักสูตรที่ได้มาตรฐานที่มีการปรับปรุงอย่างน้อยทุก ๕ ปี
- ๒) มีระบบและกลไกการบริหารหลักสูตร
- ๓) มีแผนการจัดการศึกษาและแผนการฝึกภาคปฏิบัติทุกชั้นปีตลอดหลักสูตร และมีการดำเนินการตามแผน
- ๔) มีการเผยแพร่หลักสูตรและรายละเอียดรายวิชาที่มีการปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง ให้แก่อาจารย์ที่เกี่ยวข้องและนักศึกษาล่วงหน้าทุกรายวิชา
- ๕) มีผลการประเมินตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานตามที่กำหนดใน มคอ.๒ อยู่ในระดับดีทุกปี

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๓	คะแนน ๖	คะแนน ๙	คะแนน ๑๒	คะแนน ๑๕
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	มีการดำเนินการข้อ ๑	มีการดำเนินการข้อ ๑ และ ๒	มีการดำเนินการ ข้อ ๑, ๒ และ ๓	มีการดำเนินการ ข้อ ๑, ๒, ๓, และ ๔	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) เอกสารหลักสูตรที่สภาการพยาบาลให้ความเห็นชอบ (มคอ.๒)
- ๒) เอกสารแสดงโครงสร้างการบริหารหลักสูตร และแผนการดำเนินงานการจัดการเรียนการสอน
- ๓) หลักฐาน/เอกสารแสดงขอบเขตหน้าที่ความรับผิดชอบของบุคคล/คณะบุคคลในการบริหารหลักสูตรและการเรียนการสอน
 - ๔) เอกสารแสดงแนวทางการปฏิบัติในการบริหารหลักสูตรและการจัดการเรียนการสอน
 - ๕) รายงานการประชุมคณะกรรมการหลักสูตรที่แสดงถึงการวางแผนการบริหารหลักสูตร
 - ๖) หลักฐาน/เอกสารแผนการจัดการศึกษาทุกชั้นปีตลอดหลักสูตร
 - ๗) หลักฐาน/เอกสารที่แสดงการเผยแพร่หลักสูตรและรายละเอียดรายวิชาให้แก่อาจารย์และนักศึกษา
 - ๘) รายงานผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้
 - ๙) รายงานผลการดำเนินการของรายวิชา ประสพการณ์ภาคสนาม และหลักสูตร (มคอ.๕, ๖ และ ๗)

ตัวบ่งชี้ที่ ๑๒ ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิตใหม่ต่อคุณภาพหลักสูตร

คำอธิบาย

คุณภาพหลักสูตร หมายถึง ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิตใหม่ต่อการจัดการเรียนการสอนทรัพยากรสนับสนุนการเรียนการสอน เป็นต้น

เกณฑ์มาตรฐาน

ผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิตใหม่ต่อคุณภาพหลักสูตร

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบโดยกำหนดคะแนนเต็ม ๕ เท่ากับ ๕ คะแนน

หลักฐานอ้างอิง

ระดับความพึงพอใจของนักศึกษาปีสุดท้าย/บัณฑิตใหม่ที่มีต่อคุณภาพหลักสูตรในรายงานผลการดำเนินการของหลักสูตร

คำอธิบาย

แผนการสอน หมายถึง เอกสารที่เป็นแผนการสอน/แผนการเรียนรู้ที่สมบูรณ์ซึ่งประกอบด้วย ผลการเรียนรู้หรือวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม หัวข้อที่จะสอนและสังเขปเนื้อหาในแต่ละหัวข้อ กิจกรรม การเรียนการสอน / กลยุทธ์การเรียนรู้ การสอน / วิธีการเรียนการสอน สื่อการเรียนรู้ วิธีการประเมินผล ที่สัมพันธ์กัน และรายชื่อตำราหรือเอกสารสำหรับนักศึกษาอ่านประกอบการเรียนเป็นอย่างน้อยทุกหน่วย การเรียนในทุกรายวิชาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในรายวิชาของหมวดวิชาชีพที่มีการนำไปใช้ประโยชน์ ในการสอนอย่างชัดเจน ทั้งนี้ภาคปฏิบัติต้องครอบคลุมทักษะการเรียนรู้ทางคลินิก (Clinical Learning Experience) ที่กำหนดไว้ในผลการเรียนรู้รายวิชา สำหรับรูปแบบการจัดทำแผนการสอน ขึ้นอยู่กับแต่ละสถาบัน

เกณฑ์มาตรฐาน

มีแผนการสอนที่สมบูรณ์ทุกหน่วยการเรียนทุกรายวิชาในหมวดวิชาชีพทั้งภาคทฤษฎี และภาคปฏิบัติ ที่นำไปใช้ในการจัดการเรียนการสอนในปีการศึกษาสุดท้ายที่ได้รับการรับรอง สถาบันการศึกษา

วิธีคำนวณ

$$\text{ร้อยละของแผนการสอน} = \frac{\text{จำนวนรายวิชาที่มีแผนการสอนที่สมบูรณ์}}{\text{จำนวนรายวิชาหมวดวิชาชีพทั้งหมด}} \times 100$$

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบโดย กำหนดให้แผนการสอนที่สมบูรณ์ ร้อยละ 100 เท่ากับ 10 คะแนน

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนร้อยละแผนการสอนที่สมบูรณ์}}{100} \times 10$$

หลักฐานอ้างอิง

๑) มคอ.๒ มคอ.๓ และมคอ.๔ /ประมวลรายวิชาในปีการศึกษาสุดท้ายที่ได้รับการรับรอง สถาบันการศึกษา

๒) แผนการสอนทุกหน่วยการเรียนในทุกรายวิชาทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในหมวดวิชาชีพ ของปีการศึกษาสุดท้ายที่ได้รับการรับรองสถาบันการศึกษา

หมายเหตุ

๑) การนับจำนวนแผนการสอน ให้นับเฉพาะแผนการสอนที่จัดทำอย่างสมบูรณ์ตามหลักการ เขียนแผนการสอนครบทุกหัวข้อการสอนและทักษะการเรียนรู้ทางคลินิกในแต่ละรายวิชา

๒) แผนการสอนภาคปฏิบัติต้องไม่ใช่แผนการนิเทศ

คำอธิบาย

นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาพยาบาล หลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิตที่อยู่ในสถาบันการศึกษาพยาบาล ในปีการศึกษาสุดท้ายที่ได้รับการรับรอง

การพัฒนานักศึกษา หมายถึง กระบวนการและหรือกิจกรรมของสถาบันการศึกษาที่ส่งเสริมพัฒนาการของนักศึกษาให้เป็นพลเมืองที่ดีของสังคมและประเทศชาติ ตลอดจนมีกิจกรรมที่พัฒนาให้นักศึกษาเกิดผลการเรียนรู้และคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามที่ระบุไว้ในหลักสูตร

องค์กรนักศึกษา หมายถึง องค์กรนักศึกษาที่มีคณะกรรมการและมีการดำเนินการกิจกรรมโครงการต่างๆภายใต้แผนงานพัฒนานักศึกษา เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติงานเป็นทีม ภาวะผู้นำและการปฏิบัติงานร่วมกันในสภาพจริงของสังคม

นักศึกษามีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพ หมายถึง นักศึกษามีส่วนร่วมในการให้ข้อมูลป้อนกลับเกี่ยวกับคุณภาพการจัดการเรียนการสอน เช่น ความไม่เพียงพอของทรัพยากรการศึกษาทั้งด้านปริมาณและคุณภาพ เป็นต้น

นักศึกษานำความรู้ด้านการประกันคุณภาพไปใช้ในกิจกรรมที่ดำเนินการโดยนักศึกษาอย่างเป็นระบบ หมายถึง นักศึกษานำความรู้ด้านการประกันคุณภาพการศึกษาไปใช้ในการดำเนินกิจกรรม/โครงการของนักศึกษาตามวงจรคุณภาพ PDCA

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีแผนงานและโครงการพัฒนานักศึกษาที่ส่งเสริมผลการเรียนรู้ตามมาตรฐานคุณวุฒิระดับปริญญาตรี สาขาพยาบาลศาสตร์ทุกด้านตามเกณฑ์ สกอ. และตามอัตลักษณ์ของสถาบัน โดยมีงบประมาณสนับสนุนการพัฒนานักศึกษาที่เพียงพอทุกด้าน
- ๒) มีการพัฒนานักศึกษาตามแผนโดยนักศึกษามีส่วนร่วมในการพัฒนา
- ๓) มีองค์กรนักศึกษาและมีสถานที่ดำเนินกิจกรรมเพื่อพัฒนานักศึกษา
- ๔) นักศึกษานำความรู้ด้านการประกันคุณภาพไปใช้ในกิจกรรมที่ดำเนินการโดยนักศึกษาอย่างเป็นระบบ (PDCA)
- ๕) ผลความพึงพอใจต่อกิจกรรม/โครงการพัฒนานักศึกษาของนักศึกษาจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ ของกิจกรรม/โครงการ อยู่ในระดับคะแนนไม่น้อยกว่า ๓.๕๑ จากคะแนนเต็ม ๕.๐๐
- ๖) มีการประเมินแผนงานพัฒนานักศึกษาและนำผลการประเมินไปพัฒนาปรับปรุง

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ/ดำเนินการเพียง ๑ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๑ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๒ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๓ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๔ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) แผนงาน โครงการและงบประมาณที่สนับสนุนการพัฒนานักศึกษา
- ๒) เอกสารแสดงรายชื่อผู้ดำเนินงานองค์กรนักศึกษาและแผนการดำเนินงาน
- ๓) สถานที่ที่ใช้จัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา
- ๔) เอกสารแสดงการนำความรู้ด้านประกันคุณภาพไปใช้ในกิจกรรมที่ดำเนินการโดยนักศึกษา
- ๕) รายงานผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาต่อกิจกรรม/โครงการพัฒนานักศึกษา
- ๖) รายงานผลการประเมินแผนงานและโครงการพัฒนานักศึกษาและการนำผลการประเมินไป

ปรับปรุง

ตัวบ่งชี้ที่ ๑๕ ระบบการดูแลและให้คำปรึกษานักศึกษา

คำอธิบาย

ระบบการดูแลและให้คำปรึกษานักศึกษา หมายถึง ระบบการดูแลและให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาที่สถาบันการศึกษากำหนดไว้ ครอบคลุมทั้งด้านวิชาการ ด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตร สุขภาพและการดำเนินชีวิต

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีระบบการดูแลและให้คำปรึกษาที่นักศึกษาสามารถขอคำปรึกษา/ช่วยเหลือได้สะดวก รวดเร็ว
- ๒) มีหน่วยงาน/ผู้รับผิดชอบชัดเจน
- ๓) มีแนวปฏิบัติการรักษาความลับข้อมูลนักศึกษา
- ๔) มีการรายงานความก้าวหน้าผลการเรียนรู้ของนักศึกษาและการพัฒนานักศึกษาตามประเด็น/ปัญหาความต้องการของนักศึกษา (ถ้านักศึกษามีปัญหา) ต่ออาจารย์ที่ปรึกษาทุกภาคการศึกษา
- ๕) มีระบบรับเรื่องอุทธรณ์และร้องเรียนจากนักศึกษา

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ไม่มีการดำเนินการ	มี ๑ ข้อ	มี ๒ ข้อ	มี ๓ ข้อ	มี ๔ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) เอกสาร/หลักฐานที่แสดงระบบการดูแล การให้คำปรึกษาและวิธีการเข้าถึงของนักศึกษา
- ๒) เอกสาร/หลักฐานที่แสดงผู้รับผิดชอบดูแลและให้คำปรึกษาพร้อมระบุหน้าที่รับผิดชอบ
- ๓) เอกสารแสดงการพัฒนานักศึกษาตามประเด็น/ปัญหา/ความต้องการของนักศึกษา
- ๔) เอกสารแสดงแนวปฏิบัติในการรักษาความลับนักศึกษา
- ๕) เอกสาร/หลักฐานที่แสดงการรายงานความก้าวหน้าผลการเรียนรู้ของนักศึกษาต่ออาจารย์ที่ปรึกษา
- ๖) ระเบียบ ประกาศหรือเอกสารที่แสดงระบบการรับเรื่องอุทธรณ์ ร้องทุกข์ของนักศึกษา
- ๗) ผลการสัมภาษณ์นักศึกษาและผู้เกี่ยวข้อง

คำอธิบาย

แหล่งฝึกปฏิบัติการพยาบาล หมายถึง สถานที่ศึกษาภาคปฏิบัติทั้งในสถานพยาบาลและในชุมชนตามหลักสูตรที่เหมาะสมสำหรับการพัฒนาผลการเรียนรู้ของนักศึกษาในแต่ละรายวิชา

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีแหล่งฝึกปฏิบัติงานหลักที่ให้บริการพยาบาลครอบคลุมทุกสาขาและได้รับการรับรองคุณภาพจากหน่วยงานระดับชาติ
- ๒) มีแหล่งฝึกปฏิบัติงานครอบคลุมทุกระดับ ทั้งระดับปฐมภูมิ ทุติยภูมิ และตติยภูมิ และมีการจัดการการฝึกปฏิบัติร่วมกับแหล่งฝึก
- ๓) แหล่งฝึกมีจำนวนผู้ใช้บริการเพียงพอสำหรับการเรียนรู้ของนักศึกษา และมีแผนการจัดการสำหรับแหล่งฝึกที่ใช้ร่วมกันหลายสถาบัน
- ๔) แหล่งฝึกและสถาบันการศึกษา มีระบบการจัดการความเสี่ยงที่อาจเกิดขึ้นกับนักศึกษาในการฝึกปฏิบัติงาน
- ๕) มีการประเมินการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติและแหล่งฝึกร่วมกันระหว่างสถาบันการศึกษาและแหล่งฝึกทุกรายวิชาภาคปฏิบัติและนำผลการประเมินไปใช้ปรับปรุงการจัดการเรียนการสอน

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๕
มีไม่ครบทุกข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) เอกสารแสดงการได้รับการรับรองคุณภาพจากหน่วยงานระดับชาติของแหล่งฝึกปฏิบัติหลัก
- ๒) เอกสารแสดงสถานที่ศึกษาภาคปฏิบัติที่ใช้เป็นแหล่งฝึกปฏิบัติทั้งในโรงพยาบาลและในชุมชน จำแนกตามสาขาการพยาบาล
- ๓) หลักฐานการประเมินการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติและแหล่งฝึกปฏิบัติร่วมกันระหว่างสถาบันการศึกษาและแหล่งฝึกปฏิบัติ
- ๔) มาตรการ/แนวปฏิบัติการจัดการความเสี่ยงของสถาบันการศึกษา
- ๕) แผนบริหารจัดการของแหล่งฝึกในกรณีที่มีนักศึกษาร่วมฝึกปฏิบัติหลายสถาบัน

ตัวบ่งชี้ที่ ๑๗ อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษาในการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ (เกณฑ์สำคัญ)

คำอธิบาย

อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษาในการจัดการเรียนการสอนภาคปฏิบัติ หมายถึง อัตราส่วนอาจารย์พยาบาลประจำ/อาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติต่อนักศึกษา ไม่เกิน ๑ : ๘ ในแต่ละแหล่งฝึกภาคปฏิบัติในทุกรายวิชาทั้งในโรงพยาบาลและในชุมชน

อาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติไม่มากกว่าร้อยละ ๒๕ ของจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำในแต่ละรายวิชา หมายถึง อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติต่อจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำไม่มากกว่าร้อยละ ๒๕ ของจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำของแต่ละรายวิชา

อาจารย์พยาบาลประจำ หมายถึง อาจารย์พยาบาลที่ปฏิบัติงานเต็มเวลาของสถาบันการศึกษาที่ขอรับรอง โดยมีระยะเวลาการปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า ๙ เดือนต่อปีการศึกษาคิดเป็น ๑ คน ในกรณีปฏิบัติงาน ๖ เดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึง ๙ เดือน คิดเป็น ๐.๕ คน

อาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติ หมายถึง พยาบาลวิชาชีพที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติงานสอนภาคปฏิบัติที่มีคุณสมบัติ ดังนี้

- ๑) มีใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ ชั้นหนึ่ง
- ๒) มีวุฒิการศึกษาและประสบการณ์ข้อใดข้อหนึ่งหรือมากกว่า ๑ ข้อ ดังต่อไปนี้
 - ๒.๑) ปริญญาโท/ปริญญาเอกทางการพยาบาล หรือวิทยาศาสตรบัณฑิตสุขภาพและมีประสบการณ์การปฏิบัติงานพยาบาลไม่น้อยกว่า ๑ ปี
 - ๒.๒) ปริญญาโท/ปริญญาเอกสาขาอื่น และมีประสบการณ์การปฏิบัติงานพยาบาลไม่น้อยกว่า ๒ ปี
 - ๒.๓) ปริญญาตรีหรือประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต และมีประสบการณ์การปฏิบัติงานไม่น้อยกว่า ๓ ปี
- ๓) เป็นพยาบาลประจำการหรือพยาบาลที่ไม่ประจำการในหอผู้ป่วยและไม่ปฏิบัติงานประจำในขณะที่สอนภาคปฏิบัติและมีประสบการณ์ตรงในสาขาที่สอน
การฝึกภาคปฏิบัติในชุมชนอาจารย์พิเศษที่สอนภาคปฏิบัติอาจปฏิบัติงานประจำในขณะที่สอนภาคปฏิบัติได้
- ๔) ผ่านการอบรมหลักสูตรศาสตร์และศิลป์การสอนทางการพยาบาล หรือหลักสูตรด้านการจัดการเรียนการสอนทางการพยาบาลที่เทียบเคียงได้และสภากาชาดให้ความเห็นชอบ หรือหลักสูตรการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพด้านการสอนสำหรับพยาบาลพี่เลี้ยงที่สภากาชาดให้ความเห็นชอบ

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) อัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำหรืออาจารย์พยาบาลพิเศษสอนภาคปฏิบัติต่อนักศึกษาในการสอนแต่ละรายวิชาของภาคปฏิบัติ ไม่เกิน ๑ : ๘ ในทุกรายวิชา
- ๒) อาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติ (ถ้ามี) ไม่มากกว่าร้อยละ ๒๕ ของจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำในแต่ละรายวิชา

วิธีการคำนวณ

$$\text{ร้อยละของรายวิชาที่มีอาจารย์พยาบาลประจำ} = \frac{\text{จำนวนรายวิชาที่มีอาจารย์พยาบาลประจำ/ และอาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติ (ถ้ามี) ไม่เกิน ๑ : ๘}}{\text{จำนวนรายวิชาภาคปฏิบัติที่เปิดสอนในปีการศึกษา ที่ครบวาระการรับรองสถาบัน}} \times ๑๐๐$$

ต่อนักศึกษาไม่เกิน ๑ : ๘

เกณฑ์การให้คะแนน

ร้อยละของรายวิชาที่มีอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษา ๑ : ๘

คะแนน ๐	คะแนน ๕	คะแนน ๑๐	คะแนน ๑๕
< ๗๐.๐๐% ของรายวิชาทั้งหมด	๗๐.๐๐-๘๔.๙๙% ของรายวิชาทั้งหมด	๘๕.๐๐-๙๙.๙๙% ของรายวิชาทั้งหมด	๑๐๐% ของรายวิชาทั้งหมด

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) รายละเอียดของการฝึกประสบการณ์ภาคสนาม (มคอ. ๔) คู่มือฝึกปฏิบัติการพยาบาลของทุกรายวิชาภาคปฏิบัติทางการพยาบาลที่ระบุชื่ออาจารย์พยาบาลประจำ อาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติ และนักศึกษาในแต่ละแหล่งฝึก ตารางการจัดการเรียนการสอน/block rotation
- ๒) หากมีอาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติให้แสดงคำสั่งแต่งตั้งจากสถาบันการศึกษาและเอกสารแสดงคุณสมบัติอาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติ

หมายเหตุ

- ๑) กรณีที่มีอาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติ จะพิจารณาจำนวนอาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติก่อน โดยต้องเป็นไปตามเกณฑ์ในทุกรายวิชาที่มีอาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติ แล้วจึงพิจารณาอัตราส่วนจำนวนอาจารย์พยาบาลประจำต่อนักศึกษา
- ๒) วิชาที่ไม่ต้องนำมาคำนวณ ได้แก่ วิชาปฏิบัติการบริหารการพยาบาล วิชาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ รวบรวม วิชาปฏิบัติการพยาบาลที่เลือกสรร
- ๓) การนับจำนวนอาจารย์พิเศษสอนภาคปฏิบัติบนคลินิก อาจนับจำนวนอาจารย์หลายคนให้เป็น ๑ คนได้ โดยรวมชั่วโมงที่อาจารย์พิเศษสอนตามหน่วยกิตของรายวิชา เช่น การสอนภาคปฏิบัติ ๑ หน่วยกิต กำหนดให้ เท่ากับ ๖๐ ชั่วโมง มีอาจารย์สอน ๓ คนๆละ ๒๐ ชั่วโมง ให้นับเป็น ๑ คน เป็นต้น

ตัวบ่งชี้ที่ ๑๘ ร้อยละของผู้สอบความรู้ขอขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ
การพยาบาลและการผดุงครรภ์ผ่านครั้งแรก (เกณฑ์สำคัญ)

คำอธิบาย

ผู้สอบผ่านในครั้งแรก หมายถึง ผู้สำเร็จการศึกษาที่สอบความรู้ขอขึ้นทะเบียนรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ครั้งแรกแต่ละปี โดยรวมการสอบครั้งแรกของผู้สอบทั้งหมดตลอดปี

เกณฑ์มาตรฐาน

ร้อยละของผู้สอบความรู้ขอขึ้นทะเบียนรับใบอนุญาตประกอบวิชาชีพการพยาบาลและการผดุงครรภ์ผ่านในครั้งแรก ของผู้สำเร็จการศึกษาแต่ละปี นับจากปีสุดท้ายที่ได้รับการรับรองสถาบันย้อนหลัง ๓ ปี ร้อยละ ๑๐๐

วิธีการคำนวณ

$$\text{ร้อยละของผู้สอบผ่านครั้งแรก} = \frac{\text{จำนวนผู้สอบผ่านครั้งแรก (ปี ๑ + ปี ๒ + ปี ๓)}}{\text{จำนวนผู้เข้าสอบครั้งแรก (ปี ๑ + ปี ๒ + ปี ๓)}} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบ โดยกำหนดผู้สอบผ่านครั้งแรก ร้อยละ ๑๐๐ เท่ากับ ๑๕ คะแนน

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผู้สอบผ่านครั้งแรก}}{๑๐๐} \times ๑๕$$

หลักฐานอ้างอิง

จำนวนผู้เข้าสอบและจำนวนผู้สอบผ่านครั้งแรกในแต่ละปี (๓ ปีย้อนหลัง) (ข้อมูลจากสภาการพยาบาล)

หมายเหตุ

คะแนนที่คำนวณได้ ไม่มีการปัดทศนิยม

ตัวบ่งชี้ที่ ๑๙ ผลการประเมินการเรียนรู้ตามมาตรฐาน ๖ ด้าน ของบัณฑิตโดยผู้ใช้บัณฑิต

คำอธิบาย

ผลการประเมินการเรียนรู้ของบัณฑิตโดยผู้ใช้บัณฑิต หมายถึง ผลการประเมินการเรียนรู้ของบัณฑิตรุ่นสุดท้ายที่ปฏิบัติงานครบ ๑ ปี จากผู้ใช้บัณฑิต ไม่น้อยกว่าร้อยละ ๓๕ ของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา โดย ประเมินภายหลังสำเร็จการศึกษาอย่างน้อย ๑ ปี

เกณฑ์มาตรฐาน

ผลการประเมินการเรียนรู้ของบัณฑิตโดยผู้ใช้บัณฑิตครบมาตรฐานผลการเรียนรู้ ๖ ด้าน

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินการเรียนรู้

หลักฐานอ้างอิง

รายงานการประเมินผลการเรียนรู้โดยผู้ใช้บัณฑิตตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ ๖ ด้านของสถาบัน ที่แสดงค่าเฉลี่ยแต่ละด้านและค่าเฉลี่ยในภาพรวมที่ดำเนินการตามหลักการศึกษา/วิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ ๒๐ ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษา

คำอธิบาย

ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษา หมายถึง นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนครบตามหลักสูตร และได้รับอนุมัติจากสภาสถาบันการศึกษาให้สำเร็จการศึกษา

เกณฑ์มาตรฐาน

ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษาเทียบจากจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนปี ๑ หลังการสิ้นสุดวันเพิ่มหรือถอนรายวิชาตามระเบียบของสถาบันการศึกษาฯ ของรุ่นที่สำเร็จการศึกษา ร้อยละ ๙๕

วิธีการคำนวณ

$$\text{ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษา} = \frac{\text{จำนวนผู้สำเร็จการศึกษา}}{\text{จำนวนนักศึกษาลงทะเบียนเรียนปีที่ ๑ ของรุ่นที่สำเร็จการศึกษา}} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบโดยกำหนด ผู้สำเร็จการศึกษาร้อยละ ๙๕ ได้เท่ากับ ๕ คะแนน

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษา}}{๙๕} \times ๕$$

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) ชื่อ - สกุลและรหัสประจำตัวนักศึกษา ๓ ปีล่าสุดที่สำเร็จการศึกษา
- ๒) ชื่อ - สกุลและรหัสประจำตัวนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนชั้นปีที่ ๑ ของรุ่นที่สำเร็จการศึกษา
- ๓) เอกสารสรุปร้อยละของผู้สำเร็จการศึกษา เฉลี่ย ๓ ปีล่าสุด

หมายเหตุ

คะแนนที่ได้ไม่เกินคะแนนเต็ม ๕ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ ๒๑ การประเมินคุณภาพภายในของสถาบันการศึกษา (เกณฑ์สำคัญ)

คำอธิบาย

การประเมินคุณภาพภายใน หมายถึง การประเมินคุณภาพภายในสถาบันการศึกษา ตามมาตรฐานสถาบันการศึกษาที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา (สกอ.) กำหนด

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) ผลการประเมินคุณภาพภายในอยู่ในระดับดี คะแนนตั้งแต่ ๓.๕๑ ขึ้นไป
- ๒) มีการนำผลการประเมินคุณภาพภายในไปพัฒนา/ปรับปรุงการดำเนินงานของสถาบันอย่างชัดเจน

เกณฑ์การให้คะแนน

- ๑) ข้อ ๑) และ ข้อ ๒) คะแนนเต็มข้อละ ๕ คะแนน
- ๒) การให้คะแนนในข้อ ๑ ให้ตามคะแนนประเมินคุณภาพภายในที่ได้จริง ถ้าคะแนนประเมินคุณภาพภายในได้น้อยกว่า ๓.๕๑ ได้ ๐ คะแนน
- ๓) การให้คะแนนในข้อ ๒ ต้องมีการพัฒนา/ปรับปรุงการดำเนินงานของสถาบันฯตามผลการประเมินคุณภาพภายในทุกประเด็นอย่างชัดเจน ในกรณีที่ยังไม่สามารถพัฒนา/ปรับปรุงได้ ต้องมีแผนการดำเนินงานที่แสดงให้เห็นว่าสามารถปฏิบัติได้

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) รายงานผลการประเมินคุณภาพภายในปีการศึกษาล่าสุดโดยกรรมการประเมินฯ ตามเกณฑ์ สกอ.
- ๒) แผนพัฒนา/ปรับปรุง ตามผลการประเมินที่ได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการสถาบันฯ และรายงานผลการดำเนินงานตามแผน

ตัวบ่งชี้ที่ ๒๒ ผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่ออาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมด (เกณฑ์สำคัญ)

คำอธิบาย

ผลงานวิจัย หมายถึง บทความวิจัยที่ตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติที่อยู่ในฐาน TCI หรือวารสารวิชาการที่ยอมรับโดยสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.) ให้เป็นวารสารระดับชาติและมีชื่อปรากฏในบัญชีรายชื่อที่เผยแพร่หรือวารสารนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลสากล เช่น ฐานข้อมูล ISI CINAHL หรือฐานข้อมูล Scopus หรือวารสารวิชาการที่ยอมรับโดยสำนักงานคณะกรรมการอุดมศึกษา (สกอ.) ให้เป็นวารสารระดับนานาชาติและมีชื่อปรากฏในบัญชีรายชื่อที่เผยแพร่

อาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมด หมายถึง อาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมดของสถาบันการศึกษา ไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ

เกณฑ์มาตรฐาน

จำนวนงานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่โดยอาจารย์ในสถาบันนั้นๆ อย่างน้อยร้อยละ ๒๐ เฉลี่ย ๓ ปี ย้อนหลัง

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพงานวิจัย
๐.๒๕	มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ (proceedings)
๐.๕๐	มีการตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ (proceedings)
๐.๗๕	มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติ
๑.๐๐	มีการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ

วิธีการคำนวณ

$$\text{ร้อยละของผลงานวิจัย} = \frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของบทความวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่ (ปี๑+ปี ๒+ปี๓)}}{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมด(ปี ๑ + ปี ๒ + ปี ๓)}} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบโดย กำหนดผลงานวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่ ที่คำนวณจากระดับคุณภาพงานวิจัย ร้อยละ ๒๐ เท่ากับ ๑๕ คะแนน

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลงานวิจัย}}{๒๐} \times ๑๕$$

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) วารสาร/รายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการที่ตีพิมพ์งานวิจัย ตามคำจำกัดความของ สมศ.
- ๒) รายชื่ออาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมดย้อนหลัง ๓ ปี

หมายเหตุ

- ๑) คะแนนที่ได้ไม่เกินคะแนนเต็ม ๑๕ คะแนน
- ๒) ให้นำผลงานวิจัยเพื่อรับปริญญาของนักศึกษาที่อาจารย์มีชื่อเป็นหัวหน้านักวิจัยหรือนักวิจัยร่วมในฐานะอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาและได้รับการตีพิมพ์
- ๓) อาจขอดุลหลักฐานงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ ในกรณีที่มีข้อสงสัย เช่น ความซ้ำซ้อนของผลงาน เป็นต้น

คำอธิบาย

ผลงานวิชาการ หมายถึง บทความวิชาการ ตำรา หรือ หนังสือที่ผ่านกระบวนการกลั่นกรองและได้รับการรับรองคุณภาพแล้วจากผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่สถาบันแต่งตั้ง

บทความวิชาการ หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ มีความรู้ที่สะท้อนมุมมองของแนวคิดเชิงทฤษฎีที่ได้จากประสบการณ์ การสังเคราะห์เอกสาร หรือการวิจัย โดยจัดทำเป็นบทความพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการที่มีคุณภาพตามมาตรฐานสากลโดยอยู่ในฐาน TCI ISI CINAHL หรือ Scopus หรือบทความวิชาการสำหรับการศึกษด้วยตนเองของสมาชิกสภาการพยาบาลเพื่อสะสมหน่วยคะแนนที่ผลิตหรือรับรองโดยศูนย์การศึกษาต่อเนื่องสาขาพยาบาลศาสตร์ สภาการพยาบาล

ตำรา หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่เรียบเรียงอย่างเป็นระบบ อาจเขียนเพื่อตอบสนองเนื้อหาทั้งหมดของรายวิชาหรือเป็นส่วนหนึ่งของวิชาหรือหลักสูตรก็ได้ โดยมีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ความรู้ที่เกี่ยวข้องและสะท้อนให้เห็นความสามารถในการถ่ายทอดวิชาในระดับอุดมศึกษา

หนังสือ หมายถึง เอกสารทางวิชาการที่เขียนขึ้นเพื่อเผยแพร่ความรู้ไปสู่วงวิชาการหรือผู้อ่านทั่วไป โดยไม่จำเป็นต้องเป็นข้อกำหนดของหลักสูตรหรือต้องนำมาประกอบการเรียนการสอนในวิชาใดวิชาหนึ่ง ทั้งนี้จะต้องเป็นเอกสารที่เรียบเรียงขึ้นอย่างมีเอกภาพ มีรากฐานทางวิชาการที่มั่นคงและให้ทัศนะของผู้เขียนที่เสริมสร้างปัญญาความคิดและสร้างความแข็งแกร่งทางวิชาการให้แก่สาขาวิชาการพยาบาลหรือสาขาที่เกี่ยวข้อง

เกณฑ์มาตรฐาน

จำนวนผลงานวิชาการในลักษณะตำรา หนังสือ หรือบทความทางวิชาการ อย่างน้อยร้อยละ ๑๐ ของจำนวน อาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมด เฉลี่ย ๓ ปี ย้อนหลัง

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพผลงานวิชาการ
๐.๒๕	บทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือบทความวิชาการสำหรับการศึกษด้วยตนเองของสภาการพยาบาล
๐.๕๐	บทความวิชาการที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับนานาชาติ
๐.๗๕	ตำราหรือหนังสือที่มีการตรวจอ่านโดยผู้ทรงคุณวุฒิที่สถาบันการศึกษากำหนด
๑.๐๐	ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว หรือตำราหรือหนังสือที่มีคุณภาพสูงมีผู้ทรงคุณวุฒิตรวจอ่านตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการ หรือตำราหรือหนังสือต่างประเทศระดับนานาชาติ

วิธีการคำนวณ

$$\text{ร้อยละของผลงานวิชาการ} = \frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการ (ปี ๑+ ปี ๒ +ปี ๓)}}{\text{จำนวนอาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมด (ปี ๑+ ปี ๒ +ปี ๓)}} \times ๑๐๐$$

เกณฑ์การให้คะแนน

ใช้บัญญัติไตรยางศ์เทียบโดย กำหนดผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานวิชาการที่ได้รับรองคุณภาพเฉลี่ย ๓ ปี ร้อยละ ๑๐ เท่ากับ ๑๐ คะแนน

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของผลงานวิชาการ}}{๑๐} \times ๑๐$$

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) หนังสือ ตำรา หรือ บทความทางวิชาการที่ผลิตโดยอาจารย์พยาบาลประจำทั้งหมดย้อนหลัง ๓ ปี
- ๒) หลักฐานการกลั่นกรองและรับรองคุณภาพผลงานวิชาการ

หมายเหตุ

- ๑) บทความวิชาการนับเป็นจำนวนเรื่อง ตำรา/หนังสือนับเป็นจำนวนเล่ม โดยอาจารย์ไม่จำเป็นต้องเขียนทั้งเล่ม
- ๒) คะแนนที่ได้ไม่เกินคะแนนเต็ม ๑๐ คะแนน

คำอธิบาย

การบริการวิชาการ หมายถึง โครงการหรือกิจกรรมการให้บริการวิชาการทางการแพทย์หรือที่เกี่ยวข้องของสถาบันการศึกษา

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีแผนบริการวิชาการที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพหรือที่เกี่ยวข้องของสถาบันการศึกษา และมีงบประมาณที่สนับสนุนอย่างเพียงพอ
- ๒) มีการบูรณาการงานบริการวิชาการกับการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ (โครงการของสถาบันที่ปรากฏในแผน)
- ๓) มีการบูรณาการงานบริการวิชาการกับงานวิจัยอย่างเป็นระบบ
- ๔) มีการประเมินผลการดำเนินงาน และนำผลการประเมินไปปรับปรุงหรือพัฒนากิจกรรม/โครงการ
- ๕) ผลการดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายตามแผนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	มีข้อ ๑	มีข้อ ๑ และอีก ๑ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๒ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๓ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) เอกสารที่แสดงแผนบริการวิชาการที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพแก่สังคม โดยระบุงบประมาณทั้งภายในและ/หรือภายนอกที่ได้รับของแต่ละแผน
- ๒) รายชื่ออาจารย์และกิจกรรมที่อาจารย์ให้บริการวิชาการที่เกี่ยวข้องกับวิชาชีพแก่สังคม
- ๓) โครงการ/กิจกรรมที่แสดงการนำการบริการวิชาการมาบูรณาการกับการจัดการเรียนการสอน
- ๔) โครงการ/กิจกรรมที่แสดงการนำการบริการวิชาการมาบูรณาการกับการวิจัย
- ๕) เอกสารที่แสดงการประเมินผลการดำเนินงานแผนบริการวิชาการ และโครงการ/กิจกรรมการให้บริการวิชาการ และนำผลการประเมินไปปรับปรุงหรือพัฒนาแผนและกิจกรรม/โครงการ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒๕ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือภูมิปัญญาไทย

คำอธิบาย

การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือภูมิปัญญาไทย หมายถึง โครงการหรือกิจกรรม การดำเนินงานด้านการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและหรือภูมิปัญญาไทยของสถาบันการศึกษาที่จัด ดำเนินการโดยบุคลากรและหรือ นิสิต/นักศึกษาของสถาบันการศึกษา โดยเฉพาะในการส่งเสริมให้เป็น ส่วนหนึ่งของการจัดการเรียนการสอนโดยตรงหรือโดยอ้อม เพื่อให้นักศึกษาและบุคลากรของสถาบันได้รับ การปลูกฝังให้มีความรู้ ตระหนักถึงคุณค่า เกิดความซาบซึ้งและมีสุนทรียะต่อศิลปะและวัฒนธรรมของชาติ และหรือภูมิปัญญาไทย สามารถนำไปใช้จริงในโลงความต้งามในการดำรงชีวิตประกอบวิชาชีพ และเรียนรู้ วิธีการจัดการวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่ไม่พึงปรารถนาได้

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีแผนและโครงการการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือภูมิปัญญาไทย
- ๒) มีการบูรณาการการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือภูมิปัญญาไทยมาใช้ในการ จัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ
- ๓) มีการบูรณาการการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือภูมิปัญญาไทยมาใช้ในกิจกรรม เสริมหลักสูตรและการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- ๔) มีการประเมินผลการดำเนินงาน และนำผลการประเมินไปปรับปรุงหรือพัฒนากิจกรรม/ โครงการ
- ๕) ผลการดำเนินงานบรรลุตามเป้าหมายของแผนไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ไม่มีหลักฐาน การดำเนินการ	มีข้อ ๑	มีข้อ ๑ และ อีก ๑ ข้อ	มีข้อ ๑ และ อีก ๒ ข้อ	มีข้อ ๑ และ อีก ๓ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) เอกสารที่แสดงแผนและ กิจกรรม/โครงการและการทำงานด้านการทำนุบำรุงศิลปะและ วัฒนธรรมและ/หรือภูมิปัญญาไทยอย่างชัดเจน
- ๒) โครงการ/กิจกรรมที่แสดงว่ามีการบูรณาการการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือ ภูมิปัญญาไทยมาใช้ในการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ
- ๓) โครงการ/กิจกรรมที่แสดงว่ามีการบูรณาการการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือ ภูมิปัญญาไทยมาใช้ในกิจกรรมเสริมหลักสูตรอย่างเป็นระบบ
- ๔) โครงการ/กิจกรรมที่แสดงว่ามีการบูรณาการการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือ ภูมิปัญญาไทยมาใช้ในการสร้างเสริมสุขภาพอย่างเป็นระบบ
- ๕) เอกสารที่แสดงการประเมินผลการดำเนินงานแผนและกิจกรรม/โครงการการบูรณาการ การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมและ/หรือภูมิปัญญาไทย และนำผลการประเมินไปปรับปรุงหรือพัฒนา แผนและกิจกรรม/โครงการ

ตัวบ่งชี้ที่ ๒๖ บุคลากรสายสนับสนุน

คำอธิบาย

บุคลากรสายสนับสนุน หมายถึง เจ้าหน้าที่ที่มีวุฒิการศึกษาอื่นๆที่ช่วยเอื้ออำนวยต่อการจัดการเรียนการสอนและการบริหารงาน เช่น บรรณารักษ์ เจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป เจ้าหน้าที่โสตทัศนูปกรณ์ เจ้าหน้าที่ห้องปฏิบัติการพยาบาล เจ้าหน้าที่การเงิน เป็นต้น

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีการกำหนดลักษณะงาน /ขอบเขตงานทุกตำแหน่ง
- ๒) มีแผนอัตรากำลังและมีระบบสรรหาและปฐมนิเทศบุคลากรใหม่
- ๓) มีระบบการรักษาบุคลากรอย่างชัดเจนและมีการพัฒนาบุคลากรทุกคนอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๑๐ ชม./คน/ปี
- ๔) มีการประเมินบุคลากรอย่างเป็นระบบ
- ๕) มีบุคลากรสนับสนุนอย่างน้อยในด้านโสตทัศนูปกรณ์ เทคโนโลยีสารสนเทศ วิชาการ ห้องปฏิบัติการพยาบาลและเจ้าหน้าที่การเงินในจำนวนที่เหมาะสม

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	มี ๑ ข้อ	มี ๒ ข้อ	มี ๓ ข้อ	มี ๔ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) เอกสารระบุลักษณะงานและขอบเขตทุกตำแหน่งของบุคลากร
- ๒) เอกสารแผนระยะสั้นและระยะยาวในการจัดเตรียมบุคลากร พัฒนาและรักษาบุคลากร
- ๓) เอกสาร ระเบียบ ประกาศหรือเอกสารแสดงระบบการประเมินบุคลากรที่เป็นธรรมและนำไปใช้จริง
- ๔) รายงานการดำเนินงานตามแผน/โครงการบริหารทรัพยากรบุคคล
- ๕) ข้อมูลสารสนเทศที่เกี่ยวข้องกับการบริหารทรัพยากรบุคคล

คำอธิบาย

ทรัพยากรการศึกษา หมายถึง อาคารเรียน ห้องเรียน ห้องปฏิบัติงานของอาจารย์และบุคลากร สถานที่ทำกิจกรรมเสริมหลักสูตรของนักศึกษา ห้องปฏิบัติการทางวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์สุขภาพ ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์ไอที ห้องสมุด ระบบและมาตรการรักษาความปลอดภัยสำหรับนักศึกษาและอาจารย์

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีอาคารเรียน ห้องเรียนจำนวนเพียงพอเอื้อต่อการจัดการเรียนการสอนภาคทฤษฎีทุกรูปแบบของการสอนที่กำหนดไว้ในหลักสูตร
- ๒) ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์และวิทยาศาสตร์สุขภาพมีอุปกรณ์เพียงพอ พร้อมใช้ และเหมาะสมกับการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตรกำหนด และมีผู้รับผิดชอบอย่างต่อเนื่อง
- ๓) มีเครื่องสไลด์ที่สูญปรกรณ์เพียงพอ ทันสมัย และพร้อมใช้ตลอดเวลา
- ๔) ห้องปฏิบัติงานเหมาะสมต่อการปฏิบัติงานของอาจารย์และบุคลากร
- ๕) มีสถานที่และสิ่งแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้และการพัฒนาคุณภาพชีวิต (healthy workplace) ของนักศึกษา อาจารย์และบุคลากร
- ๖) นักศึกษาและอาจารย์มีส่วนร่วมในการวางแผนความต้องการและประเมินการใช้ทรัพยากรการศึกษา

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๑	คะแนน ๒	คะแนน ๓	คะแนน ๔	คะแนน ๕
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	มีข้อ ๑ และอีก ๑ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๒ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๓ ข้อ	มีข้อ ๑ และอีก ๔ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) รายการอุปกรณ์การศึกษาในห้องปฏิบัติการพยาบาล ห้องปฏิบัติการวิทยาศาสตร์/วิทยาศาสตร์สุขภาพ
- ๒) รายการจำนวนคอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์
- ๓) รายการประเภทสไลด์ที่สูญปรกรณ์และสื่อการเรียนการสอน
- ๔) เอกสารหรือคำสั่งแต่งตั้งให้มีผู้รับผิดชอบการจัดการทรัพยากรการเรียนการสอน
- ๕) เอกสารแสดงผลการสำรวจความต้องการและงบประมาณทรัพยากรการเรียนการสอนทุกประเภท
- ๖) เอกสารประเมินผลการใช้ทรัพยากรทางการศึกษาโดยอาจารย์ นักศึกษา และผู้เกี่ยวข้องทุกภาคการศึกษา
- ๗) เอกสารแสดงข้อมูลการสัมภาษณ์นิสิต/นักศึกษา/อาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ ๒๘ ห้องปฏิบัติการพยาบาล

คำอธิบาย

ห้องปฏิบัติการพยาบาล หมายถึง สถานที่สำหรับนักศึกษาฝึกทดลองปฏิบัติการพยาบาลในสถานการณ์จำลองก่อนการฝึกปฏิบัติจริงในสถานพยาบาล และในชุมชน

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีห้องปฏิบัติการพยาบาลที่มีอุปกรณ์ฝึกปฏิบัติการพยาบาลสอดคล้องกับการปฏิบัติในสถานการณ์จริงทุกสาขาในจำนวนที่เพียงพอ พร้อมใช้ และทันสมัย
- ๒) มีตารางการใช้ห้องปฏิบัติการ และคู่มือการใช้ที่เหมาะสมต่อการเรียนรู้
- ๓) มีระบบการบริหารจัดการที่เอื้อต่อการเรียนรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา
- ๔) มีบุคลากรสายสนับสนุนช่วยในห้องปฏิบัติการพยาบาลในจำนวนที่เหมาะสม
- ๕) มีการนำผลการประเมินการใช้ห้องปฏิบัติการพยาบาลของนักศึกษาและอาจารย์มาใช้ในการพัฒนาห้องปฏิบัติการ

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๒	คะแนน ๔	คะแนน ๖	คะแนน ๘	คะแนน ๑๐
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	มีข้อ ๑	มีข้อ ๑ และ อีก ๑ ข้อ	มีข้อ ๑ และ อีก ๒ ข้อ	มีข้อ ๑ และ อีก ๓ ข้อ	มีครบทุกข้อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) รายการอุปกรณ์การศึกษาในห้องปฏิบัติการพยาบาล
- ๒) ตารางการใช้ห้องปฏิบัติการพยาบาลในแต่ละรายวิชา และกลุ่มนักศึกษา
- ๓) เอกสารหรือรายงานการประเมินความพึงพอใจการใช้ห้องปฏิบัติการพยาบาลของอาจารย์และนักศึกษา
- ๔) เอกสารที่ระบุชื่อบุคลากรสายสนับสนุนที่รับผิดชอบห้องปฏิบัติการ
- ๕) เอกสารรายงานการนำผลการประเมินมาพัฒนาห้องปฏิบัติการ
- ๖) ผลการสัมภาษณ์นักศึกษาโดยผู้ตรวจเยี่ยม

คำอธิบาย

หนังสือ ตำรา หมายถึง หนังสือ ตำราที่มีองค์ความรู้/แนวคิดทางการพยาบาลเป็นหลักที่ตีพิมพ์เผยแพร่ไม่เกิน ๑๐ ปี

เกณฑ์มาตรฐาน

- ๑) มีหนังสือหรือตำราหลักทางการพยาบาลไม่น้อยกว่า ๑๐ ชื่อเรื่องต่อสาขาวิชาใน ๕ สาขาวิชาหลักที่ปรากฏใน มคอ.๓ และ มคอ.๔ ของแต่ละรายวิชา
- ๒) มีหนังสือทางการพยาบาลและวิทยาศาสตร์สุขภาพไม่น้อยกว่า ๕๐ เล่มต่อนักศึกษา ๑ คน ในกรณีที่มีฐานข้อมูลหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ที่เข้าถึงได้ง่าย ให้มีหนังสือไม่น้อยกว่า ๓๐ เล่ม ต่อนักศึกษา ๑ คน
- ๓) มีวารสารวิชาชีพทางการพยาบาลในประเทศอย่างต่อเนื่องไม่น้อยกว่า ๑๐ ชื่อเรื่อง
- ๔) มีวารสารวิชาชีพทางการพยาบาลของต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ไม่น้อยกว่า ๕ ชื่อเรื่อง ครอบคลุมอย่างน้อย ๕ สาขาหลักทางการพยาบาล (การพยาบาลชุมชน การพยาบาลเด็ก การพยาบาลผู้ใหญ่ การพยาบาลจิตเวชและสุขภาพจิต และการพยาบาลมารดาทารก) และมีฐานข้อมูลวารสารออนไลน์ที่อาจารย์และนักศึกษาสามารถสืบค้นได้อย่างสะดวก ในกรณีไม่มีฐานข้อมูลวารสารออนไลน์ที่อาจารย์และนักศึกษาสามารถสืบค้นได้อย่างสะดวกต้องมีวารสารวิชาชีพทางการพยาบาลของต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง ไม่น้อยกว่า ๑๐ ชื่อเรื่อง ครอบคลุมทุกสาขาวิชาหลักทางการพยาบาลเป็นอย่างน้อย
- ๕) มีระบบการเข้าถึงข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตที่ทันสมัยและมีประสิทธิภาพ

เกณฑ์การให้คะแนน

คะแนน ๐	คะแนน ๔	คะแนน ๖	คะแนน ๘	คะแนน ๑๐
ไม่มีหลักฐานการดำเนินการ	มีชื่อ ๑ และอีก ๑ ชื่อ	มีชื่อ ๑ และอีก ๒ ชื่อ	มีชื่อ ๑ และอีก ๓ ชื่อ	มีครบทุกชื่อ

หลักฐานอ้างอิง

- ๑) รายชื่อและจำนวนตำราหลักทางการพยาบาลและวิทยาศาสตร์สุขภาพที่ระบุในมคอ. ๓ และ มคอ. ๔
- ๒) รายชื่อวารสารทางการพยาบาลทั้งในและต่างประเทศ
- ๓) รายงานหรือเอกสารแสดงการมีระบบและเทคโนโลยี การสืบค้นข้อมูลทางวิชาการทั้งในและภายนอกประเทศ
- ๔) เอกสารแสดงจำนวนคอมพิวเตอร์ที่ใช้ในห้องสมุดให้นักศึกษาสืบค้นข้อมูลทางอินเทอร์เน็ต
- ๕) เอกสารแสดงข้อมูลการสัมภาษณ์นักศึกษาและ/หรือบุคลากร

ส่วนที่
รายนามคณะทำงาน

๗

ส่วนที่ ๗ ราชานามคณะทำงาน

ดร. ชุตินา มาลัย
รองผู้อำนวยการกลุ่มยุทธศาสตร์
และมาตรฐานการประกันคุณภาพ

นางสาวรุ่งทิพย์ ไชโยยิ่งยงค์
หัวหน้างานมาตรฐานการประกัน
คุณภาพการศึกษา

นางพัชรินทร์ วิทคทาญ
หัวหน้างานยุทธศาสตร์

จัดทำโดย :
กลุ่มงานยุทธศาสตร์และประกันคุณภาพ
วิทยาลัยพยาบาลบรมราชชนนี ราชบุรี